Trăiască 23 AUGUST ziua eliberării României de sub jugul fascist!

Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

NUMĂR DE VARĂ • 24 PAGINI • 1 LEU • ANUL XI • NR. 28—29 • SÎMBĂTĂ, 20.VIII.1966

XXII

22 DE TREPTE

Amfiteatrul verii își desfășoară vast cercurile, pe care stau aliniate ca la un mare spectacol izbînzile noastre. E vremea să le socotim din nou, pe cele ale anului și pe cele din cei 22 de ani care își urcă treptele pînă la această strălucită zi.

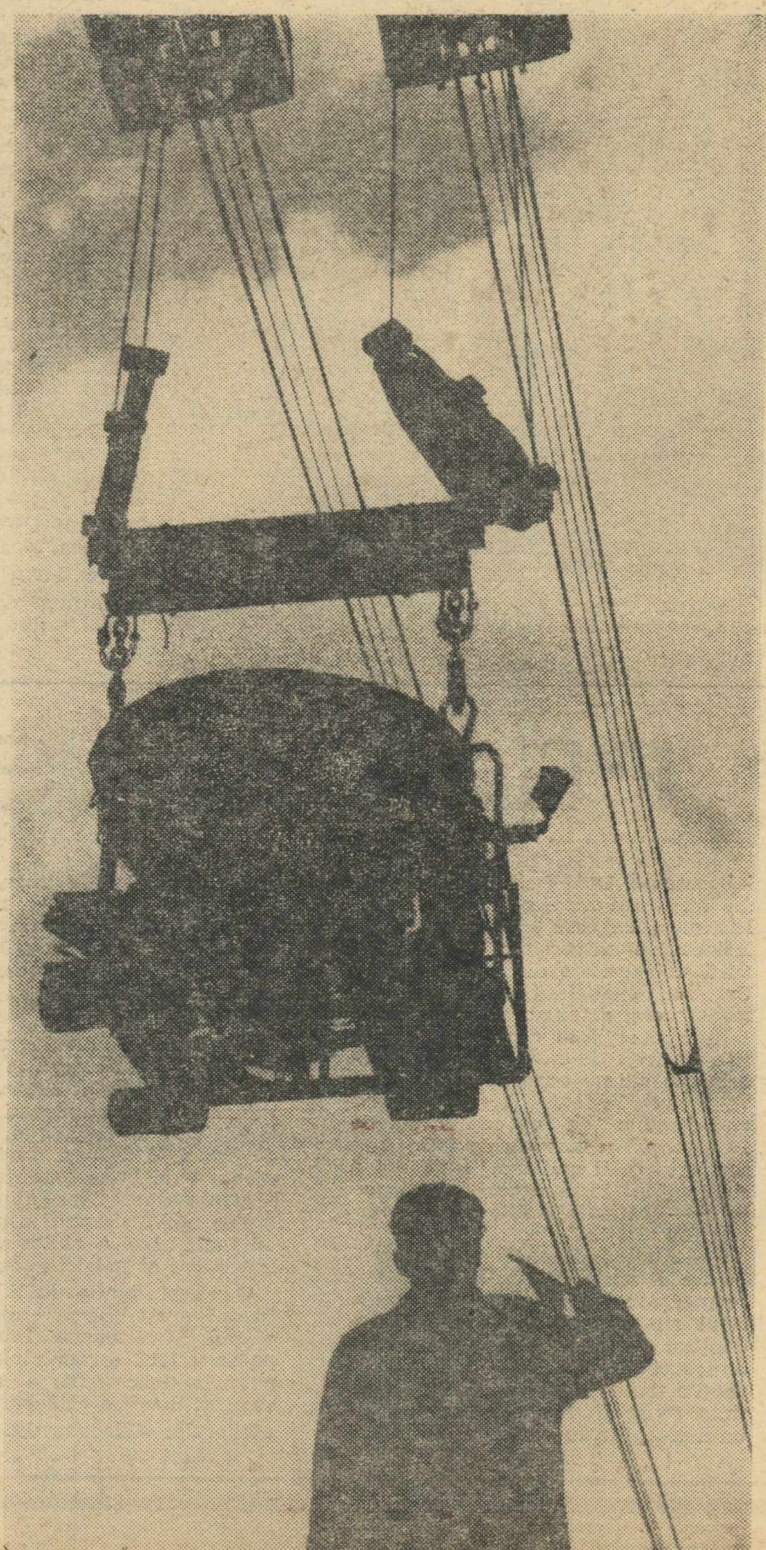
23 August! Istoria a hotărît ca semnalul Eliberării să sune la noi într-o anume secundă a verii, cînd pămîntul românesc capătă o frumusețe de legendă și o bogăție de basm. August e luna anului din văzduh, din țarină și de pe fețe; august e clipa cînd anul, rezemat cu spinarea în soare, scutură lumina fierbinte a sfîrșitului de vară în ploaie feerică peste pămîntul românesc. E clipa cînd pămîntul, munții, apele, sondele se confundă cu stema.

Eliberîndu-ne patria ne-am făcut pentru totdeauna stăpîni peste pămîntul nostru vechi și lăudat. Lanțul luptelor pentru dreptate și neatîrnare, pentru libertate și independență națională a legat veacurile într-o singură și inalienabilă istorie, dusă la împlinire sub conducerea celui mai viteaz și mai încercat erou colectiv, Partidul Comunist Român. Lui îi aducem omagiul în această zi! Steagul său roșu este cea mai fierbinte culoare din steagul național. El va fîlfîi mereu, încălzindu-ne inimile, alături de steagul patriei, purtîndu-ne înainte spre noi culmi, el este cel care deschide României fereastra panoramică a viitorului comunist.

22 de ani, 22 de trepte care suie pînă la această măreață zi. Fiecare dintre acești ani a consolidat puterea și stăpînirea noastră, fiecare a adăugat, într-un ritm de creștere necunoscut anului precedent, un spor greu în avuțiile patriei. Au fost și sînt ani ai unui uriaș avînt constructiv, necunoscut nicicînd în istoria noastră. Prin ritmul și prin efervescența lor ei capătă culoarea tinereții, fiind totuna cu tinerețea renăscută a țării. Prin această tinerețe a patriei, tineretul nostru și-a croit un nou și însorit destin. Lui i-a fost dăruit în primul rînd un ideal, idealul afirmării majore pe schelele construcției, lui i-au fost dăruite, cu o generozitate și o încredere unică, mijloacele de traducere în faptă a acestui ideal prin condițiile noi de pregătire și învățătură.

Deschizînd larg perspectivele spre mîine, fiecare cetățean a deschis larg porțile unor noi lăcașuri de învățămînt și cultură, a făcut mai încăpătoare incintele universitare, mai pline bibliotecile, mai bine înzestrate laboratoarele, astfel încît acestea să poată potoli setea de învățătură a tineretului, asigurînd patriei noi generații de constructori. Din grupuri și serii izolate, risipite în amfiteatrele vechilor clădiri, studențimea a devenit o adevărată populație intelectuală, ocupînd cartiere întregi din

(Continuare în pag. VIII)

Zi de sărbătoare la Izvorul Mureșului

Tabăra studențească de la Izvorul Mureșului, unde își petrec vacanța de vară peste 1200 de studenți din toate centrele universitare ale țării, a fost în ziua de 13 august martora unui eveniment care va rămîne pentru totdeauna în inimile noastre. Aflîndu-se în vizită prin regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, conducătorii de partid și de stat, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, au venit să se întîlnească cu studenții care se odihnesc aci, la îngemănarea Mureșului cu Oltul, să le cunoască îndeaproape preocupările de vacanță, manifestîndu-și astfel încă o dată grija pentru fiecare aspect din viața și pregătirea specialiștilor de mîine ai patriei socialiste.

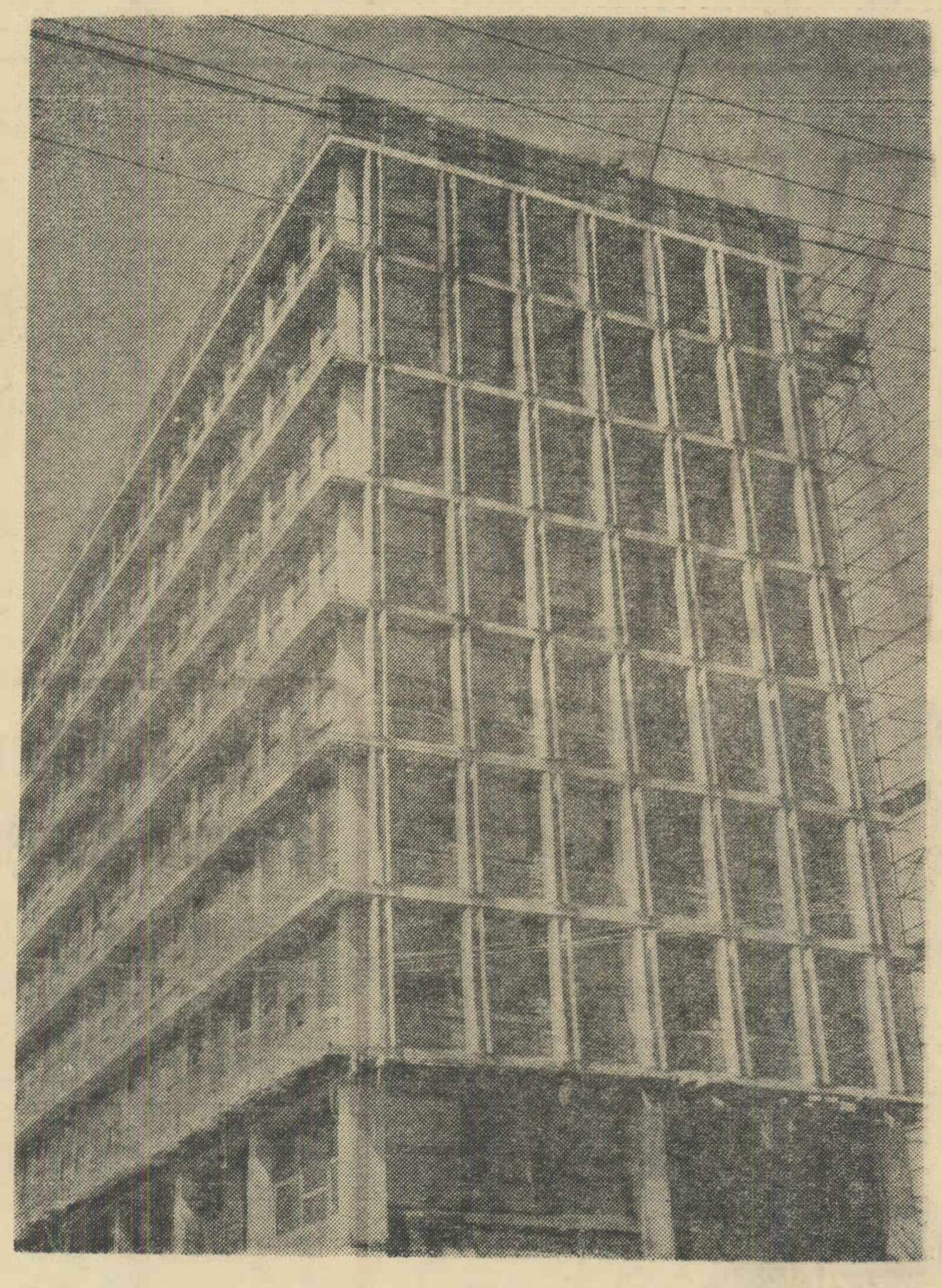
De-a lungul plaiurilor mureșene, locuitorii români, maghiari, germani și de alte naționalități i-au întîmpinat pe iubiții oaspeți cu realizările obținute în anii socialismului și cu angajamente însuflețite pentru viitor, cu tradiționalii colaci secuiești, cu palinca parfumată a dealurilor, cu sufletul și cu brațele larg deschise. Șirurile de mese încărcate cu bucate și rînduite pe marginea drumurilor, pîlcurile de călăreți îmbrăcați în pitorești costume naționale, fanfarele tradiționale ale acestor locuri și florile culese din grădini și din inimi au întregit atmosfera sărbătorească în care s-a desfășurat vizita conducătorilor de partid și de stat. La rîndul lor, studenții i-au întîmpinat pe înalții oaspeți cu tot elanul caracteristic tinereții, în ritmul unor săltărețe melodii populare. Covoare de flori de cîmp s-au așternut pe întregul traseu, iar uralele se înălțau în valuri entuziaste peste arcurile de cetină, dominînd masivul Harghitei pînă departe, către culmile Pietrei Singuratice.

Însoțiți de tovarășii Costin Nădejde, adjunct al ministrului învățămîntului, Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C., președintele U.A.S.R., și de alți tovarăși, înalții

Dragomir HOROMNEA
student la Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași"

(Continuare în pag. VIII)

XXII

Un nou edificiu pentru agronomii bucureşteni.

CU ŢARA ANII ŢI-I ADAUGI...

Mi se cere pentru prima oară să stau faţă în faţă, în pagina unui ziar, cu Patria. Am avut întotdeauna şi teamă şi sfială s-o fac: ce pot aduce eu la această confruntare, eu, o simplă fată din rîndul a milioane ca mine? Deşi, sinceră să fiu, treceam adeseori prin marile cartiere ale Bucureştiului, prin faţa marilor uzine, în excursiile mele măsuram cu ochii şi sufletul frumuseţile ţării — încercam, să-mi compar „dimensiunile", să învăţ, să cresc la fel...

Stau în faţa Patriei ca în faţa unei imense oglinzi. Şi iată că nu mă văd mică: sînt aici întreagă, cu anii mei număraţi odată cu ai ţării, cu bucuriile mele împlinite şi cu micile mele necazuri de fată încăpăţînată şi uneori orgolioasă, cu toată frumuseţea întîmplărilor şi evenimentelor pe care le-am trăit. O, da! Viaţa mea este un ciclu de fapte mărunte la urma-urmei. Nimic din ce s-a petrecut nu este formidabil. Dar tocmai de aceea... Tocmai pentru că acest obişnuit, acest „aşa cum trebuie" capătă dimensiuni tulburătoare, înseamnă că am trăit frumos. Oglinda Patriei însă arată un contur întreg, în care sînt eu cu tot ce trebuie să fiu... Mă văd în ochii aceştia vii — deplină, mă văd în ochii aceştia buni ai visului-vis, cel mai frumos vis. Eu sînt aici cea de azi şi cea de mîine. Mă apropii de nevăzuţii ochi şi imaginea mea creşte.

Aşa devin stăpînă pe propriul meu destin. Mi-a fost teamă întotdeauna de vorbele mari. Am aşteptat anumite clipe să le pot rosti, clipe în care sunetul lor e firesc. Clipa a sosit: mi s-a cerut să vorbesc despre mine şi iată, vorbesc despre mine şi înţeleg să vorbesc despre tot... Simt nevoia să mulţumesc, să mulţumesc ochilor mari şi adînci care mă văd şi îmi luminează drumul, care mă scriu în timp, ca o perspectivă...

Simt nevoia să mulţumesc Partidului aşa cum îi mulţumesc tatei, în momentele noastre de intimitate: îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, pentru ce sînt şi pentru ce voi fi... Niciodată, da, niciodată nu voi păşi alături de marea coloană a tinereţii, ci în rîndurile ei. Generaţia noastră de studenţi, generaţia anului 1944 şi a celorlalţi ani, continuă firesc un drum larg, îl amplifică, răspunde „prezent" la toate chemările Partidului. Sînt fericită că trăiesc în aceste vremuri de împlinire a marelui vis al ţării.

Ştiu: datoria mea este să împlinesc şi eu acest vis. Il voi împlini. Mîine voi aduce cu mine alte bucurii, alte înfăptuiri, alte frumuseţi. In fiecare an voi continua să fiu o sărbătoare mică în marea sărbătoare a Patriei. Voi învăţa să rîd, să cred, să ştiu. Împreună cu mersul sigur al ţării, în mersul ei un pas, acoperim o distanţă. Cu ţara anii îţi adaugi...

Ana Maria POP
Facultatea de energetică,
Institutul politehnic Bucureşti
studentă, anul II,

NOU — PENTRU STUDENŢI

În fiecare an numărul tinerilor care se pregătesc în învăţămîntul superior creşte simţitor. Apar noi specialităţi, se dezvoltă altele, reţeaua de învăţămînt devenind tot mai cuprinzătoare. Conform acestor creşteri se dezvoltă şi baza materială necesară îndeplinirii sarcinilor care revin învăţămîntului superior, alocîndu-se fonduri importante. Să dăm un exemplu pentru acest an: pentru construcţii — 171 milioane lei, iar pentru dotări — 40 milioane lei.

Ministerul Învăţămîntului anunţă predarea unor construcţii încă în acest an. Le trecem în revistă: o nouă aripă a Conservatorului „Ciprian Porumbescu" din Capitală, săli de cursuri şi laboratoare (7 000 mp) la Institutul agronomic din Iaşi, clinici veterinare pentru Institutul agronomic din Cluj (6 700 mp). Institutul politehnic din Cluj va dispune în toamnă de o nouă clădire cu 24 de săli de cursuri şi laboratoare. Dotări similare vor primi Institutul medico-farmaceutic şi Institutul de arte plastice din acelaşi centru universitar. Cea mai tînără universitate din ţară, cea din Craiova, beneficiază de lucrări de amenajare şi dotare a clădirii.

În Bucureşti se desfăşoară lucrările etapei I de extindere a Institutului de ştiinţe economice. Clădirea va fi dată în folosinţă în 1968 cînd va dispune de o suprafaţă de 13 700 mp. Au început lucrările şi pe şantierul celei mai mari investiţii a cincinalului în domeniul învăţămîntului — Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej".

Noi cămine şi cantine studenţeşti, în toate centrele universitare, vor îmbogăţi zestrea celor de pînă acum. Noul an universitar va oferi studenţilor timişoreni 3 cămine cu 1 188 de locuri şi o cantină, Iaşul deschide porţile unui cămin cu 408 locuri, în timp ce se desfăşoară construcţia unui complex, în zona Bahluiului, cu o capacitate de 3 168 locuri şi o cantină. Complexul studenţesc Regie II din Capitală se extinde cu 2 048 locuri şi o cantină cu 3 000 locuri. Se construieşte de asemenea un nou grup social studenţesc.

★

Înzestrarea laboratoarelor şi atelierelor din universităţi şi institute de învăţămînt superior cu aparatură, utilaje şi maşini de înaltă tehnicitate constituie o preocupare de seamă a tuturor factorilor care răspund de buna organizare şi desfăşurare a cercetării ştiinţifice a cadrelor universitare şi a pregătirii la un înalt nivel a noilor generaţii de specialişti ai patriei noastre.

O reflectare a modului cum se realizează acest obiectiv important din planul Ministerului Învăţămîntului pe anul 1966 o reprezintă faptul că pe primul semestru al anului s-a realizat înzestrarea laboratoarelor şi atelierelor didactice din învăţămîntul superior cu aparate, utilaje şi maşini de înaltă tehnicitate din ţară şi din import, în valoare de 14 300 000 lei.

De remarcat că în cadrul acţiunii de înzestrare şi utilare a laboratoarelor şi atelierelor didactice un rol deosebit revine cadrelor didactice din învăţămîntul superior care, pornind de la cerinţele procesului de învăţămînt, au realizat instalaţii, aparate şi maşini moderne. Astfel, la Facultatea de fizică a Universităţii din Timişoara a fost realizată anul acesta o **instalaţie modernă destinată cercetărilor ştiinţifice în domeniul cristalelor.**

Cifrele de mai sus vorbesc singure despre strădania partidului şi guvernului de a asigura învăţămîntului superior din ţara noastră toate condiţiile materiale şi sociale, pentru a pregăti specialiştii de mîine ai economiei şi culturii la nivelul ştiinţei şi tehnicii mondiale.

Gh. NIŢU

XXII apele-magistralele țării

Din totdeauna și in istoria oricărui popor apele rămîn repere importante, oricită independență ne-ar conferi civilizația în fața naturii. În ce ne privește — de la cel mai mic pîrîu pînă la cîntecul cînd involburat, cînd liniștit al Dunării — ele, apele, apele românești au fost martorele unei istorii zbuciumate. S-au înroșit cu sîngele vajnicilor luptători, au fost secate de dorurile aprinse în pieptul mare al poporului, s-au tulburat de lacrimile mamelor și copiilor, dar s-au limpezit de lumina încrederii și îndrăznelii...

Mărturie stau cîntecele și doinele. Nu există rîu care să nu fie invocat într-un cîntec — fie în cel de ură clocotitoare, fie în cel de imensă bucurie... Apele au desenat în istorie viața și lupta oamenilor. Sate și orașe s-au născut, au trăit și au străbătut veacurile pînă azi — pe malul apelor. Și iată-le, astăzi, magistralele vieții noi, magistralele socialismului.

Dacă savanții au închipuit pămîntului, din nevoia de limite și măsurătoare, meridiane și paralele, pămîntul însuși va fi născocit rețeaua apelor, cu simțămînt de părinte și gospodar... A însemnat locuri de așezare și creștere, locuri de bucurie și entuziasm...

Memoria apelor e nesfîrșită. O asculți, povestită de murmurul undelor... Prezentul se scrie singur în oglinda fluidă a apelor, în contururi înalte, de nouă frumusețe. Marile combinate și uzine, noile cvartale, edificiile oamenilor de azi... Apar noi orașe, în timp ce apele sînt abătute spre turbine și canale, pentru rodul luminii, pentru rodul ogoarelor...

Din rețeaua de ape, cum am spune dintr-un buchet de flori, am ales Dunărea, Mureșul și Siretul — trei oglinzi mișcătoare în care ne-am străduit să citim două milenii de istorie, desăvîrșite în 22 de ani de altă istorie, de nouă istorie, de imensă istorie, înfăptuită, zi de zi, sub conducerea înțeleaptă a partidului.

DUNARE, DUNARE, DRUM FARA PULBERE

De cînd existăm, noi și strămoșii noștri, lumea așa ne cunoaște — locuitori ai tărîmurilor de la Carpați și Dunăre. Un arc de piatră și un arc de apă. Criterii geografice, numai? Simple fruntarii? Insemne oarecari pe o hartă? Nu. Adică: nu numai atît. Pentru noi, pentru ceea ce sîntem noi ca popor, pentru istoria noastră, pentru civilizația noastră de ieri și de azi, pentru spiritualitatea noastră Carpații și Dunărea reprezintă mult mai mult, infinit mai mult. Ar fi de ajuns să notăm că romanii au început cucerirea și colonizarea Daciei prin construcția faimosului pod peste Dunăre. Ar fi de ajuns să ne amintim versul eminescian, atît de întemeiat istoric: „Mulți durară, după vremuri, peste Dunăre vr'un pod...". Ar ajunge chiar și observația că toate apele — dar absolut toate pîraiele, absolut toate rîurile care ne fertilizează, ne îmbogățesc și ne înfrumusețează ținuturile — se adună, direct sau indirect, în albia amplă a bătrînului fluviu. Ar fi de ajuns...

Un confrate imagina metafora fericită a fluviului înălțat pe verticală: un copac gigant, de 2850 kilometri, în umbra căruia am luat ființă și noi, românii, alături de alte popoare europene. Din timpuri imemoriale, prin trunchiul acestui arbore fabulos am comunicat cu omenirea, prin el ne-am trimis în lume suspinul, nădejdile și bucuriile, în el s-au oglindit civilizațiile înflorite pe spirala orînduirilor.

Fericită metaforă!

O călătorie pe Dunăre, azi, înseamnă într-adevăr o pasionantă excursie în istorie, purtîndu-te prin ere geologice, prin copilăria umanității, prin orizonturile suprapuse ale civilizațiilor ca printr-o mină. Dar muzeele, ruinele, monumentele, documentele, legendele întrețin pas cu pas un dialog elocvent cu prezentul, cu tot ceea ce face ca ultimele două decenii să se poată măsura în prefaceri cu adîncimile amețitoare ale timpului sedimentat. Două decenii, 22 de ani — față în față cu o istorie milenară! Spre cinstea noastră, spre cinstea civilizației noi pe care o facem să înflorească, spre cinstea înțelepciunii și forței căreia îi datorăm lumina acestor zile, trebuie subliniat încă înainte de a ancora în detalii că nici un moment comparația nu ne covîrșește: mutațiilor tectonice care au zămislit fantasticele Cazane le opunem sistemul hidro-energetic în curs de edificare la Porțile de Fier; la piciorul podului care i-a adus față în față pe Traian și Decebal ne evocăm arcul zvelt înălțat de prietenia popoarelor la Giurgiu ori celălalt, pe care sîntem gata să-l durăm la Vadul Oii; ecoul luptelor conduse de acel bătrîn Mircea pentru recucerirea raialelor dunărene abia răzbate la Turnu-Măgurele de sub freamătul diurn al construcției gigantului combinat chimic; pe lunca altădată părăsită în seama păsărilor și a apelor admirăm astăzi nesfîrșitele lanuri de porumb; în tonajul cargourilor construite la Galați numai în ultimii doi-trei ani am putea înscrie întreaga flotă fluvială a României antebelice; etc., etc. De la un punct, comparația chiar nu mai poate funcționa — la ce am raporta, bunăoară, siderurgia care va face în curînd faima Galațiului? Ce să ne evocăm în fața atîtor orașe absolut noi sau radical înnoite? Ce apropieri pot exista între tomnaticele vîlvătăi care altădată eliberau Delta de stuf și fantasticele secerișuri pe gheață din zilele noastre?

O călătorie pe Dunărea de azi, da, înseamnă o fascinantă incursiune în istoria zbuciumată a neamului. Dar, mai cu seamă — sau tocmai prin acest neîntrerupt dialog cu timpul sedimentat — fiecare ancoră afundată în Dunăre îndeamnă la o vibrantă, la o tonică laudă a prezentului, a timpului viu, a socialismului biruitor.

Așadar, „funda ancora"!

Moldova veche — Moldova nouă: nu-i nici o metaforă

Într-adevăr, nu e. Întîi, pentru că cele două denumiri — care nu vin, cum s-ar crede, din numele țării lui Ștefan, ci de la castrul roman Mudava — anunță două localități distincte, la 4 km. una de cealaltă. Apoi, pentru că așezarea cu adevărat nouă — care va însuma pînă în 1970 circa 1500 de apartamente în blocuri moderne — se construiește în imediata vecinătate a celor două, distinctă de ele, ca o a treia localitate, deci. I s-ar putea zice „Moldova cea mai nouă", eventual, pentru a marca și toponimic distanța istorică dintre localități.

Prima Moldovă, cea veche, își datorează din antichitate existența poziției sale cheie la intrarea Dunării în defileul cataractelor; convoaiele de șlepuri se compun și se recompun aici ca într-un triaj oarecare, șinele metalice fiind înlocuite cu undele nestatornice ale apei. Așezarea e totuși un sat, risipit pe stînca ce înșeală privirea ca o cîmpie. Semnele socialismului se anunță prin brațele giganticelor macarale ale portului nou, încă în construcție; de mai bine de un an, la Moldova Veche nu se mai face numai manevră cu șlepuri în tranzit, se și încarcă șlepuri; cu pirită, pentru combinatul chimic de la Turnu-Măgurele.

A doua Moldovă, cea nouă, a trăit ani îndelungați, ani fără lumină, sub semnul Reșiței: al domeniilor și al societății siderurgice deopotrivă. În 1962, venind pe urmele unor informații romane despre zăcăminte de aramă, geologii au aflat un sat care numai prin adjectiv dacă se deosebea de celălalt, mai vechi. Zăcămintele existau, într-adevăr, zăcăminte bogate și bogăția lor s-a răsfrînt curînd asupra localnicilor, ba chiar a chemat oamenii din alte părți spre aceste meleaguri de pe care altă dată doar se fugea.

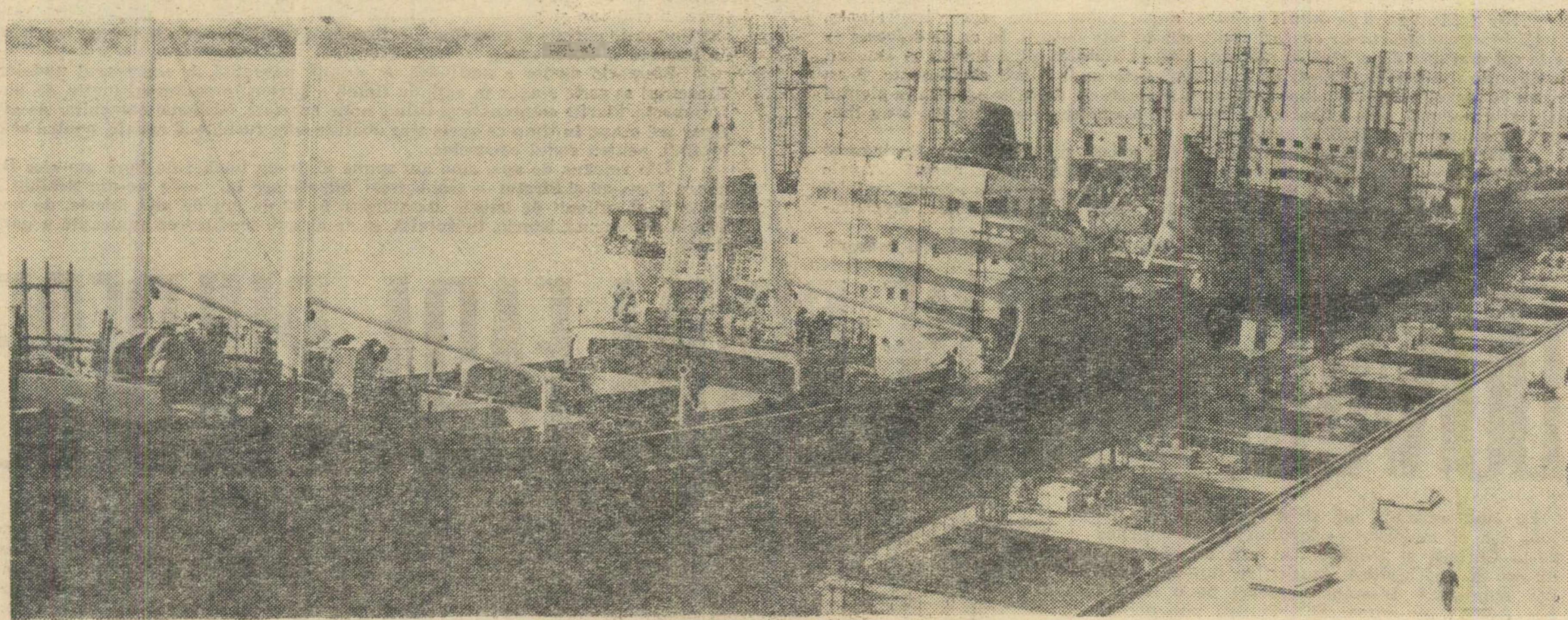
Așa s-a născut cea mai nouă Moldovă, o dată cu exploatarea minieră și cu moderna uzină de înnobilare a minereului cuprifer. Orașul — căci va fi un adevărat oraș, modern, în pas cu civilizația nouă pe care o reprezintă în această margine de țară — își oglindește în apele Dunării primele blocuri, o dată cu schelele care anunță viitoarele sedii administrative și complexe comerciale, viitorul cinemascop. După doar 20 de kilometri străbătuți pe Dunărea românească, cei care vin la noi pe acest drum fără pulbere recepționează primele semnale ale prefacerilor care ne însuflețesc prezentul, ne răsplătesc eforturile și ne îndreptățesc mîndria.

Funda ancora!

Vasele de croazieră încă nu acostează în portul nou, oaspeții noștri plutesc spre Cazane, păstrînd doar imaginile fugare ale orașului în

(Continuare în pag. IV)

XXII apele-magistralele țării

mureș, mureș, apă lină...

Mi-am imaginat întotdeauna nașterea unui rîu asemenea unui strigăt puternic zăcut cît o tăcere în adîncul pămîntului și țîșnit, înalt și pur, la locul de gură numit izvor. Mi-am imaginat totul într-un spectacol sublim. Cu sentimentul acesta am pășit, grăbindu-mi ochii și inima, în liniștea Hășmașului Mare.

Aveam în față un jgheab cît o jumătate de fluier tăiat de-a lungul, încît mîinile care cîntaseră păreau undeva în aer cu partea de deasupra a fluierului. Jumătate de fluier cînta stins, muribund. E drept, lumina soarelui, topită, înnobila limpezimea apei, încît cîntecul era aur curat. Dar nu-l auzeam decît cu urechea pusă la gura pămîntului, adică mă îngenunchea, mă alipea granitului, aici, pentru un ciudat ritual al întîlnirii cu taina dintîi a Mureșului. Aici rîul e o idee, o convenție.

Rîdeam, oprind cu palma firul apei, astupîndu-l ușor cu un deget. Strigam : Iată, Mureșul nu mai există ! Mureșul e mort !...

Dar Mureșul exista, implacabil. La cîteva sute de metri exista un alt izvor, apoi alte izvoare și alte izvoare, pîrîiașe cu ape curate ca lacrima zorilor.

Aici, simbolic, în satul care se numește Izvorul Mureșului, se află stațiunea studențească de odihnă. Este aici un alt izvor, dar despre acesta nu mai vorbim. Ce și cum ar trebui să scoatem la lumină ? Adevăruri prea de tot știute.

Colegi de condei se vor opri într-un alt context literar asupra taberei...

La Gheorghieni, Mureșul se ascunde în prima lui luncă, învață prima lui liniște de cîmpie. Pentru că depresiunea Gheorghienilor e plată și calmă. Parcă din nevoia reportajului nostru, la porțile orașului ne întîmpină cîteva blocuri noi. Străbatem orașul, în care simți

pe unda Siretului

„Rîul luciu se-ncovoaie sub copaci ca un balaur
Ce în raza dimineții mișcă solzii lui de aur..."

Într-adevăr, privit de aproape, de pe unul din malurile năpădite de salcie, Siretul pare un balaur uriaș încremenit în zvîrcoliri aprige sub cerul decolorat de atîta soare. Țăndări de lumină se adună în solzii lui, se desfac și se unesc din nou alunecînd la vale în șopotul grav al valurilor, ți se răsfrîng în priviri și-ți produc, în toată ființa, o minunată senzație de răcoare.

Sîntem deasupra Sucevei. Pilotul apleacă avionul pe o aripă, facem un viraj impresionant care ne lipește întreg pămîntul de inimă, ne redresăm coborînd și aterizăm lin pe cîmpul Șcheii, în uruitul tot mai obosit al motoarelor.

De la Suceava la Siret, orășelul cunoscut ca veche capitală a primilor Mușatini, facem cu mașina mai puțin de două ore. Gonim pe drumurile lui Ștefan, ne desfătăm privirile în broderiile de pe cămășile și bondițele bucovinenilor, iar la amiază, înfierbîntați, ne aruncăm într-o „bulboană" rece a Siretului.

Aflu, la Muzeul regional din Suceava, înființat în 1900, că pămînturile sucevene sînt locuite încă dinainte de paleoliticul inferior tîrziu (deci cu mai bine de 100 000 de ani în urmă) și că prin aceste locuri fiecare piatră are glas... Să luăm un exemplu : într-o zi, un școlar a adus la muzeu două cioburi și o bucată de bronz mîncat de umezeală... S-au început săpături, s-au investit fonduri și așa s-au descoperit la Botoșana, la Siliștea Șcheii și la Cucorăni adevărate comori : niște așezări dacice din secolele II—IV e. n.

...Parcurgem treptele istoriei. Chipul lui Ștefan cel Mare, căruia, așa cum spunea Alecsandri, „timpul i-au pus coroana de-argint, țara de aur / Și gloria măreață i-au pus cununi de laur", mă urmărește pe toate străzile Sucevei și mă va urmări și mai departe, la Neamț, la Baia ori la Războieni. Dar din aceste locuri mai păstrez în carnetul de reporter și în inimă încă o însemnare...

Dunăre, Dunăre, drum fără pulbere

(Urmare din pag. III)

schele, covîrșind satele risipite pe stînca ce pare cîmpie. Acostînd, primele noastre impresii au obținut contur și greutate, s-au diversificat.

— Stația de flotare a atins parametrii tehnici proiectați în mai puțin de un an de funcționare. Pe plan mondial, aceasta e o performanță accesibilă doar după 4—5 ani de exploatare. Curînd, pirita noastră va atinge procentul de sulf cerut la export, șlepurile încărcate în portul nou vor putea porni și în amonte, nu numai spre Turnu-Măgurele. Și toate aceste rezultate s-au obținut în condițiile locale ale lipsei de tradiții industriale, ale relativei izolări față de centrele metalurgice.

Cu omul care-mi explică toate acestea — oferindu-mi și coloane detaliate de cifre, pe care nu le mai transcriu — vizitasem și tunelul de curînd intrat în producție : 3,5 km. pe sub munți, drum străbătut de minereul cuprifer în trenuri electrice — rapid și economic. Vizitasem apoi uzina, portul, orașul nou... Un ghid excelent, nici una din curiozitățile reporterului nu-i scapă fără răspuns.

— Sînteți localnic ?

— Nu. Abia am un an de cînd am venit aici.

Mai are experiența unei stații de flotație pusă în funcție. Este, aici, inginer șef adjunct al întreprinderii miniere și răspunde de problemele flotației.

O dimineață întreagă — dimineață în care nu era de găsit — nu se mișcase de lîngă in-

XXII apele-magistralele țării

DUNĂRE, DUNĂRE, DRUM FĂRĂ PULBERE

stalația mecanizată de descărcare a vagoneților, care tocmai intra în funcțiune.

Îl cheamă Ilie Ghiță. E, cum spuneam, doctor în științe tehnice. Și e numai unul dintre specialiștii cu înaltă calificare, care au venit tocmai aici, în acest capăt de țară, accesibil doar cu vaporul și mașina. Cu el, cu ei, pătrunde și aici — iată — civilizația industriei moderne.

...Vasele de croazieră încă nu acostează în portul nou de la Moldova Veche, oaspeții noștri plutesc spre Cazane păstrînd doar imaginile...

DUNĂREA CHIAR VA AVEA PORȚI DE FIER !

Se spune că, pe la 1400, otomanii au încercat să înlănțuie Dunărea la Cazane, petrecînd din stîncă în stîncă, peste apele în clocot, un gigantic otgon de fier. Nesăbuită cutezanță! Încercau, așa, să oprească fluviul de ură al popoarelor asuprite și bineînțeles că nu le-a stat în puteri — cum nu stă în puterile nimănui să oprească curgerea Dunării.

Nu poate fi oprită, într-adevăr, Dunărea ?

...Aici, sub pașii mei, pînă acum o lună încă se mai zbenguiau peștii. Stîncile acestea perforate, în care s-a încărcat dinamită pentru decocarea zilnică au fost pînă mai acum o lună spălate de ape. Deasupra capului meu, la circa 30 de metri, vor fi navigat remorchere, pasagere, șlepuri. Ce stranie senzație să pășești — liber și nestingherit — pe lespezile care pînă mai ieri alcătuiau străfundurile unui torent temut! Încerc să-mi imaginez — și se cuvine să nu reușesc — bucuria unică, bucuria care trebuie neapărat trăită, bucuria oamenilor care au văzut cei dintîi aceste stînci întîlnindu-se cu lumina zilei...

Într-adevăr nu poate fi oprită Dunărea ?

Ba da, iată. E drept, depinde în numele cărui ideal. După mai bine de cinci secole, cam prin aceleași locuri, oamenii iar au îngrămă-

(Continuare în pag. VI,

PE UNDA SIRETULUI

Este vorba de un grup de turiști italieni și francezi pe care i-am întîlnit sus, la Cetatea Sucevei. Din grup s-au desprins la un moment dat o bătrînă și un copil. Bătrîna a îngenunchiat acolo unde fusese cîndva camera de gardă a oștenilor, iar puștiul a băgat în buzunar, pe furiș, un colț de piatră din cetatea care niciodată n-a fost cucerită prin forța armelor, atît în timpul lui Ștefan, cît și după el. Însemnarea am subliniat-o în carnet cu roșu, iar în inimă cu mîndria de a fi un vlăstar al acestor meleaguri.

Și cum să nu fii mîndru cînd isprăvile voievodului moldovean și ale oamenilor săi au înfrînt trufia dușmanilor și au luminat speranțele iubitorilor de libertate din întreaga Europă? Cum să nu-ți tresalte inima cînd aici, peste două dealuri, s-a născut Eminescu, cînd dincolo, la Stupca, Porumbescu și-a încercat pentru prima oară violoncelul și vioara, cînd mai la vale, la Pașcani, Sadoveanu a sfințit cu pana cununia dintre istorie și literatură, cînd la Mircești simți respirația lui Alecsandri și cînd nu departe, la Humulești, a văzut lumina zilei tatăl lui Harap Alb ?!....

ODĂ LA CETĂȚILE DE OȚEL

„Știi, nene, să înoți? m-a întrebat un puști din Siminicea Botoșanilor. Treci pe malul celălalt, dai la o parte tufele de răchită și privești spre Bucecea. Ai să vezi un castel ca în poveste..."

N-am trecut rîul înot. Am luat autobuzul, am trecut peste un pod și am coborît taman la

poarta fabricii de zahăr „Siretul", una din cele mai mari și mai moderne întreprinderi de acest fel din țară. Puștiul avea dreptate: în fața mea spărgeau cerul turlele de aluminiu și oțel ale unei cetăți întinse, zumzăind de oameni și de motoare. Încă nu s-au împlinit zece ani de la așezarea pietrei de temelie a fabricii, dar zahărul stors aici din sfecla moldovenească e bine cunoscut, atît în țară cît și peste hotare. Mușc din bulgărele cît o gutuie, pe care mi-l dă însoțitorul meu, și-i laud fără rezerve dulceața. E dulce ca mierea acestor cîmpuri, ca vorba moldoveanului, ca sărutul iubitei.

La ora unu, cînd prinde să sune sirena fabricii bucecene, îi răspund de peste zare alte glasuri, cu ecouri prelungite în desișul plopilor din luncă. Sînt sirenele uzinelor textile „Moldova" din Botoșanii lui Iorga, ale Combinatului de industrializare a lemnului și ale Combinatului de celuloză și hîrtie de la Suceava, ale...

...Merg, pe străvechile drumuri ale voievozilor Mușatini, din nou către Suceava. Vizitez cîteva secții ale Combinatului de celuloză și hîrtie, însoțit de inginerul Cșiminschi Ștefan, șeful sectorului de producție. La ora cînd scriu aceste rînduri, combinatul, construit între 1959—1962, continuă să fie cel mai mare combinat de celuloză din țară. Anual se fabrică aici 50 000 tone de celuloză, 60 000 tone de hîrtie rezistentă, 150 000 000 saci, 15 000 tone pungi, 7 000 tone de hîrtii înnobilate. La anul, locul întîi îl va deține Combinatul de la Brăila, care-și extinde suprafața, apoi Suceava va deține din nou supremația prin dublarea întregii întreprinderi. În 1968—1969 se vor produce aici 110 000 tone de celuloză și tot pe atîtea tone de hîrtie...

Cifre impresionante întîlnim și la laminorul de la Roman: harnicii laminoriști scot zilnic peste 30 de kilometri de țevi de diferite calibre... La Bacău, altă surpriză: la marginea orașului, acolo unde Bistrița se pregătește să se arunce, tumultuoasă, în Siret, e aproape terminată construcția hidrocentralei Bacău II, ultima perlă din salba de lumini a Bistriței. De aici, dacă asculți cu atenție, ți se pare că auzi uruitul Borzeștiului, zumzetul Săvineștiului, al Buhușului și al Bicazului. E cîntecul războaielor de țesut, clocotul chimiei în retorte și vuietul apei în turbine, amestecate cu clinchetul tălăngilor turmelor de oi ce urcă spre Ghimeș... Le auziți? Sînt cîntecele Moldovei.

Aceleași cîntece le auzi și mai „la vale", unde Dunărea soarbe însetată apa galbenă a Siretului. Noile creneluri ale uriașei cetăți siderurgice de aici se iau la întrecere cu blocurile-turn și cu schelăriile Șantierului naval din Galați.

DESPRE VIN ȘI DESPRE ALTELE...

Dimitrie Cantemir susținea că poți străbate Moldova, cu pasul, în 274 de ceasuri. Pe aceleași drumuri, acum asfaltate, bătute în fier ori ridicate sus, deasupra norilor, am străbătut cam tot în atîtea ceasuri aceleași pămînturi întinse de o parte și de alta a Siretului. Dar m-am oprit zile întregi în sate și orașe, mi-am făcut zeci de prieteni moldoveni, am întîrziat la restaurantele cu regim de... han. (Pe aici își aștepta și Ancuța mușteriii), unde ți se servesc din oale de lut sarmale cu crupe și cu afumături, în sunet de fluier și de cobză. Am mai întîrziat la Voroneț, la Sucevița, la Putna, la castelul lui Al. I. Cuza de la Ruginoasa, la renumitele săpături arheologice de la Hăbășești, dar și în cramele de la Cotnari sau de la Odobești.

Dar pămînturile moldave nu se laudă numai cu vinurile. Sus, în ținuturile Botoșanilor se cultivă renumitul „grîu roșu", supranumit încă din vechime „de Botoșani" și pus primul pe lis-

(Continuare în pag. VI)

MUREȘ, MUREȘ, APĂ LINĂ...

muntele și aerul lui proaspăt în toată alcătuirea urbei, pentru a urca spre Munții Suhard, în pieptul cărora, prin surparea nu știu cărei năzuințe geologice, s-a născut Lacul Roșu.

★

Narcis Calotescu, secretar al Comitetului raional U.T.C. Gheorghieni, ne relevă un fapt uimitor: în apele de munte nu te poți oglindi. Sînt atît de limpezi încît nu te vezi deloc. O, Narcis !...

Toplița. Ciudat: numele polului frigului din țara noastră își are rădăcina într-un cuvînt slavon care înseamnă cald. Explicația: cîteva izvoare termale. Stațiunea „Bradul", cu caracter sportiv (vin aici sportivi din toată țara), are un bazin cu apă caldă tot timpul anului. Ceea ce face frumusețea bazinului este albăstriul de marmură al apei. (Pe aici a fost un conte...).

Vizităm cel mai mare „IF" din țară. Inginerul Ioan Furtună, rugîndu-l să ne vorbească despre cei trei ani ai săi de producție, ne vorbește despre colegul său Ioan Frățilă care, cu Alexandru Popp, a realizat mecanizarea descărcării buștenilor de fag din vagoane C.F.R. (la fabrica din Hodoșa).

★

Reghin. Aici istoria s-a „ascuns" în prezent. O găsești numai dacă o cauți bine. Eminescu îl descrie în „Geniu pustiu". Aici, pe valea Gurghiului a făcut el însemnate culegeri de folclor. Autorul acestor rînduri a cules piese folclorice care se găsesc și în colecția marelui poet. (Printre ele — Doina).

Întîrziem la C.I.L.-Reghin, la fabrica de instrumente muzicale. Roman Boianciuc, marele constructor de viori (și de alte instrumente cu coarde), este înconjurat de ucenici de acum

(Continuare în pag. VI)

XXII apele-magistrala

MUREȘ, MUREȘ, APĂ LINĂ...

(Urmare din pag. V)

maiştri. Unul din ei, Florea Precup, deţine, poate, un record mondial: cele mai mici viori (una sub 3 cm lungime). Recordul vine de acolo că toate sînt construite ca şi cele mari, adică din toate elementele, fireşte, miniaturale.

★

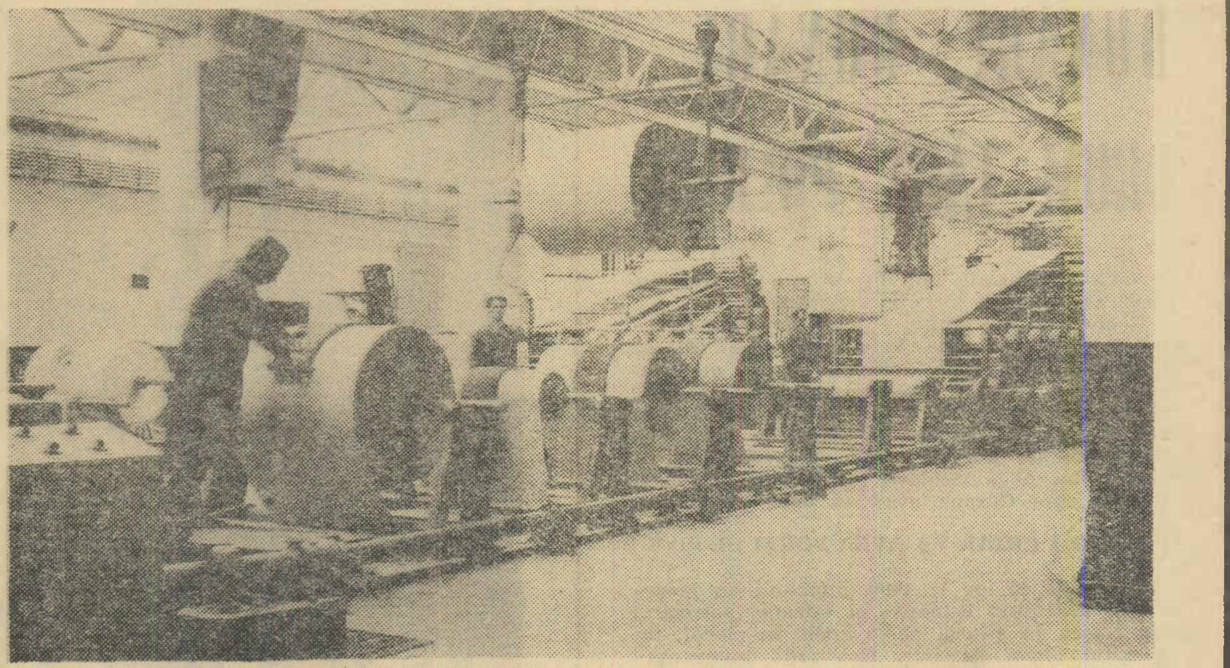
L-am căutat într-adins pe Emil Pralea, muncitor la I.F. Reghin, fratele cunoscutei Maria Precup. Tovarăşul de copilărie al compozitorului Tudor Jarda a iubit de copil cîntecul popular. Dragostea veche i-a rămas. Lucra la Hodac, dar era solist al corului din Leşul Ilvei. Străbătea 80 de km ca să vină la repetiţii. Anii trecuţi a organizat la Hodac un ansamblu de fluieraşi — scoţînd la lumină încîntătoarea „baladă a ţapinarului" (pe versuri noi de D. Pătru, din Reghin). Dar Emil Pralea nu e numai un animator. Este şi unul dintre cei mai buni constructori de fluiere, cavale, ocarine şi tulnice din ţară. Fluierele sale au cîntat în multe ţări ale lumii, „duse la gură" de Marin Chişăr, Ion Lăcean, Vasilică Grigore şi I. Rusu.

★

Rîul e de nerecunoscut. „Păşeşte". Îl simţi curgînd, bătînd la porţile noi ale Tg. Mureşului. Aici, în preajmă, se înalţă fabrica de mobilă „23 August". La fiecare 3 minute este terminată o garnitură de mobilă. Linii automate îţi dau deplinătatea unui sentiment de perfecţiune. Fabrica „23 August", creaţie a socialismului, se înscrie printre cele mai moderne construcţii de acest fel din ţară.

Asistăm la o „întoarcere în timp", în secolele XVIII şi XIX. În urma unor comenzi, interne şi externe, la Tg. Mureş se construieşte mobilă de stil. (Chiar şi pentru un parlament apusean s-au confecţionat piese în cel mai veritabil stil de epocă).

Întoarcerea în timp făcută ne îndeamnă spre cetatea oraşului, în plină reconstrucţie. Durabilitatea timpului este prelungită de aceea a oamenilor. Aşezarea — cunoscută de pe vremea dacilor şi romanilor — a lansat spre prezent cînd vestigii arheologice şi etnografice, cînd ecouri scrise în cronici şi letopiseţe. Construită

Intr-unul din combinatele Sucevei

DUNĂRE, DUNĂRE, DRUM FĂRĂ PULBERE

(Urmare din pag. V)

dit fier în faţa apelor clocotitoare. De data asta, însă, semeţia temerarilor se întemeia pe ceea ce otomanii voiseră să stăvilească, pe aspiraţia nobilă spre libertate şi fericire. Două din popoarele atunci încătuşate, chiar ele, şi-au unit de astă-dată puterile — înfruntînd ceea ce părea de neînfruntat, învingînd ceea ce părea de neînvins: fluviul. Cînd proiectul complexului hidroenergetic va exista aievea, Porţile de Fier ale Dunării vor trece din renume în nume, metafora va rămîne o simplă legendă, realitatea, da, realitatea însăşi o va întrece aici în poezie.

De fapt, Dunărea are de pe acum porţi de fier. Două — cîte una pe malul iugoslav şi pe malul românesc. Sînt cele două batardouri, alcătuite din uriaşe celule metalice, care strîmtează albia fluviului pînă la cca 400 de metri. În spatele lor, pe stînca inaccesibilă altădată chiar şi scafandrilor încercaţi, oameni dezbrăcaţi în maieuri forau lăcaşurile dinamitei: zilnic cîteva mii de kilograme, zilnic cîteva mii de metri cubi de piatră fărîmiţată pînă la a putea fi încărcată în basculante. În adîncimile astfel deschise vor veni curînd betoniştii, alcătuind temelia turbinelor şi a ecluzei.

În această fantastică încleştare a omului cu apa şi stînca, cifrele sînt elocvente numai pentru specialişti; pentru noi, ceilalţi, martori profani dar entuziaşti, adevăratele dimensiuni ale şantierului sînt accesibile numai prin senzaţii. Trebuie neapărat să le vezi, să le cutreieri, să te înfiori aplecîndu-te în afară şi privind apa care se zbate neputincioasă jos — numai aşa vei înţelege ce înseamnă cele 20 de celule de 18 metri diametru, bătute în albia Dunării palplanşă cu palplanşă: văzîndu-le, cutreierîndu-le pe drumul plin de praf al basculantelor, înfiorîndu-te la vederea curentului care zadarnic le mai încearcă tăria vei înţelege, ca profan, ce a însemnat pentru constructori închiderea acestei incinte de 20.000 m.p. cu trei luni înainte de termen.

★

La ora aceasta, pe uscat, construcţia ecluzei şi a clădirii hidrocentralei pare un şantier oarecare: se excavează, se pregătesc viitoarele fundaţii, stă aproape să intre în funcţie o uriaşă staţie de betoane... La adăpostul sigur al batardoului nici n-ai zice că oamenii înfruntă un fluviu de talia Dunării.

Pentru un ochi de turist, mult mai spectaculoase par la această oră celelalte lucrări, care ţin de configuraţia viitoare a Dunării în defileul Cataractelor: devierea liniei ferate şi a şoselei (52 de poduri şi viaducte, 13 tunele — pe o distanţă în jur de numai 20 km!); pregătirile deocamdată teoretice pentru mutarea celor mai interesante monumente din Ada-Kaleh (în lumina cernută a acestui zenit definitiv insula pare mai melancolică, mai romanţioasă, mai reală ca oricînd!); ridicarea primelor blocuri şi parcelarea celor dintîi locuinţe individuale din ceea ce va fi noua Orşovă (oricît de firesc s-ar petrece lucrurile, pentru prima oară mutăm complet un oraş!). Aşadar, ca spectacol... De fapt, cum se şi cuvine, de altfel, constructorii nu sînt atenţi la spectacolul muncii lor — aceasta e doar deformaţia profesională a reporterului. Ei, pur şi simplu, muncesc. Au termene precise de predare a lucrărilor, au angajamente de onorat, au de susţinut un ritm... Cînd au închis batardoul, e drept, au trebuit să zîmbească stîngaci în faţa blitz-urilor şi aparatelor de filmat, au avut de dat interviuri: istoria — cumva obişnuită pentru ei, după ce au mai fost subiect de presă la Bicaz, la Argeş

PE UNDA SIRETULUI

(Urmare din pag. V)

ta soiurilor de grîu cerute la export. Apoi livezile nesfîrşite de meri şi gutui, de pruni şi cireşi, de vişini şi... de smochini. Da, de smochini, căci la Cucorăni, bătrînul Dumitru Cristea, astăzi director al unei staţiuni horticole experimentale, a aclimatizat perfect smochinii la condiţiile Moldovei de nord. N-aţi mîncat smochine de Cucorăni? Sînt tot atît de bune ca şi cele greceşti...

La Dumbrăveni, locuitorii te conving de renumele altei bogăţii: macul. Cooperatorii de aici, în prezent multimilionari, cultivă de cîţiva ani macul pe suprafeţe atît de întinse, încît la vremea polenizării ai impresia că te afli pe un ocean roz, din care-şi sorb nectarul toate albinele universului. La Dumbrăveni există chiar şi un proverb: „Milionul stă în mac". Şi nu-i greşit, căci nevoile interne şi cererile pieţei externe fac din cultura acestei plante, în trecut ignorată, una din cele mai rentabile culturi.

O altă bogăţie e peştele. Nu peştele de Siret, care e şiret şi nu prea trage la năvod, ci peştele de... dealuri. Străbateţi cîmpiile şi dealurile moldave şi încercaţi să număraţi iazurile noi şi foarte noi cuibărite între coline. Mai mari ori mai mici, mai depărtate de sate ori lipite de ele, iazurile în care s-a adus peşte „paraselecţionat" (termenul nu-mi aparţine) adaugă anual alte şi alte sute de mii de lei la fondul de bază al cooperativelor agricole de producţie. Apoi să nu mai vorbim de crescătoriile de păsări de apă, care s-au înmulţit aici „ca iepurii".

CE-AI MAI ZICE, ABATE DE MARENNE?

Am străbătut şosele, drumuri şi poteci moldovene. Am gustat din roada şi din frumuseţea acestui tărîm. Am trecut prin locuri unde, într-adevăr, în trecut „nu s-a întîmplat nimic" şi unde astăzi se întîmplă atîtea, încît s-ar putea scrie zeci şi zeci de romane. De romane mai ales eroice.

Am colindat satele prin care, în 1907, a venit focul răscoalei şi am ascultat fericit inima oamenilor. Am mai contemplat aici puzderia de focuri noi, electrice, care s-au aprins de la un capăt la altul al ţării, iar la oraşe am admirat siluetele elegante ale noilor blocuri, de la Galaţi şi pînă sus, la Siret. Am numărat teatrele: 7. Se va mai construi unul la Suceava. Se vor mai construi şi-n alte părţi. Casele de cultură, cinematografele, muzeele, bibliotecile nu le mai punem la socoteală. Ar fi banal.

Cunoscutul erou sadovenian, abatele de Marenne, a rămas impresionat de ştiinţa şi de sufletul imens al locuitorilor acestor meleaguri. Dacă te-ar mai reînvia cineva în paginile vreunei cărţi, dacă ai străbate iarăşi, călare sau... cu maşina aceleaşi locuri dăruite cu tinereţe fără bătrîneţe, ce-ai mai zice, abate de Marenne?

Dragomir HOROMNEA

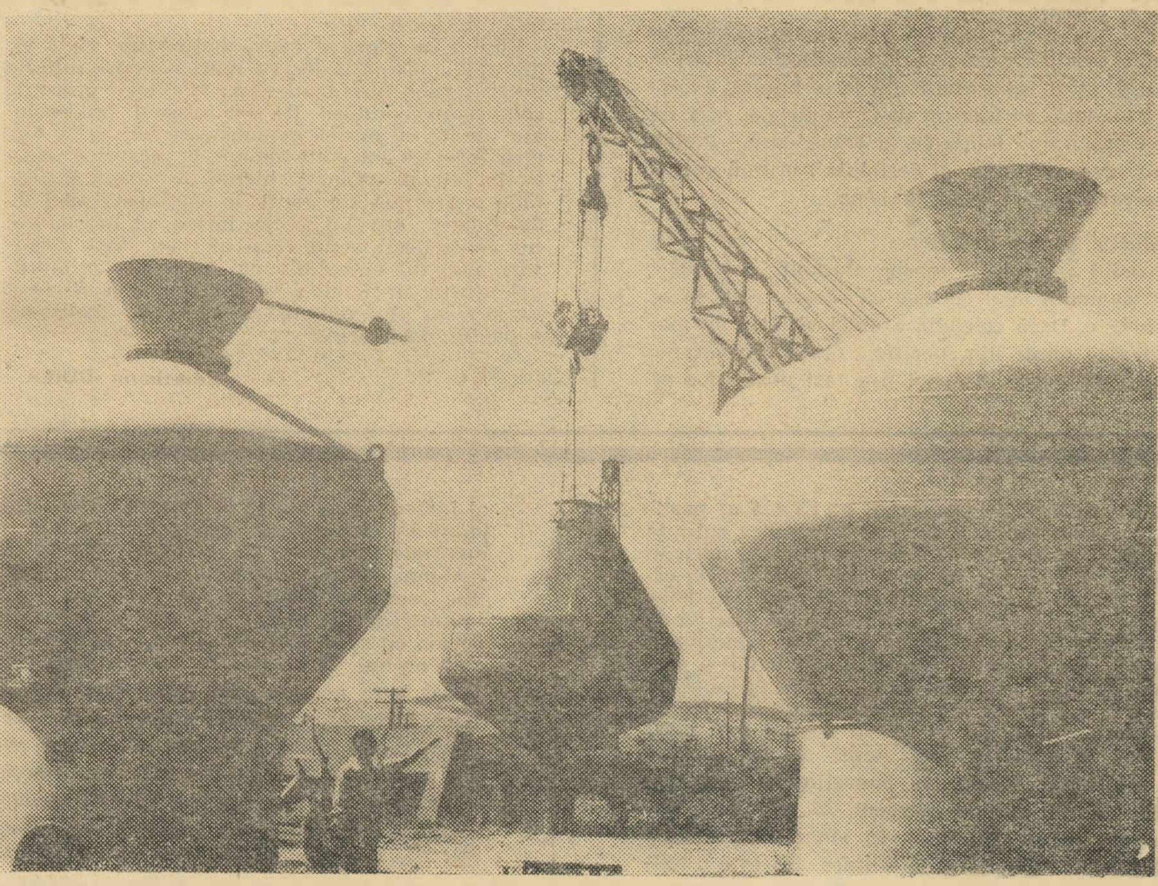
lele țării

XXII

DUNĂRE, DUNĂRE, DRUM FĂRĂ PULBERE

— se va repeta cînd primul vas va străbate ecluza, cînd celulele înfipte cu atîta trudă vor fi scoase și bătute iar, pe mijlocul fluviului, pentru a putea fi turnat din beton și barajul, cînd — finit coronas opus — cei dintîi kilowați vor face să zbîrnîie rețeaua de înaltă tensiune. Dar toate aceste momente deosebite se pregătesc oarecum banal — în tenacitatea diurnă, în ritmul zilnic al planului defalcat, cu mînecile suflecate, organizînd duminicale excursii la Cazane și spectacole de artă amatoare etc.; nimic deosebit, deci: la această oră, pe cel mai mare șantier hidroenergetic al țării — acolo unde oamenii concurează cu fantasticele mușapca albiă de vremuri... Ieșind ultimul, va fi apucat pe Strada Mare, fiindu-i lesne să-și închipuie că îl va duce acolo unde năzuia să ajungă: la oficialitățile orașului. Presupunînd că cineva l-ar fi urmărit, l-ar fi văzut cîteva ore mai tîrziu pe malul Dunării, rătăcind printre vii, pe malul mlaștinii, prin pădure. Apoi se va fi întors în oraș...

E totuși păcat că nu l-a urmărit nimeni! Omul acesta fusese numit, cu cîteva zile în urmă, director al Combinatului chimic, care nu exista dar avea să răsară în marginea dinspre Dunăre a orașului. Îl cheamă Florian Saica, e

Turnu-Severin: Uzina mecanică.

tații tectonice, care în ere geologice imemoriale au făurit cataractele Porților de Fier — zilele trec egale, pline, cu metri cubi, ședințe, probleme și procente, ca pe orice șantier al socialismului. Tocmai aceasta nu lasă nici o speranță Dunării, care în 1971 chiar va avea de trecut, cuminte, prin porțile de fier ale ecluzelor.

CÎTE SE POT ÎNTÎMPLA ÎNTR-UN ORAȘ UNDE NU SE ÎNTÎMPLĂ NIMIC

1.07.1962. Ciți cetățeni din Turnu-Măgurele și-au notat această primă zi de iulie de acum 4 ani? În vreo casă s-ar putea să se fi născut un copil, la sfat se vor fi oficiat căsătorii, se va fi înregistrat vreun deces, la cine știe care instituție va fi fost zi de salariu, ar fi foarte posibil ca tocmai în ziua aceea la restaurantul orașului să nu se fi petrecut nici un scandal... Poate că nimeni, în Turnu-Măgurele, nu și-a notat ziua aceea de 1 iulie 1962.

La urma urmei, de ce și-ar fi notat-o!

În ziua aceea, în gara orașului a descins un om. Mărunt, cam chel, o privire vioaie și o servietă. Nu era de prin partea locului.

Ei și?! Pe vremea aceea cam începuseră să se perinde prin gară oameni străini de oraș. Noul venit va fi cercetat vechea gară, localnicii care se salutau pe peron, impiegatul cu inginer. În primele nopți a dormit în port, pe bacul drăgii: ar fi putut dormi și în oraș, bănui însă că a ținut neapărat să rămînă în preajma noului său loc de muncă.

A doua zi, evident, tot orașul știa că sosise. Cîțiva pretindeau chiar că îl văzuseră coborînd din tren, alții călătoriseră cu el în compartiment, vreo doi îi arătaseră clădirea sfatului popular raional... Da, a doua zi după sosirea inginerului Saica în oraș încă nu se întîmplase mare lucru — era în firea lucrurilor ca sosirea lui să fie astfel comentată. Curînd, însă, evenimente mult mai importante, evenimente uluitoare pentru acest orășel uitat în cîmpie, au început să se precipite — drept care inginerul Saica a putut face cîteva călătorii la București fără ca măcar un singur turnean să le comenteze. Se petreceau lucruri mai importante! Bunăoară, sosise un excavator! Pe urmă, șantierul și-a amenajat în port cîteva birouri — toate instituțiile din oraș s-au întrecut să-i împrumute mobilier! Imediat s-au anunțat posturi vacante pentru angajări! Au început, apoi, să sosească constructori de combinate chimice! La revelionul 1962—1963, în Turnu-Măgurele au participat nu mai puțin de 771 de constructori, plus 52 de chimiști („beneficiarii" viitorului combinat); ce de oaspeți, dumnezeule!

...Așadar, toate aceste evenimente și multe

(Continuare în pag. VIII)

MUREȘ, MUREȘ, APĂ LINĂ...

în secolele XV—XVII, cetatea s-a păstrat pînă astăzi. S-au reconstruit zidurile dintre bastioanele tăbăcarilor, blănarilor și dogarilor. De asemenea, portalul bisericii franciscane (1442) — danie orașului din partea lui Iancu de Hunedoara (în 1599—1600 Mihai Viteazul construia o biserică ortodoxă).

Cetatea va deveni în curînd locul cel mai atractiv din oraș. În bastioane se vor amenaja un muzeu etnografic, o sală de arme, o galerie permanentă de artă plastică, o bibliotecă cu săli de lectură, un restaurant (în stil și el — han) și un parc de 3 ha.

★

Tg. Mureșul are multe ispite. Oraș-grădină, recunoscut în toată țara pentru trandafirii săi (are și o Piață a Trandafirilor), este și un puternic centru industrial, condiție nouă a prezentului. Are însă și locuri de popas educativ și îndelungat cum este biblioteca „Teleky", inaugurată la începutul secolului XIX de Samuil Teleky, fost cancelar al Vienei. Păcat că biblioteca n-are un ghid scris (Ce așteaptă editura „Meridiane"?).

★

„Azomureș". Aceasta este marca combinatului de îngrășăminte azotoase. Constructorii sînt mîndri de opera lor. Ing. Alexandru Cormoșiu, șeful șantierului I.M.B., ne spune că obiectivele importante au fost atinse: depășirea capacității de producție proiectate la toate liniile tehnologice, cu multe luni înainte de termen.

Aici la porțile cîmpiei ardelene, „Azomureș" închipuie o certitudine a agriculturii socialiste. Înnoirile sînt totale: în trecut nu găsim nici un termen de comparație. Cu ce ar putea fi comparată termocentrala de la Iernut? Dar ce a însemnat socialismul pentru oamenii de aici vezi nu numai în construcții. Viața lor a împrumutat durabilitatea edificiilor, siguranța definitivului.

Vineri, 12 august. Combinatul de îngrășăminte azotoase primește oaspeți de seamă: tovarășii Nicolae Ceaușescu, Emil Bodnaraș, Alexandru Drăghici, János Fazekaș, Mihai Gere și Virgil Trofin. Anul trecut, în septembrie, conducătorii de partid și de stat fuseseră primiți de muncitorii, tehnicienii și inginerii de aici cu dragoste fierbinte. Atunci erau în toi lucrările de construcție și montare a instalațiilor și agregatelor. Astăzi „Azomureș" produce. În cele cîteva fabrici care au intrat în funcțiune se produc: 90.000 tone de amoniac, 120.000 tone de acid azotic, 150.000 tone de azotat de amoniu, alte cantități importante de apă amoniacală și de oxigen tehnic îmbuteliat.

Prin atingerea înainte de termen a capacităților, producția globală și marfă a fost depășită cu 7,4%.

Paralel cu punerea în funcțiune a acestor fabrici au început lucrările etapei a II-a în care sînt prevăzute: o nouă fabrică de amoniac cu o capacitate de 100.000 tone anual, triplarea producției la fabricile de acid azotic și azotat de amoniu.

Entuziasmul cu care au fost primiți conducătorii de partid și de stat în combinat, ca peste tot în regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, demonstrează atașamentul oamenilor muncii, români, maghiari, germani și de alte naționalități, la politica înțeleaptă a partidului, hotărîrea lor fermă de a traduce în viață hotărîrile Congresului al IX-lea al P.C.R.

★

La Alba Iulia te întîlnești cu istoria, întreagă. Atîtea evenimente esențiale din istoria patriei se leagă strîns de Alba Iulia. Ioan Corvin, Mihai Viteazul, Horia, Avram Iancu — nume cu care Bălgradul se mîndrește, nume însemnate cu aur pe piatra de monument a orașului. Evenimentul culminant al istoriei este adunarea populară de la Alba Iulia, din decembrie 1918, cînd poporul a hotărît unirea Ardealului, după atîtea secole, cu România. Încercarea lui Mihai Viteazul rămîne și ea o măreață pagină de istorie, scrisă în letopisețul orașului.

(Continuare în pag. VIII)

DUNĂRE, DUNĂRE, DRUM FĂRĂ PULBERE

(Urmare din pag. VII)

altele au fost consemnate într-un dosar dactilografiat pe coperta căruia scria : „Monografia combinatului chimic «Turnu» întocmită de ing. Stanciu Ion şi ing. Berevoescu Zaharia". Pe culoarele clădirii care găzduieşte provizoriu administraţia combinatului, panouri mari cu fotografii înfăţişează aproape zi de zi mersul lucrărilor de construcţie. Sub năvala evenimentelor, simţul epic al turnenilor băştinaşi şi adoptivi — simţ epic ostracizat decenii, secole chiar, într-un oraş despre care nu aveai ce povesti — şi-a luat, iată, măsuri de precauţie. La Turnu-Severin, abia cînd se apropia centenarul şantierului naval, cineva s-a gîndit la o monografie ; aici, la Turnu-Măgurele, combinatul abia se pregăteşte să intre în producţie — dar monografia există !

În răstimp, avalanşa de evenimente continuă : în primăvara lui 1963, Dunărea inundă portul, conform unui vechi obicei, dar acum pentru ultima oară ; birourile combinatului şi ale şantierului se mută pînă la retragerea apelor într-o aripă nefolosită a tribunalului local ; în vara 1963 sînt gata primele blocuri de locuinţe, încep primele demolări pe strada principală ; la 8 martie 1963 se bat primii piloţi la fabrica de acid sulfuric ; în toamna lui 1963 se inaugurează centrul şcolar de chimie, cu clase care pregătesc operatori chimişti, tehnicieni şi maiştri — la admitere avînd prioritate tinerii din Turnu şi împrejurimi (primele promoţii au intrat în producţie la 1 august a. c.) ; **la 4 noiembrie 1963 şantierul combinatului şi oraşul său sînt vizitate de conducătorii partidului şi statului nostru !** În august 1964 — cu 6 luni mai devreme ! — intră în funcţiune prima fabrică a combinatului, cea de acid sulfuric (a doua linie de producţie — în septembrie, acelaşi an).

...Sosind în Turnu-Măgurele la numai patru ani după directorul Florian Saica, reporterul nu mai pridideşte să-şi însemne înnoirile, de la gară pînă în portul nou : 500 de apartamente gata, alte 1128 în construcţie pînă în 1967 ; un restaurant nou, un cinematograf şi un complex comercial în schele, alte două complexe şi un oficiu poştal în proiect ; la fabrica de acid sulfuric se montează a treia linie ; două linii la fabrica de amoniac, o linie de acid azotic, alta de azotat de amoniu — în probe tehnologice ; se pregăteşte intrarea în probe a fabricii de îngrăşăminte compuse, a celei de uree ; sînt gata gara fluvială, clădirea de exploatare, o parte din cheiuri şi 3 macarale portuare — transportul pe apă al piritei, de la Moldova Nouă, se desfăşoară din plin.

În patru ani, iată, s-au petrecut în Turnu-Măgurele mai multe şi mai esenţiale evenimente decît încăpuseră pînă atunci în întreaga sa istorie urbană. Dintr-un oraş „în care nu se întîmplă nimic" — un oraş în care nu e zi să nu se producă un eveniment cît de cît remarcabil.

Costel BUZDUGAN

MUREŞ, MUREŞ, APĂ LINĂ...

(Urmare din pag. VII)

Păcat că Muzeul oraşului nu cuprinde totul, vizitatorului nu i se oferă întreaga istorie a oraşului. Pentru sinteze cauţi aiurea. Am aflat că în curînd începe reconstrucţia cetăţii. O iniţiativă fericită. Ce bine ar fi dacă aici ar lua fiinţă un mare muzeu istoric şi etnografic, transformînd oraşul într-unul de mare interes cultural, ţinînd cont şi de existenţa renumitei biblioteci.

★

Zărim Cetatea Devei, înaltă, pe fruntea unui deal. Avem revelaţia efortului de a cunoaşte : întîlnirea cu trecutul te obligă aici să urci. Este prima dată cînd avem, foarte clar, sentimentul acesta : să urci, neapărat să urci...

Oraşul nou al Hunedoarei s-a rupt şi el de trecut, s-a diferenţiat clar.

„Cetatea de foc" aruncă o lumină aproape albă asupra cetăţii Huniazilor. Turnurile, umbrindu-se unul pe altul, împrumută din jocul luminii o mişcare ciudată, ca într-un dans valpurgic. Aici îşi avea reşedinţa Iancu de la Hunedoara, „valah mult prea de cinste şi destoinic", primul care a încercat unirea Ţărilor Române.

★

Mureş, Mureş, apă lină...

Aradul e alcătuit masiv, durabil, „cu pieptul" la malul apei, ai zice că răsuflă aici, că se odihneşte. Dacă celelalte aşezări vizitate nu mai păstrează nimic din specificul oraşelor riverane, (parcă niciodată Mureşul n-a fost un mijloc de comunicaţii, pentru mulţi un mijloc de trai), Aradul păstrează această legătură, schimbîndu-i însă destinul... Mureşul, cu tot ce are pe maluri, a devenit o bază de odihnă şi agrement. Aradul fără Mureş nu ţi-l poţi închipui. Pe cînd celelalte oraşe nu suferă în cazul unei atari eliminări.

Aradul industrial te atrage în atît de multe locuri încît trebuie să fii „tare" ca să alegi. Am ales uzinele „Vagonul" şi „Strungul". N-am învăţat cum se face un vagon (nici măcar unul mic de tot !). De altfel e şi foarte greu să urmăreşti întregul flux tehnologic. În hala de montare totul e simplu, dar... Ceea ce e complicat se petrece acolo, în celelalte secţii, unde fiecare element are „istoria" lui, problemele lui pentru rezolvarea cărora se zbat mii de oameni.

Ni se recomandă un titlu frumos de reportaj : „Oameni care scriu cu foc". Ni-l recomandă lăcătuşul B. Ghiţă, corespondentul de nădejde al ziarului „Vagonul". Oamenii care „scriu cu foc" sînt sudorii.

Inginerul Gh. Moţ ne spune că şi aici organizarea şi conducerea producţiei la nivel superior este problema nr. 1.

— Bunăoară, la vagonul gondolă am organizat procesul de fabricaţie în flux tehnologic pe tacte. Rezultatele bune ne-au îndemnat să extindem această organizare şi la vagoanele basculante. Introducerea unor noi tehnologii, de asemenea, valorifică mai bine rezervele existente în domeniul spaţiului de producţie...

La „Strungul", un tumult care te copleşeşte. Oameni care n-au timp să stea de vorbă. Produsele muncii lor sînt căutate în zeci de ţări. Aşadar uităm întrebările şi învăţăm să privim în tăcere. Tăcerea este aici o metaforă.

★

Ne despărţim de Mureş cu regret. Avionul ni-l desenează încă multă vreme pe verdele cîmpiei, o linie dintr-un portret uriaş pe care abia îl bănuieşti : un trup de ţară românească, sănătos şi puternic...

Lăsăm în urmă steaguri, entuziasm, viaţa cu multiplele ei înfăţişări. Pe mari panouri, mîinile decoratorilor însemnau cifre, stabileau procente comparative, indici. Pe tot traseul Mureşului am înţeles că marea demonstraţie de la 23 August începuse cu mult înainte, la maşini şi unelte, în faţa planşelor şi hîrtiei de calcul, în inimile oamenilor. Ce va fi, în dimineaţa zilei de 23 August, şuvoiul acela imens al oamenilor, nu va fi decît actul final al unei mari sărbători, punctul ei culminant. Aşa cum şi Mureşul poartă, în oglinda lui fluidă, tot ce a văzut de la izvor pînă aproape de vărsare... Un bilanţ, o pagină de istorie...

Constantin DUICA

22 de trepte

(Urmare din pag. I)

marile noastre oraşe, înscriind pe harta culturii oraşe noi. Oraşe în adevăratul înţeles al cuvîntului, cu blocuri de locuit, cu aşezăminte de sănătate şi cultură, cu terenuri de sport şi spaţii de agrement, cu o viaţă colectivă emancipată, animată de o efervescenţă proprie vîrstei.

Dar aceşti ani au sporit, într-un ritm echivalent cu realizările, şi răspunderile noastre. Se poate vorbi despre un proces de maturizare a tineretului nostru, consecinţă a exigenţelor sporite pe care societatea noastră le pune în faţa noilor generaţii, a sarcinilor deosebit de importante pe care le ridică actuala etapă a desăvîrşirii construcţiei socialiste.

A 22-a treaptă, anul 1966, reprezintă primul an al noului cincinal, al cincinalului în care, potrivit programului elaborat de Congresul al IX-lea al partidului, pe întreg întinsul ţării se vor ridica sute de noi uzine şi fabrici, se va dezvolta puternic agricultura socialistă, se vor construi noi şcoli, teatre, cămine culturale şi alte unităţi social-culturale. Este, în acelaşi timp, primul an al cincinalului care va da ţării 110 000 de specialişti cu pregătire superioară, noi facultăţi şi institute, laboratoare, cămine şi cantine noi. Condiţiile tot mai bune în care trăim şi învăţăm noi, cei 130 000 de studenţi ai patriei, fac ca şi răspunderile ce ne revin să fie tot mai mari. Ni se cere să învăţăm mai mult, să ne însuşim cu o deosebită temeinicie cunoştinţele care dau profil viitoarei noastre profesii, să devenim specialişti de înaltă calificare, în sincron cu secunda contemporană din ştiinţă şi tehnică. Nu este o exigenţă abstractă, ci un comandament al construcţiei noastre socialiste. Ritmul impetuos al dezvoltării economiei, ştiinţei şi culturii noastre nu ne acordă nici un răgaz de acomodare, ci ca un semn al încrederii ne obligă să trecem de-a dreptul din bănci la pupitrul de comandă al instalaţiilor industriale moderne, la catedră sau în laborator. Preluăm din mers ştafeta construcţiei, înlocuim în plin lucru schimbul de pe schele, urcăm fără vreun răgaz la etajul superior al edificiului nostru social, ca să desăvîrşim efortul constructiv.

22 de ani, 22 de trepte. Ne aşteaptă cele următoare, care ne duc spre comunism. Tinereţea patriei, logodită cu tinereţea noastră, va face ca acest urcuş să fie rapid şi rodnic, pe măsura capacităţilor, a energiei şi talentului poporului român.

Tinereţea, în aceşti ani, a devenit echivalentă cu răspunderea. Muncind, învăţînd, ne pregătim să fim răspunzători de destinul viitor al patriei, de ziua ei strălucită de mîine. Ea ne zîmbeşte de pe acum. Contemplînd-o din această zi, de pe cea de-a 22-a treaptă a istoriei noastre tinere, ne îndreptăm cu încredere spre ea.

Zi de sărbătoare la Izvorul Mureşului

(Urmare din pag. I)

oaspeţi au vizitat tabăra împodobită sărbătoreşte, avînd cuvinte de laudă pentru buna sa organizare, pentru condiţiile optime de odihnă puse la dispoziţia studenţilor.

A urmat apoi pe platou un miting entuziast, o adevărată erupţie de bucurie şi recunoştinţă faţă de partid, părintele iubit al tineretului. În faţa carcului de onoare, conducătorii de partid şi de stat au fost salutaţi de Alexandru Ignat, secretar al U.A.S.R., directorul taberei, precum şi de colegii noştri Elisabeta Gheorghiu, studentă a Universităţii „Al. I. Cuza" din Iaşi, şi Kikely Pall, student al Institutului medico-farmaceutic din Tîrgu-Mureş. În cuvintele lor calde, izvorîte din adîncul inimii ei au exprimat cu emoţie sentimentele studenţilor aflaţi în tabără şi ale tuturor colegilor noştri răspîndiţi în vacanţă pe plaiurile româneşti, ataşamentul nostru profund faţă de Partidul Comunist Român, angajamentul comun al generaţiei noastre de a răspunde prin tot mai multe succese la învăţătură dragostei şi preţuirii de care sîntem înconjuraţi.

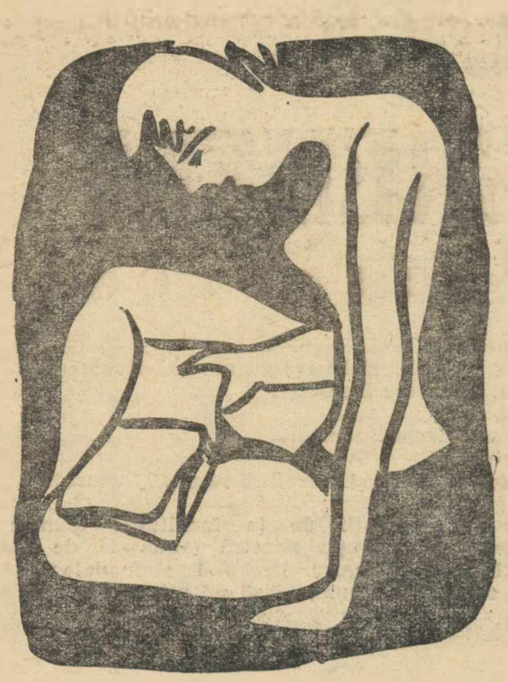
Întîmpinat cu urale şi ovaţii a luat cuvîntul tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Exprimîndu-şi satisfacţia pentru voia bună a studenţilor aflaţi la odihnă, secretarul general al C.C. al P.C.R. a trasat în acelaşi timp liniile directoare ale unui adevărat program de activitate pus în faţa tineretului universitar. Cuvintele înaltului oaspete s-au gravat adînc în memoria noastră, constituind un îndemn la mobilizarea tuturor forţelor pentru a contribui la traducerea în viaţă a politicii înţelepte a partidului, pentru a duce mai departe şi a dezvolta tot ce au creat mai bun şi mai valoros înaintaşii noştri.

„Programul de dezvoltare a economiei, culturii, ştiinţei creează posibilităţi nelimitate tineretului nostru de a-şi afirma şi dezvolta talentele şi aptitudinile — a spus vorbitorul. *Învăţînd, trebuie să vă străduiţi să vă însuşiţi tot ceea ce este mai nou în ştiinţa şi în cultura naţională şi universală. Patria noastră, socialismul, comunismul au nevoie de oameni pricepuţi, stăpîni pe ştiinţă şi cultură, pentru că numai în acest fel vom reuşi să ridicăm edificiul socialismului în patria noastră la înălţimea cerinţelor contemporane, să ne apropiem şi să ajungem la nivelul ţărilor cu o civilizaţie şi o cultură avansată".*

Aceste cuvinte, săpate cu litere de aur în inimile noastre, vor rămîne neşterse toată viaţa, ne vor lumina idealurile, călăuzindu-ne în întreaga activitate. Entuziasmul declanşat de rostirea lor în măreţia îngemănării de stîncă şi de codru a împrejurimilor taberei s-a concretizat în urale, în melodiile populare izbucnite din sute de piepturi, ca şi în intonarea imnului „Gaudeamus igitur".

13 august 1966 a fost o zi a cărei amintire frumoasă o vom păstra în cele mai calde colţuri ale inimii noastre. Întîlnirea cu înalţii conducători ne-a dat nouă, studenţilor aflaţi în tabăra de la Izvorul Mureşului, ca şi întregului tineret universitar al ţării, încă un imbold în activitatea ce-o desfăşurăm zilnic pentru a ne forma ca specialişti de nădejde. Peste o lună de zile, cînd ne vom întoarce în cele 15 centre universitare, vom păşi în noul an de studiu cu forţe sporite, cu mult elan tineresc şi încredere, cu dorinţa de a ne însuşi la cel mai înalt nivel cuceririle ştiinţei şi tehnicii contemporane, aşa cum ne-a îndemnat prin cuvîntul său tovarăşul Nicolae Ceauşescu.

Generaţia noastră, generaţia care trăieşte minunaţii ani ai studenţiei în patria socialistă mereu înfloritoare, este hotărîtă să facă totul pentru a urma neabătut îndemnurile calde şi părinteşti adresate în această sărbătorească zi.

VACANŢA LITERARĂ

Literatura de agrement, literatura de buzunar în călătoriile noastre prin ţară, literatura citită în hamacul umbrelor prin păduri, literatura de plajă şi de cabană — seara cînd se sting luminile zilei şi pîlpîie veiozele microscopice la noptieră. O discuţie de agrement în jurul aventurii reale şi fantastice care ne umple de emoţie şi de satisfacţie în această mare aventură a bucuriei şi liniştii care se cheamă vacanţa — citiţi în pagina 10 !

VACANŢA „VIEŢII STUDENŢEŞTI"

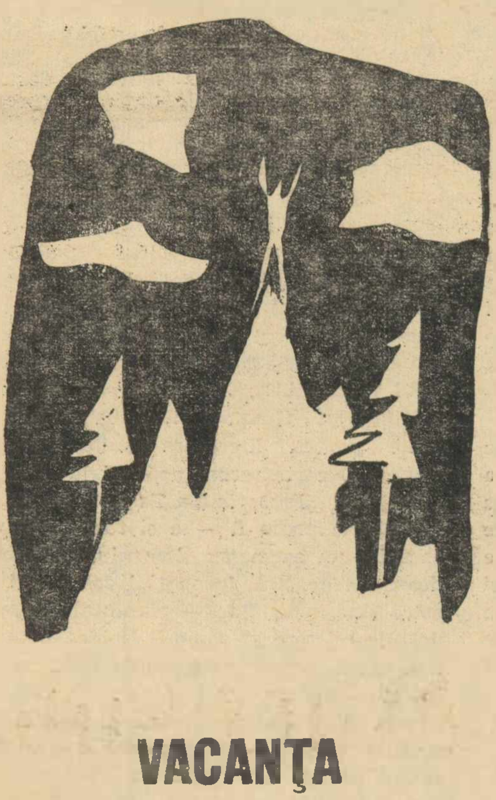
Un examen al revistei „Viaţa studenţească" în faţa cititorilor ei acum, după atîtea colocvii şi examene. Şi-au atins oare scopul reportajele, articolele, eseurile, foiletoanele, însemnările publicate în paginile noastre ? Examinatorii noştri, viitori intelectuali, cititori exigenţi şi pasionaţi ne întreabă, ne cer lămuriri, ne cer răspunsuri care adeseori dezvăluie laboratorul activităţii noastre, ne dau sugestii şi ne solicită pe mai departe promptitudine, exigenţă. „Procesul verbal" al acestui examen care a avut loc la Izvorul Mureşului îl găsiţi în pagina 11.

FRUMOASELE VACANŢEI

Se spune că o fată frumoasă e ca un salut de bun venit, ca un salut de dimineaţă sub cer senin. Din mii de fete delicate, vesele, exuberante, frumoase, noi am ales pentru încîntarea dumneavoastră cîteva din cele mai frumoase. Dar miile de băieţi care le cunosc şi le îndrăgesc pe toate pot contesta oricînd valabilitatea acestei alegeri ! Se ştie doar că fiecărui îndrăgostit i se pare că întotdeauna cea mai frumoasă fată din lume e cea pe care o alege el ! (pag. 12—13).

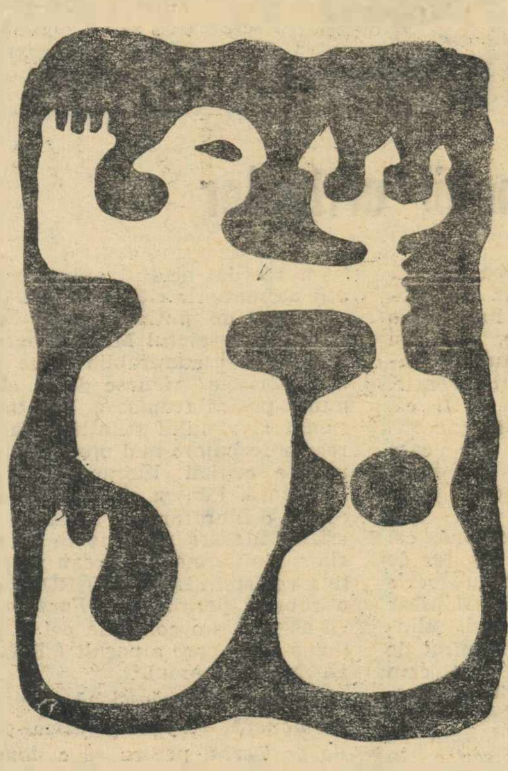

VACANŢA TURISTICĂ

Filmînd frumuseţile ţării de la fereastra vagonului sau autocarului, surprinzînd pe pelicula sensibilă a retinei splendorile peisajului nostru, în care mîna omului a aşezat grandioasele sale creaţii materiale şi spirituale, studenţii ne-au trimis impresiile lor decantate cu emoţie în reportaje de călătorie. Străbătînd rîurile cu pluta, drumurile cu bicicleta şi cărările cu pasul, unii din ei s-au oprit la fiecare piatră de kilometru, au însemnat tentaţiile şi semnificaţiile momentului geografic trăit pe itinerar şi ne-au trimis cărţile lor poştale ilustrate cu dedicaţia vie a emoţiei lor, cărţi poştale pe care noi le reproducem în pagina 14.

VACANŢA MUZICALĂ

Prezenţi în atmosfera ultramarină a teatrului de vară din Mamaia sau relaxaţi în fotolii înaintea micului ecran, am urmărit în imagini acordurile muzicale ale festivalului de ritm şi melodie, încheiat de curînd cu premii, menţiuni şi diplomă de onoare. Pentru cei care vor să ştie aprecierile noastre despre festival, pentru cei care n-au audiat şi nu au urmărit etapele concursului de muzică uşoară, am deschis în pag. 15 un colocviu la persoana I, semnat de trimisul nostru special la Mamaia.

„JOCUL DE-A VACANŢA"

...Nu vrea să fie jocul trist şi melodios dramatic al piesei lui Sebastian. Titlul a inspirat pe foiletonişti, pe umorişti şi pe caricaturişti la un turnir de calambururi şi de glume pe tema atît de savuroasă şi de seducătoare a vacanţei. Cuvintele încrucişate, monogramele cu incastru şi celelalte şarade eliptice, la dezlegarea cărora vă invităm în pagina 16, sînt de fapt glume nevinovate într-un joc de-a vacanţa.

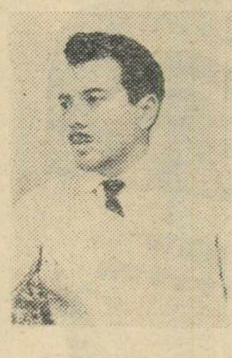

VACANȚA LITERARĂ

LITERATURA DE AGREMENT

Sofia Scorțan — Facultatea de limbă și literatură română București.
Valer Delakeza — Institutul de teatru București
Ion Țăranu — Filologie Iași
Aurora Sofîlcă — Facultatea de drept București
Mihalyfave Géza — Filologie Cluj
Cezar Tabarcea — Facultatea de limbă și literatură română București

Notă : **Nu înțelegem de ce studenții de la facultățile tehnice și științifice au evitat să participe la discuția noastră (anunțată de cîteva ori și prin intermediul stației de radioficare). Probabil și de data aceasta, mai „realiști", au preferat somnul de după amiază ori plimbările pe ploaie prin pădure.**

O discuție organizată, cu studenții aflați la odihnă la Pîrîul Rece pe o temă, impropriu formulată pentru o parte dintre participanți,

LITERATURA DE AGREMENT

Argumentul care ne-a îndemnat să inițiem o discuție pe o asemenea temă îl constituie existența unei zone destul de întinse de literatură, mai veche și nouă, care își propune nu cuprinderea plenară a umanului exterior — social istoric, — sau interior — analiza dialecticii sufletești în nuanțele și finalitățile ei, — ci mai degrabă avem de-a face cu o lectură ușoară, amuzantă, spumoasă — o pauză activă a afectului și intelectului, am zice. Un neprevăzut posibil și de învins într-o manieră spectaculoasă, cînd e vorba de cartea de aventuri ; un suspense electrizant mereu amînat și mereu dezvăluit prin deducții logice, cînd e vorba de romanul polițist ; o „călătorie" a imaginației însoțită de întregul arsenal științific de care dispunem în tărîmul necunoscutului științific unde piedicile ivite pentru moment sînt în primul rînd de ordin tehnic, cînd e vorba de literatura științifico-fantastică.

Limitele de bun simț ale agrementului

Aurora Sofîlcă : O asemenea zonă de lectură există oricum am denumi-o și probabil că e foarte greu să se găsească un termen cît mai fericit pentru cuprinderea ei. Personal, denominația de „literatură de agrement" o găsesc bună, nu pentru că toată această literatură ar fi numai o plăcere, o distracție (sînt și opere destul de „grele" în cadrul ei), ci pentru că ea atrage dintru început atenția asupra locului pe care trebuie să-l ocupe în contextul general de lectură. Asemenea lecturi trebuie să „cadă" după parcurgerea marilor clasici ai literaturii.

Cezar Tabarcea : Sînt trei categorii de cititori : unii care neagă și cea mai măruntă virtute a acestei literaturi, și deci n-o citesc, alții care o laudă și stăruie numai în ea, iar o altă parte dintre lectori îi acordă, pe cît posibil, locul care i se cuvine, cerîndu-i atît cît poate ea da. Prima categorie...

Valer Delakeza : Eu mă număr printre cei din prima categorie.

Cezar Tabarcea : Prima categorie deci e pasibilă de cel puțin o greșeală : cer acestei literaturi mai mult decît își propune ea. S-ar putea însă, s-o neglijeze și din snobism. Aceasta m-ar face să cred că nu înțeleg mare lucru nici din literatura mare. A doua categorie, care stăruie numai în literatura de agrement, se află, aș spune, pe un teren viciat. Parcurgerea cu ghiotura doar a unui soi de literatură „ușoară" nu poate să ducă decît la intoxicație. În loc ca această literatură să constituie o igienă, o primenire a spiritului, ea devine un microb. Cei din această categorie (vreau să cred, cît mai puțini și din zi în zi mai puțini) neavînd simțul estetic cultivat, rămîn și atunci cînd le cad sub ochi cărți mari, tot la latura anecdotică a lor, la subiect, la întîmplările mai mult sau mai puțin insolite, la ce vreți, numai la conținutul artistic grav, răscolitor — nu. Dintr-a treia categorie mă număr și eu...

Chestiunile mi se par clare : avem, din cînd în cînd, nevoia de a ne destinde, de a face un repaus al inteligenței, de a umple un gol în mod plăcut. Printre altele, literatura de agrement, atunci cînd e citită cu măsură, cînd nu primează operelor capitale, cînd îi cerem atît cît ne poate da, cînd ea ne dă cît poate, își îndeplinește acest rol cu succes.

Valer Delakeza : Vreau să spun că nu citesc literatura de agrement, cum o numiți, nu din snobism. Asta să fie clar. Se prea poate însă să nu fi fost educat în privința farmecului pe care, văd, ea totuși îl are. Dar atunci cînd am timp pentru lectură prefer să-l consacru unei opere de valoare neîndoielnică. În general mă ghidez în lecturile mele după concluziile criticii literare.

Să facem atunci un intermezzo despre Opera minoră *în ochii criticilor.*

Opera minoră în ochii criticilor

Sofia Scorțan : De obicei critica literară ocolește cu pudoare discutarea și afirmarea literaturii de agrement. Probabil o consideră „minoră". Un critic, însă, își poate arăta inteligența, spiritul de pătrundere și în cazul unei cărți proaste. Aproape orice carte, cît de slabă ar fi ea, conține nenumărate virtualități (neconcretizate artistic, bineînțeles), pe care gestul critic le-ar putea sesiza și fabula. O carte mare nu lasă criticului decît posibilitatea de a o înțelege, pe cînd una proastă îi dă posibilitatea să devină, cel puțin pentru moment, el însuși creator de operă. Nu întîmplător Călinescu scrie despre unii autori minori, magistral. Dar să continui. Romanul de aventuri, științifico-fantastic, polițist, nu s-a bucurat de prea multă atenție. E drept, sînt cam puțini autori și mai puțin buni de asemenea literatură. Dar totuși sînt și buni. Romanele lui Constantin Chiriță mi se par foarte antrenante și frumos scrise. Nu înțeleg atunci de ce doar în ultima vreme i s-a acordat acestui autor, cu un număr atît de mare de cititori și din toate domeniile, atît de puțină atenție din partea criticii. Regretatul Mihu Dragomir a scris cîteva cărți admirabile și se pare că în manuscrisele rămase de la el mai sînt multe pagini frumoase. Era un mare pasionat al genului științifico-fantastic. Doresc o dezbatere mai operativă și mai darnică a criticii literare despre această literatură. Pentru că degeaba noi cititorii cerem o literatură de acest soi bună, dacă critica literară nu vine în sprijinul autorilor. De asemenea, vreau să salut inițiativa revistei „LUCEAFĂRUL" de a insera o rubrică permanentă *Fantomas.* Numai că aș dori s-o continue cel puțin la înălțimea de la care a pornit („Fata răpită" de George Călinescu).

Acum, îmbrăcați-vă costumul de cosmonaut, respirați ultima gură de aer de pe Terra, pentru că a doua respirație o veți face pe : Asteroidul ZYK 2001.

Asteroidul ZYK 2001

Ion Țăranu : Curios lucru, dar părintele literaturii științifico-fantastice, Jules Verne, rămîne, cel puțin pînă acum și după părerea mea, cel mai mare autor de asemenea literatură. El s-a afirmat într-o epocă de intensă dezvoltare a științei și tehnicii, cînd descoperirile făcute lăsau totuși destule porți pentru ipoteze, pentru zborul neliniștit, dar controlat, al fanteziei.

Astăzi, nu ne interesează, de pildă, patentul submarinului Nautillus — în fond primordial aici era principiul de a putea subzista sub apă și a călători sub apă. Nautillus s-ar putea dovedi, la analiza tehnicienilor, fals ca construcție, dar *submarinul* — ideea — nu e. S-a dovedit a fi științifică. Vremea mai aproape de noi a împins într-un mod debordant în literatura științifico-fantastică o altă temă (tratată, nu se putea, și de Verne) — călătoriile cosmice, aventurile astrale.

Aurora Sofîlcă : Te-ai exprimat bine vorbind de o „intrare debordantă" a acestei teme cosmice. De fapt, ea a prins în toate genurile de literatură și în toate artele. E o chestiune a epocii noastre și e firesc ca ea să se supună și tratamentului artistic. Numai că s-a ajuns la o saturație prea mare. Nouăzeci la sută din romanele științifico-fantastice au ca temă călătoriile cosmice. Autorii, avînd probabil conștiința acestui fapt, au socotit, mulți dintre ei, că pot perpetua această temă (și ea trebuie perpetuată !) făcînd apel la tehnicitate, la descripții de aparataje, la soluții științifice complicate chiar pentru oamenii de știință, îngreunînd astfel fluența textului.

Cezar Tabarcea : S-a ajuns în destule cazuri, folosind un calc după o expresie consacrată, la un *naturalism tehnic.*

Mihalyfavi Géza : Pentru că autorii de asemenea literatură s-au specializat într-o singură temă și n-au curajul să încerce și alte investigații.

Sofia Scorțan : Cărțile lui Mihu Dragomir arată că se pot da „ipoteze" și despre conturul sentimentelor omului din viitor — conturul Lunii, ca și mările ei le fotografiem astăzi exact și nu prin obiectivul fanteziei.

Mihalyfavi Géza : Sînt, totuși, domenii vaste pentru literatura științifico-fantastică. O carte recent apărută la Editura științifică, *„Frescele din Tassli"*, arată că arheologia poate fi — a și fost în cîteva cazuri — un asemenea domeniu. Nu numai deasupra noastră, în spațiul cosmic, și în astre sînt încă taine — pămîntul ascunde destule mistere și comori. Noi ca oameni mai avem destule pete albe în forul nostru interior care se cer luminate. O anchetă despre hipnoză din numărul trecut al revistei *Viața studențească* confirmă lucrul acesta. Dar unde nu putem călători științifico-fantastic ? Chiar și în literatura științifică fantastică, cum Cervantes „călătorind" prin romanele picarești de pînă la el a creat o carte monumentală. Cîte stele pe cer — atîtea teme. E drept, sînt mai puțini autori. Eu, însă, contest dominația de *literatură de agrement.* Pentru mine nu există decît literatură excelentă și bună, pe de o parte, și literatură, mai bine zis cărți proaste, pe de alta.

Aurora Sofîlcă : O precizare în literatura de agrement : fiecare cititor introduce un gen sau altul de cărți, în acord cu înclinația lui, cu profesiunea, cu cultura pe care o are. Poate, pentru un jurist romanele polițiste sînt nu numai o desfătare, cît și „cazuri" care îl incită, îi stîrnesc diferite asociații ajutătoare în practica sa. În orice caz, un jurist bun l-a citit pe Poe.

VACANȚA „VIEȚII STUDENȚEȘTI“

CONSFĂTUIRE LA IZVORUL MUREŞULUI

În cadrul taberei de odihnă şi instruire a C.C. al U.T.C. şi a C.E. al U.A.S.R. a avut loc, la Izvorul Mureşului, un schimb de experienţă între subredacţiile revistei „Viaţa studenţească“. Au participat şefii subredacţiilor din 13 centre universitare, cu excepţia Clujului şi a Petroşenilor, care în mod nejustificat nu şi-au trimis reprezentanţi în această tabără.

Discuţiile s-au desfăşurat în prezenţa tovarăşilor ECATERINA GHINEA-JURCONI, vicepreşedintă a U.A.S.R., MARIA POPESCU, şefa Comisiei de presă şi informare a C.E. al U.A.S.R., şi NICULAE STOIAN, redactor şef al revistei „Viaţa studenţească“. De asemenea, a fost invitat să împărtăşească participanţilor la consfătuire din experienţa sa scriitorul şi publicistul PAUL ANGHEL.

Au mai luat parte numeroşi activişti de U.T.C. şi A.S. din facultăţi, cititori ai revistei, care, în intervenţiile lor, au relevat aspecte interesante din propria activitate, aducînd în acelaşi timp subredacţiilor sugestii şi propuneri preţioase.

Dezbaterile s-au axat pe cîteva probleme fundamentale ale muncii subredacţiilor : informarea operativă şi exactă a revistei cu privire la activitatea asociaţiilor din grupe, ani, facultăţi şi institute ; organizarea şi conducerea muncii subredacţiilor ; opinii asupra conţinutului tematic al revistei, precum şi a ţinutei sale grafice.

Printre şefii de subredacţii care au adus o contribuţie importantă la bunul mers al dezbaterilor s-au numărat DRAGOMIR HOROMNEA (Iaşi), SILVIA SIN (Tg. Mureş), EMIL VASILESCU (Bucureşti), VASILE CREŢU (Timişoara), IOAN STEPAN (Baia Mare) şi alţii.

De-a lungul discuţiilor s-a accentuat asupra necesităţii ca redacţia să fie informată prompt cu privire la toate activităţile studenţeşti. Subredacţiilor le revine un rol important în furnizarea de materiale publicabile, avînd un înalt conţinut de idei mobilizatoare şi critice. Ele trebuie să-şi organizeze munca în aşa fel încît să cuprindă în obiectiv viaţa întregului centru universitar, cu toate aspectele sale pozitive sau negative şi să expedieze materialele la redacţie în cel mai scurt timp, evitînd astfel aşa-zisa „tardivizare“. Din discuţii a reieşit că numeroase subredacţii, cum sînt cele din Iaşi, Bucureşti, Timişoara, Galaţi, Tg. Mureş, reuşesc să răspundă acestor cerinţe, fapt concretizat în primul rînd în calitatea şi în numărul mare de materiale publicate. Este însă necesar să fie atraşi mai mulţi studenţi din afara subredacţiilor în munca de colaborare, pentru că numai în acest fel se va obţine o justă reflectare a vieţii studenţeşti în paginile revistei.

O notă discordantă în activitatea în general mulţumitoare a subredacţiilor o aduce subredacţia clujeană. Aşa cum a reieşit din intervenţia tovarăşului IOSIF URS, şef al Comisiei sociale a C.U.A.S. Cluj, organismul clujean al revistei este din ce în ce mai inactiv. În ultimii doi ani activitatea sa a lîncezit, ba, mai mult decît atît, uneori membrii subredacţiei au dezinformat cititorii revistei, această atitudine regretabilă ducînd la neplăceri în institute şi chiar la nivelul centrului universitar. În prezent, subredacţia din Cluj este ca şi inexistentă, deşi în urmă cu nu prea mult timp se număra printre fruntaşe. Se impune o intervenţie hotărîtă din partea redacţiei şi, mai cu seamă, din partea C.U.A.S. Cluj, pentru a vitaliza bunele tradiţii ale tinerilor publicişti clujeni.

Consfătuirea a scos în evidenţă faptul că succesele realizate, ca şi lipsurile constatate, se datoresc în cea mai mare parte modului de organizare a muncii în subredacţie. Aşa se explică de ce subredacţia ieşeană, organizată ca o mică redacţie, cu program permanent, disciplinată, totdeauna bine informată, combativă şi reunind studenţi îndrăgostiţi de publicistică, a reuşit să se impună atît în paginile revistei „Vieţii studenţeşti“, cît şi în cele ale altor reviste sau cotidiene şi chiar în emisiunile posturilor centrale şi regionale de radio.

Şi în alte centre universitare mari, ca Bucureşti şi Timişoara, s-a reuşit închegarea unor colective de lucru capabile să asigure materialele necesare revistei. Una din problemele cele mai dificile care a fost rezolvată aici e aceea a selectării membrilor şi a colaboratorilor subredacţiei; aceştia trebuie să fie condeieri de nădejde şi, în acelaşi timp, studenţi cu o bună pregătire profesională şi o susţinută activitate obştească. În această muncă au fost atraşi numai cei care şi-au manifestat dorinţa ardentă de a scrie — criteriu ce se recomandă tuturor centrelor universitare, şi în special centrelor mici, în care subredacţiile mai sînt încă alcătuite dintr-un singur om : şeful subredacţiei.

Practica mai veche după care membrii subredacţiilor erau numiţi de către C.U.A.S. din institute s-a dovedit de cele mai multe ori infructuoasă. Fără a neglija, totuşi, acest sprijin, cuvîntul hotărîtor trebuie să-l aibă talentul, înclinaţiile şi pasiunea pentru o publicistică vie, tinerească !

O pepinieră mereu proaspătă de recrutare a colaboratorilor rămîne cenaclul literar studenţesc, fapt atestat de succesele subredacţiilor din Timişoara şi Iaşi, unde s-a produs o osmoză fericită între activitatea literară şi cea publicistică. Este absolut necesar ca şeful subredacţiei să activeze permanent în cenaclu, pentru a cimenta această conlucrare. La fel, se impune cooptarea în subredacţie a studenţilor din toate institutele centrelor universitare mari sau din toate facultăţile institutelor din centrele mici.

În ceea ce priveşte înzestrarea cu materiale a subredacţiilor, s-a constatat că multe consilii ale U.A.S. din diferite centre universitare nu acordă ajutorul necesar acestor organisme ale revistei, deşi lor le revine sarcina de a le asigura baza materială. Pînă în prezent, în afară de subredacţiile din Iaşi şi Bucureşti celelalte nu au un sediu, deşi existenţa lui este absolut necesară. Consiliile U.A.S. au datoria de a remedia în cel mai scurt timp această lipsă (chiar şi în centrele mici, unde subredacţiile continuă să fie mai mult sau mai puţin importante) pentru ca în noul an universitar subredacţiile să poată porni la lucru cu toate forţele. De asemenea, C.U.A.S. trebuie să asigure accesul subredacţiilor la telefon ori de cîte ori este nevoie, pentru legături cu redacţia sau cu institutele şi facultăţile din centrul universitar respectiv.

În legătură cu problema asigurării condiţiilor unei activităţi susţinute a subredacţiilor, participanţii la discuţii au făcut şi alte sugestii şi propuneri. Dintre acestea scoatem în evidenţă propunerile legate de necesitatea sporirii schimburilor de experienţă între subredacţiile din diferite centre universitare, prin corespondenţă, prin telefon sau prin vizite reciproce, în care să se realizeze de comun acord şi planuri de perspectivă, subordonate planului redacţional. Aici este necesară o precizare. Consiliile Uniunilor A.S. din centrele universitare trebuie să înţeleagă că subredacţiile sînt organisme ale redacţiei şi răspund de activitatea lor numai în faţa conducerii revistei. Ele nu trebuie folosite pentru alte munci în dauna atribuţiilor gazetăreşti, între C.U.A.S. şi subredacţii presupunîndu-se a exista relaţii numai sub raportul asigurării bazei materiale, al informării şi al schimburilor de opinii. Materialul brut cules de colaboratorii revistei nu e necesar să fie prezentat „spre aprobare“ conducerilor centrelor universitare cum s-a cerut diferitelor subredacţii. Este suficientă probitatea exemplară a publicistului, în calitate de exponent al opiniei publice studenţeşti.

Observaţii exacte, competente şi o serie întreagă de propuneri s-au făcut pe marginea diverselor materiale publicate, precum şi asupra utilităţii cîtorva din rubricile permanente ale revistei ca : „Magazinu istoricu pentru Dacia“, „Confidenţe“, „Cronica microbistului“ etc. N-au fost trecute sub tăcere nici carenţele prezente *încă* în unele din articolele, reportajele ori eseurile apărute în coloanele revistei în ultimele luni. Participanţii la schimbul de experienţă au subliniat actualitatea, spre exemplu, a rubricii „Introducere la un cod apocrif al manierelor“, susţinută de scriitorul CORNELIU LEU, dar paralel cu aceasta au amendat, pe bună dreptate, „întinderea“ prea mare de la un număr la altul doar a „introducerii“ la amintita introducere cu tentă de pionierat în publicistica noastră. De un real ajutor pentru redacţia revistei sînt şi observaţiile critice referitoare la „seceta“ de umor autentic, tineresc şi elevat din paginile publicaţiei noastre

Demnă de reţinut este şi ideea emisă cu privire la anchetele pe diferite teme realizate de subredacţii. S-a arătat că, în general, complexitatea ideilor şi sfera largă de investigaţie cuprinse într-un reportaj-anchetă, întregite cu ecourile şi unghiurile de vedere ale unui mare număr de studenţi, trebuie publicate în numerele următoare drept „continuare“. De asemenea, a fost apreciată ca binevenită colaborarea la revistă a unor tineri scriitori talentaţi din rîndurile studenţimii noastre, care abordînd diferite genuri ale publicisticii au „aerat“ şi înviorat coloanele „Vieţii studenţeşti“.

Arătînd că revista trebuie să capteze în întregime suflul nou al tinerei generaţii, scriitorul PAUL ANGHEL a remarcat tenta modernă a publicaţiei noastre, spiritul entuziast al colaboratorilor săi şi sporirea continuă a numărului de cititori. „Continuînd cele mai bune tradiţii ale presei studenţeşti — a spus vorbitorul — subredacţiile trebuie să fie focare de efervescenţă a spiritului intelectual, a ideilor majore, răspunzînd înaltelor cerinţe ale cititorilor“.

În cuvîntul său, după ce a calificat drept „reuşit“ schimbul de experienţă al şefilor de subredacţii, NICULAE STOIAN, redactor şef al revistei, a accentuat că participanţii la dezbatere intuiesc specificul muncii de gazetar şi că subredacţiile încep şi trebuie să fie una din pepinierele importante pentru presă. Entuziasmul lor tineresc, „condeiele“ tot mai exersate atrase şi crescute de ele, căutarea continuă a esenţialului în contextul aspiraţiilor spre tot mai înalt pot contribui la transformarea revistei „Viaţa studenţească“ într-una din cele mai bune publicaţii româneşti

REPORTER

FRUMOASELE VACANȚEI

miss...

Denumirea engleză a oricărei obișnuite „domnișoare" a devenit titlul de încununare mult rîvnit al „concursurilor de frumusețe" organizate în diferite țări ale lumii. „Miss Franța", „Miss Europa", „Miss Univers" — iată trepte ale unei consacrări pe scara frumuseții, conform unor criterii de armonie fizică ce acționează cu puterea unor adevărate canoane.

Nu întîmplător laureatele poartă denumiri cifrice : 92-58-90 este, spre exemplu, d-ra Juliane Herm aleasă în 1965, la Nissa, „Miss Europa", cifrele traducînd cu rigoare și obiectivitate — în acest secol al matematicii — aprecieri care altminteri s-ar întrece în subiectivism și lipsă de precizie.

Începute cu cîteva decenii în urmă, concursurile pentru alegerea „celor mai frumoase" au devenit adeseori o rentabilă afacere. Case de mode, impresari de teatru și film, reviste și fotografi mizează pe favoritele lor spre a dobîndi un plus de publicitate. Nu întîmplător pînă și ultimul anuar american — alături de cele mai diverse date despre lumea contemporană — nu neglijează să ne informeze că în 1965 „Miss Univers" a fost thailandeza Apasra Hongsakula, de 18 ani, 1,62 m înălțime și 52 kg greutate. Același anuar ne informează că încă din 1921 a fost creată Asociația „Miss America Pageant" din Atlantic City, avînd ca directoare o femeie (desigur pentru cerințe de obiectivitate... !). În 1966 „Miss America" a fost aleasă candidata din Kansas. Se menționează totodată că, pe lîngă concursul de frumusețe, finalele din Atlantic City se dispută și pentru cea mai bună cîntăreață, dansatoare, actriță etc. Tendința de a îmbogăți criteriile de selecție, adăugîndu-le indicatori spirituali pe lîngă cei fizici, este vizibilă, de pildă, în organizarea acestor concursuri în R.S. Cehoslovacă. În Polonia, se alege de asemenea „cea mai frumoasă și cea mai inteligentă" studentă a anului. Cît despre tradiționalele concursuri de la Nissa (Franța) sau Miami Beach (S.U.A.) ele sînt tot mai mult criticate întrucît — în locul unor largi selecționări menite să descopere și să promoveze noi vedete — au devenit simple „expoziții" ale celor mai frumoase „cover-girl". Paula Williams, aleasă în 1964 „Miss North Walles", a declarat în fața televiziunii britanice că o bună parte din concursuri sînt trucate, concurentele obținînd laurii mai cu seamă prin „intervenția" unor producători de teatru și film sau financiari ai presei.

Oricum, pînă în prezent, consacrarea de „Miss Univers" nu o dau decît aceste competiții. La ultima, cea disputată în iulie 1966, la Miami Beach, a fost aleasă din 58 de concurente suedeza Margareta Arvidsson, de 19 ani, fiica unui navigator.

• Dimensiunile standard după care se aleg miss-urile :

înălțimea	circumferința bustului	Talia	circumferința șoldurilor
1,60 m.	86	56	88
1,70 m.	85	56	87
1,75 m.	91	62	91

1

Noțiun…
de fru…

Nu intenționăm în aceste rîndu…
frumuseții și nici măcar să consem…
alții. Întreprinderea ar fi, dacă nu i…
tilă. Noțiunea de frumos este cea n…
țiuni și nu poți pronunța cuvîntul f…
demasca drept sentimental. Pentr…
setea este un lucru absurd, fără scr…
tificabil ; alții caută și cred că găs…
o obiectiva și cerceta ca pe un …
Wilde, unul dintre regii paradoxulu…
setea este una dintre formele geni…
prin urmare axiomatică : ea nu s…
unanim recunoscută.

Dar ca și geniul, ca și talentul, c…
frumusețea se cultivă și, uneori, …
femei, de frumusețea lor, de m…
scriitorii de la Homer încoace …
cupați. Frumusețea a putut fi …
mitate, dar nu rareori al maliți…
radox spune că femeile se pot …
cele simple și cele fardate. La …
din capitolele Caracterelor sale …
dar concepe un capitol special intitu…

Ceea ce în general disprețuiesc n…
vremurilor este frumusețea venală…
tuită, artificialitatea și maimuțărea…
cupării pentru descoperirea propri…
meni pentru care frumusețea, exp…
constituie unicul scop al existenței…
și se bucură, e fericit prin el îns…
oglindește pe el și tot ceea ce …
musețea exterioară omul își poate…
tății. El este astfel un om incom…
corporale. El este un invalid cu t…

Condiția noastră de om al socia…
deveni niște speculanți ai frumosu…
zării frumuseții. Dar nu e mai puți…
fizică este o parte componentă a f…
trebuie neglijată. Fiecare om are …
cultiva tot ceea ce are mai f…
său. Obligația aceasta este una …
Un om nu este frumos numai p…
menii, el nu este frumos numai …
oameni. Fără ceilalți oameni frum…
n-ar avea nici martori, nici …
parație.

Revenind acum la obiectul rep…
un adevăr banal, tautologic, afi…
nu pot fi decît frumoase. Fiind…
nu-și fac din frumusețe o preocu…
tinere ele nu-și neglijează aspectu…
s-au deplasat în cîteva tabere st…
cîteva studente dintre cele un…
toți membrii taberei ca fiind ce…
risim că operația nu a fost prea …
nu s-ar fi găsit fete frumoase, …
fetele frumoase se lasă cu greu f…
părut neserios să fie găsite frum…
timide ca să se găsească frumoase,…
derate de logodnicii lor drept niș…
particulară. Mulțumim încă o dat…
mis realizarea acestui montaj de …
le urăm tuturora :

Fetelor, fiți frumoase ! Veți …
moasă.

1. SIMONA BARBULESCU, anul II, Facultatea de limbă și literatură română din București. Stă două ore în fața oglinzii, bineînțeles fără să-și neglijeze celelalte obligații universitare și familiale. Vrea să fie frumoasă pentru ca să se simtă bine în mijlocul prietenilor și colegilor.

2. MONICA POPA, Facultatea de medicină din Cluj, anul V. Frumusețe românească pură, fără ameliorări cosmetice și ajustări estetice. Nu stă decît o jumătate de oră pe zi la oglindă. Îi place opera. Ne pare rău că această fatalitate care se numește cerneală tipografică ne împiedică să-i redăm culoarea ochilor.

3. Frumusețea reduplicată... MANUELA și IRINA CAPRINI, surori gemene — ambele studente în anul III al Facultății de fizică de la Universitatea București. Împreună au 40 de ani, împreună stau două ore pe zi în fața oglinzii. Amîndouă iubesc pe Gianni Morandi și Dan Spătaru și, evident fizica — pentru care fiecare în parte are o admirație personală...

*4. POP CARMEN, I.M.F. Cluj. — Cea mai plăcută amintire din vacanță ? Băieții simpatici din București și Timișoara. Cea mai neplăcută ? O păcăleală cu o broască. Autorii preferați ? Dumas (!?). Interpreți ? Boby Solo și Anda Călugăreanu. Actori ? Alain Delon („dar e prea departe !"), așa…
Preferă madiso…
nie... excursiile…*

*5. LĂCRĂM…
Institutul de m…
III Pediatrie. …
tori : Alain D…
Solo (deși într…
rat). La dans …
twist-ul. Pasiu…
un bun pediatru …
să picteze acuare…
feră însă peisajul,…
Și-ar fi putut fac…
rîndu-l pe cel al …*

„Farmecul cuiva este arbitrar ; frumusețea e ceva mai real și mai nelegat de…

„Sînt atîtea fete pe lume cărora o rară frumusețe nu le-a servit niciodată decît să le facă să năzuiască…

„Poți fi mișcat de anume frumuseți atît de desăvîrșite și de un merit atît … să le vezi și să le vorbești".

„Am văzut persoane care și-ar fi dorit să fie fete și, anume, fete frumoase — de la 13 ani pînă la două… doi, iar după vîrsta aceasta să ajungă bărbați".

„A-și da cu ruj și a se farda, este, recunosc, un păcat mai mic decît a gîndi u… timp ceva mai mult decît travestirea și mascarada, în care nu te dai drept ceea ce pa… gînd să te ascunzi ca să nu știe alții de tine..." **LA BRUYERE**

„Nu știu dacă a fost virtuoasă, dar a fost totdeauna urîtă și, la o femeie, urîțenia este jumătatea drumului s…

„Să scrii unei femei frumoase mi se pare tot atît de stupid ca și cînd ai voi să … pateu de Strasbourg. Orice lucru pe lumea aceasta trebuie gustat în felul său spe…

„Cel mai prețios din toate bunurile știute este frumusețea femeilor". **SCHILLER**

a

nos

i dăm o definiție a
n definițiile date de
ibilă, cel puțin inu-
elativă dintre no-
a nu te declara sau
ii gînditori frumu-
entru că este nejus-
argumente pentru a
men natural. Oscar
ria odată că frumu-
ții. Frumusețea este
monstrează, ca este

ce însușire funciară,
se speculează. De
este întreținută,
deosebit de preo-
admirații neli-
late. Un alt pa-
două categorii:
intitulează unul
om" în general,
Despre femei".
moraliști ai tuturor
frumusețea gra-
r și absența preo-
museți. Există oa-
ei, cultivarea ei,
își privește chipul
ză tot ceea ce nu-l
Preocupat de fru-
a restul personali-
ciuda integrității
nos.
și ne ferește de a
r și ai comerciali-
rat că frumusețea
ții vieții și ea nu
e onoare de a-și
ufletul și trupul
eci una socială.
pentru toți oa-
torită celorlalți
poate exista: ea
menii de com-

stru vom scrie
entele noastre
studente, ele
a; fiind însă
Reporterii noștri
au fotografiat
rate de către
se. Vă mărtu-
nu pentru că
că nu arareori
ate. Unora li s-a
ele au fost prea
le au fost consi-
seți... proprietate
care ne-au per-
studențească. Și

enirea mai fru-

Marian POPA

cum joacă").
la nebu-

NOVEANU,
nișoara, anul
erință la ac-
erpreți: Boby
t puse sep
ul, nu-i place
": să devină
„cea mică":
reușite; pre-
etul. Păcat!
ortret, concu-

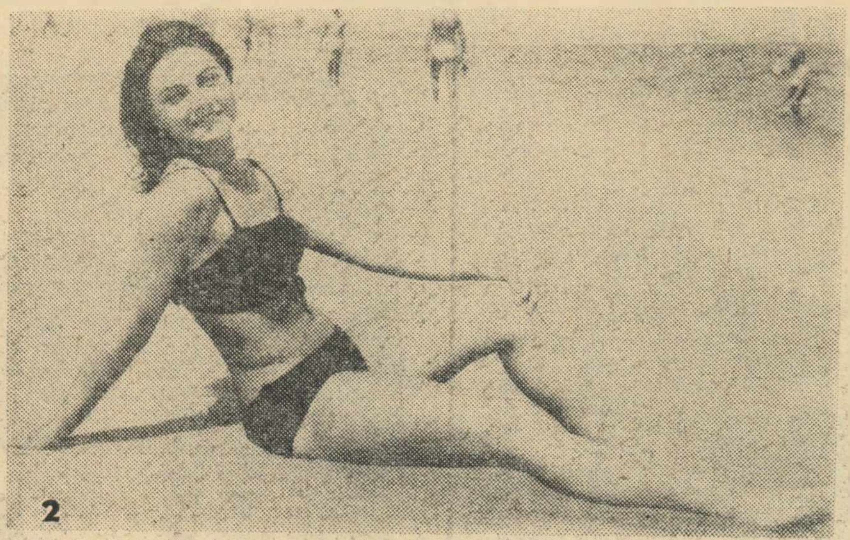
rea lumii".

e!"

t te mărginești

lta; e în același
care ai numai de

pondență cu un
HEINE

2

5

3

6

6. SIMONA PETRESCU, Facultatea de chimie, Universitatea București, anul V.: „Nu stau la oglindă, trec numai în fugă prin fața ei. Îmi plac o grămadă de lucruri care mă împiedică să o frecventez prea des; aici în tabără, de exemplu, marea și nisipul. În fața oglinzii sînt singură, numai cu mine. La ce folos asta? Cine mă place, mă place și așa. Dacă nu mi-aș fi ales facultatea pe care mi-am ales-o aș fi vrut să fiu pictoriță. Făcîndu-mi autoportretul probabil că aș fi avut ocazia să stau mai mult cu mine însămi..."

Fotografia 7:
— Numele? Felicia Teodorescu.
— Vîrsta?
— 23 de ani.
— Ocupația?
— Candidată la Facultatea de geologie-geografie.
— Vă priviți des în oglindă?
— Nu. Nu-mi place să mă fardez. Cred că nu mi-ar sta bine, sau poate că nu m-am obișnuit încă.
— Actori preferați?
— Ileana Predescu, Silviu Stănculescu, Julieta Massina, Kirk Douglas.
— Culoarea preferată?
— Verde, pentru că am ochii verzi!

4

7

Fotografiile: EMIL COJOCARU

Vacanța în cifre:
Pînă la 15 august ...

...În întreaga țară s-au efectuat 75 de excursii ale U.A.S.R. la care au luat parte peste 4 500 de studenți.

...Cel mai mare număr de participanți a fost înregistrat în excursiile din Delta Dunării : 1758 (de unde se vede că temerile organizatorilor — „țînțarii vor înfricoșa excursioniștii" — n-au fost întemeiate).

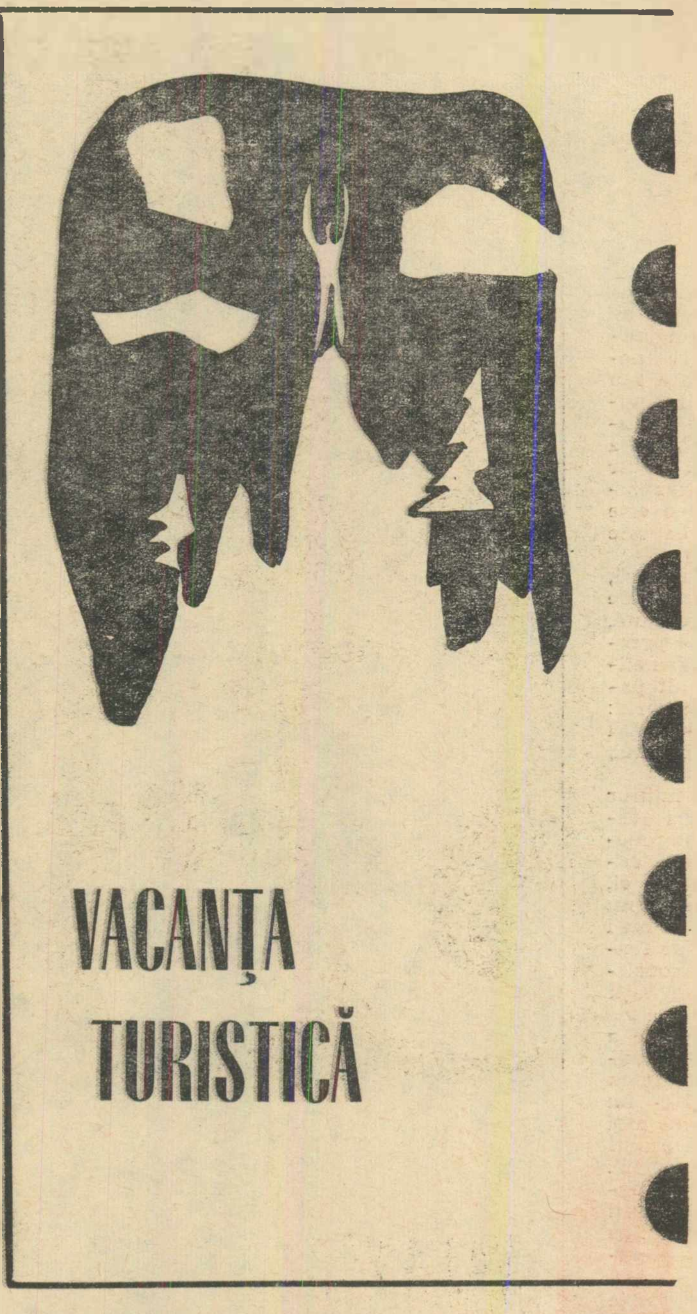
...Excursiile în circuit au plimbat în lungul și în latul țării 1580 de îndrăgostiți ai turismului.

...Succesul repurtat pînă în prezent de excursiile cu bărci universale, în programul cărora figurează antrenanta vînătoare subacvatică, n-a fost egalat !

...Recordul participanților la excursii în circuit îl deține centrul universitar București, cu un număr de 583 studenți ; urmează, în ordine, Clujul cu 209, Iașul cu 188.

...S-au făcut 16 excursii în Deltă, cinci serii pe 8 itinerarii în masivele muntoase și 19 trasee în circuit.

PIATRA MARE — DUS ȘI-NTORS !

Opt oameni însuflețiți (dar și aprovizionați), care călătoriseră cu personalul, în picioare, urcaseră cîteva ore de drum, zăceau acum într-o dulce satisfacție la intrarea cabanei Piatra Mare. Vîrful se ridica maiestuos, impunîndu-și parcă o odihnitoare autoritate.

Dar acesta este finalul, la care, oricum, măsurat în ore, kilometri și sudoare, nu am ajuns chiar atît de repede.

Avîntarea în neprevăzut (nici unul dintre noi nu mai fusese pe acolo) ne dădea aripi, și, la îndemnul fanteziei, începeam, în plină zi, urcușul către frumoasele „Șapte scări".

O voioșie — cu adevărat tinerească — plutea deasupra unor chipuri puțin congestionate, a unor trupuri puțin greoaie după masa de prînz, deasupra rucsacurilor uriașe, deasupra nerăbdării care ne cotropise...

Așa-numitele „Șapte scări" erau de fapt o aparentă infinitate de scări, săpate în munte ; puțin înfricoșătoare prin silueta lor ne așteptau, străjuite de o cabană mică, al cărui singur credincios și statornic locuitor era un covor de mușchi pe care, firește, oboseala fiecărui trecător își găsea alinare.

Era minunat. Surpriza ne copleșise. Frumusețea locului, unde muntele cu omul se contopeau, era atît de strălucitoare ! Intrasem parcă într-o altă lume...

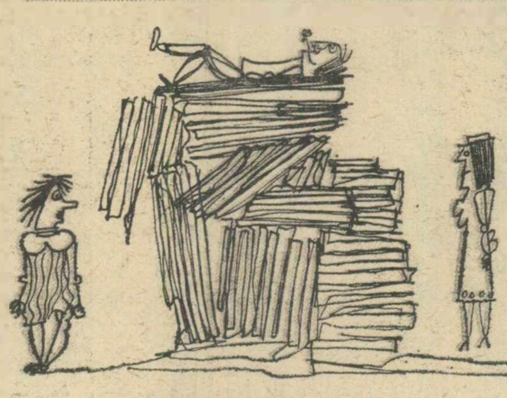
Tic-tac-urile accelerate ale inimii, ultimele forțe măsurate, silueta cabanei ! Un ceai cald, o îmbrăcăminte uscată, o lună plină — toate dădeau o atmosferă atît de cunoscută turistului, iubitorului de munte, alpinistului.

Și deodată ne-am amintit că sîntem și studenți !... Vacanța noastră se cuibărise la 1628 metri altitudine. Vechi „legende" (în acordurile suave ale unei chitare) despre studentul de la Medicină sau Agronomie, cunoscutul refren, „cîte-un pic, pic, pic..." și-au făcut loc prin oboseală, pe aripile melodiei. Un trombon sau un șeptic, un curajos irezistibil care începea dansul ; o enormă cascadă de glasuri în care glume și bancuri se întretăiau. Apoi culcarea.

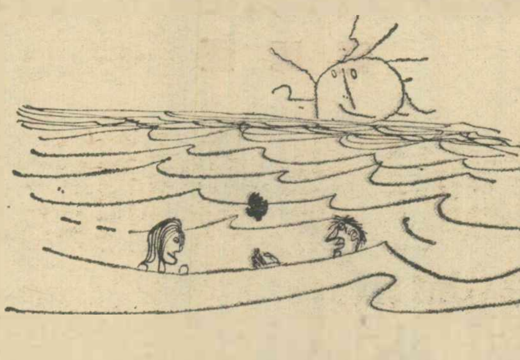
În drumeție, pe cărările multicolore din împrejurimi ! Ancaaa ! Tudooor ! Dinuuu ! Lencaaa ! Și așa ecoul împletea un nume drag cu natura, cu depărtările, cu verdele intens al ierbii ! El făcea prietenia mai strînsă, făcea numele noastre mai sonore, făcea ca Medicina, Filologia, Politehnica să aibă aici un numitor comun : tinerețe, veselie, farmec al înălțimii !

Coborîșul, deși alunecos, ne-a încîntat. De o parte și de alta a potecii — smeuriș. A fost de-ajuns pentru a pierde trenul. Trebuia să ajungem la Predeal oricum, „cu orice". Eram opt, iar duminica prea frumoasă pentru ca șoferii să ne dea atenție. În sfîrșit... norocul. Peste o jumătate de oră... Predeal, ora 20.15. Trenul, ora 21,07.

Ani ȘTEFANESCU

Piatra Craiului

Mă mai ții mult pe jăratec ?

Caricaturi de A. IONESCU

NECAZURI, BUCURII, LACRIMI FEMININE...

Ne cunoscusem și ne împrietenisem din prima zi. Era destul de numeros grupul nostru : studenți din mai multe centre universitare, însoțiți de bucuria tinereții și a posibilității schimbului de păreri și impresii în cadrul plăcut al Tușnadului.

Ce-i drept, aveam uneori și „necazuri". Vremea era cam schimbătoare, dîndu-ne peste cap toate planurile de excursie în împrejurimile stațiunii — Stînca Șoimilor, Lacul Ana, Miercurea Ciuc, Sf. Gheorghe și altele.

Dar în așteptarea timpului frumos populam aproape pînă la refuz clubul, utilizînd obișnuitele mijloace de distracție — șah, remy, table, șubah, tenis de masă, reviste, cărți, ziare și televizorul. Ne exersam totuși cu plimbări, pescuit pe Olt, cu barca pe lacul Ciucaș pînă seara cînd începea dansul : nu renunțasem la ideea deplasărilor de lungă durată.

SPRE LACUL ANA.

Și iată că într-o zi vremea s-a arătat frumoasă ! Ne-am sculat de dimineață și asigurați cu „hrana pe o zi" în sacoșă, am pornit în grupuri mici : atacam un piept de munte împădurit al cărui vîrf nu prea ne dădeam seama cînd o să-l ajungem. Ne-a mărit însă rezistența atmosfera veselă, caracteristică grupurilor noastre și ozonul plăcut al pădurii de conifere. Pe creștetul muntelui eram mai puțin obosiți decît ne așteptam, iar pînă la lac nu mai aveam mult. Coborîrăm aproape în goană desfășurînd adevărate întreceri. În cele din urmă am ajuns într-un luminiș ce ni s-a părut imens. În față se deschidea depresiunea largă în care se odihnea lacul. În apropiere de mal bărci cu „echipaje" mici ne făceau semne, ademenindu-ne.

În curînd eram și noi în „larg"...

LA SFÎRȘIT S-A PLÎNS...

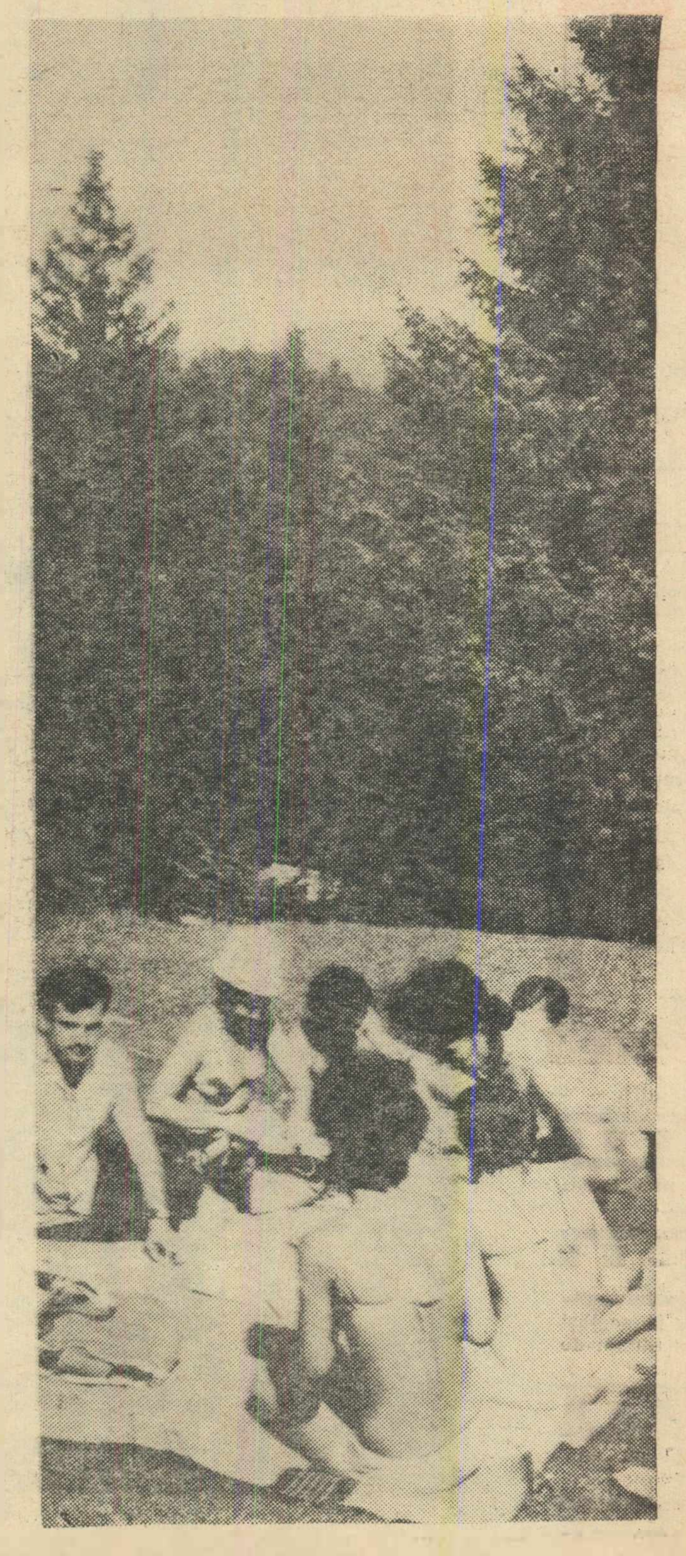
Treptat-treptat, zilele zburînd, a sosit și... plecarea. Între prieteniile înfiripate urma să se interpună timpul și depărtarea.

Cei ce-au rămas printre ultimii în stațiune au simțit din greu clipele despărțirii însoțite de lacrimi feminine.

Eu am rămas chiar ultimul...

Aurel LERINȚIU

N. R. Publicînd însemnările de mai sus, redacția le-a păstrat nealterată întreaga spontaneitate și candoare.

MAMAIA

Simbol al celei de a IV-a ediții a Festivalului de muzică ușoară românească... Invitație adresată publicului amator să asiste la confruntarea compozițiilor și interpreților noștri... Emblema cu sirena ținînd în mînă lira tridentată a fluturat vreme de șase zile pe fundalul Teatrului de vară din Mamaia.

Soarele s-a ascuns și a ieșit din nori, Neptun a oscilat între litoral și „Clubul tinereții" ; credincioși evenimentului au rămas numai prea curioșii, încăpățînații și reporterii „în interes de serviciu".

Neîndoios, sirena cu profil semiegiptean n-a dorit și n-a scontat asemenea reacție ! Susținătorii ei cei mai apropiați, organizatorii concursului, vorbeau încă înainte de primul sunet de gong despre un „veritabil succes", iar unele voci afirmau că „Mamaia '66" umbrește, prin nivel artistic, San Remo-ul. N-am fost la San Remo (ca, dealtminteri, nici mulți dintre acei care au lansat ideea de mai sus) și nu-mi asum riscul unei atari comparații (San Remo în „Secvențe", așa cum a apărut în programul Televiziunii, nu cred că poate constitui o bază pentru atari afirmații).

La Mamaia numai cîteva compoziții au fost certe și incontestabile valori : „Prieten drag" (Radu Șerban — Constantin Cîrjan), „Cînta un matelot" (Vasile Veselovski — Ion Minulescu), „Te așteaptă un om" (Ion Cristinoiu — Mihai Dumbravă), „Ploaia și noi" (V. Vasilache — Flavia Buref), „Glasul tău", „Vîntule" (Al. Mandy), „Măicuța mea" (Temistocle Popa—Eugen Mirea), „Nu te supăra" (Paul Ghențer — Mihai Dumbravă). Ele au întrunit unanima apreciere a sălii prin nestăvilite aplauze și ni se perindă în memorie și în aceste zile.

Ceea ce rămîne prin operația de scădere din 54 (sau, poate, din 250, căci atîtea lucrări au fost înscrise în recentul concurs), adică restul, se stratifică în mediocritate. Compoziții din care s-a pierdut melodia („Nu m-așteptați prieteni", „Fantezie pentru pian"), partituri sfîrșite („Nopțile", „Culori", „Nuferii albi", „Am strîns toamnă după toamnă"), exerciții ridicate la rangul de lucrări („Yenka", „Băieți, băieți"), un marș pentru NAVROM, sugerînd tropotul... vapoarelor care, ca o imensă cavalerie, intră în radă („Se întorc vapoarele"), alt marș pentru turul Românici („Bella Romania"), o melodie mobilizatoare pentru excursioniști („Carpați, Carpați") și alta infernală pentru cardiologi („Inima") etc.

Pompilia Stoian, interpreta cîntecului care a cucerit marele premiu

PLOAIA DE PREMII CONTINUĂ

E drept că publicul, generos, a bătut din palme după fiecare acord final. S-au reclamat și bisuri — (Să omitem blamul : „Dan Spătaru, nu cîntecul"). Dar, arareori ascultătorii au simțit însuflețirea, arareori verva a incendiat auditoriul. Serile de spectacol au apărut estompate, ca siluete abia ghicite dintr-o cenușie ceață londoneză. La al treilea concert, plasatorul primea „doi adulți pe un bilet ; copiii fără"...

★

Cu toate că la conferința de presă a festivalului am primit recomandația „să nu analizăm separat textul de lucrările selecționate" (organizatorii nici nu au pus la dispoziție reprezentanților de presă o copie a lor) — eu voi păcătui ! O greșeală recunoscută e pe jumătate iertată și apoi cealaltă jumătate din vină presimt că se va diminua, deoarece o sumedenie de partituri divorțează, și fără influența subsemnatei, de texte. „Ah, inima îmi bate / S.O.S. / E cazul foarte grav / Doctore, doctore / Of ! Of ! Of ! / Vezi că ritmul s-a accelerat / Tic-tac / 70—90 / Crește, crește / Doctore, oh, doctore / Salvează-mă / Inima, inima, inima..." Opera textierului Constantin Cîrjan nu vrea deloc să intre în rezonanță cu melodia „inimii" cu toate eforturile excelentei Anda Călugăreanu ! De altfel, e greu de stabilit ce partitură s-ar potrivi ca o mănușă acestor versuri fără dumnezeu, ce simbioză emoționantă s-ar putea naște între notele unui portativ și conglomeratul acesta de cuvinte reclamînd o consultație medicală.

Voi păcătui, prin urmare, smulgînd un text de lîngă melodia mumă și-l voi reproduce nud pentru cititori : „*Culori*, culori / Dormeați și v-ați trezit în zori / Aprinse ați izbucnit în flori / Și-ați pus în grădini / *Culori* și lumini !" Iar după aceea voi afirma în numele logicii lui Aristot că fragmentul e... ilogic.

S-a mai contestat la festival opoziția unora față de abundența „bam, baram, bambam-urilor", „ohoho-urilor" și s-a spus că ele trebuie privite „numai în dialectica intimă cu partitura pe care o exprimă". Mărturisesc, n-am idei preconcepute și m-am străduit să pătrund inutilul sens al lui „Mandoline, mandoline / Cîntați mereu / Și dorul meu / Lalala, o, o, lala" sau „Trece o umbră undeva / Însă umbra nu-i a ta / lalala". Dar, nu știu de ce, mi-a fost imposibil să-mi rețin zîmbetul. Cînd încep să fredonez, parcă lipsa de sens se ridică la pătrat !

Nu cred că trebuie să căutăm atîtea subterfugii, să ascundem adevăruri ce se impun ca evidente într-un ghem de argumentări sterile. De altfel, Ion Minulescu (premiul Uniunii Scriitorilor) ne susține ideea cu prisosință. El ne permite să transcriem cu litere mari, să recităm cu voce tare, să cîntăm în surdină sau forte „Cînta un matelot". Fiindcă e poet.

★

Ceea ce a ridicat simțitor nivelul artistic al festivalului a fost interpretarea. Am putea spune, fără nici o reticență, că marea majoritate a soliștilor vocali au contribuit cu cel puțin două clase la valoarea melodiilor. Numele care a excelat în competiție a fost Doina Badea. Denumită pe drept cuvînt de către străini o „Dalida a României", ea ne-a oferit momente memorabile, în special prin „Cînta un matelot" și „Ploaia și noi". De altfel, fără „Vocea de aur", cu toată seriozitatea se poate afirma că la „Pentru nimic în lume" se putea renunța... pentru orice. În ceea ce ne privește, acordăm următorul vot Pompiliei Stoian. Poate intervine aici și o ușoară nuanță de subiectivism, Pompilia absolvind anul acesta facultatea. Oricum însă, ea ar deține locul II în ierarhia vocilor feminine, alături de altă sensibilă și talentată interpretă — Anda Călugăreanu. Ilinca Cerbacev n-a avut melodii care să-i solicite calitățile vocale. Și, în sfîrșit, o remarcă pentru debutanta Elena Neagu. Competiția masculină a adus în prim plan pe Sergiu Cioiu și Dan Spătaru. Chiar premiul juriului îl vedeam aparținînd unuia dintre ei, iar nu lui Constantin Drăghici. Atît „Vîntule", „Glasul tău", cît și „Te așteaptă un om" au depășit cele 9 apariții ale cunoscutului cîntăreț. Este adevărat, în actuala ediție, partiturile care l-au servit pe Drăghici au fost destul de ingrate, dar premiul nu se cîștigă pentru ce știm noi de altă dată ! Aurelian Andreescu n-a învățat să se zbuciume suficient pentru a umbri voga de pe Tamisa.

★

Mamaia a adus pe scena sa și studenți : compozitori, textieri, interpreți. Florin Bogardo a decepționat puțin, poate pentru că nu eram obișnuiți ca melodiile sale să cadă după primul concert. În schimb, Pompilia Stoian, cu o mențiune pentru interpretare, ne-a oferit recompensa. Mihai Dumbravă a intrat în concurs cu 9 texte și a plecat de la festival cu două premii și o mențiune. Revista noastră, care de altminteri le-a ținut tot timpul pumnii, îi felicită călduros.

★

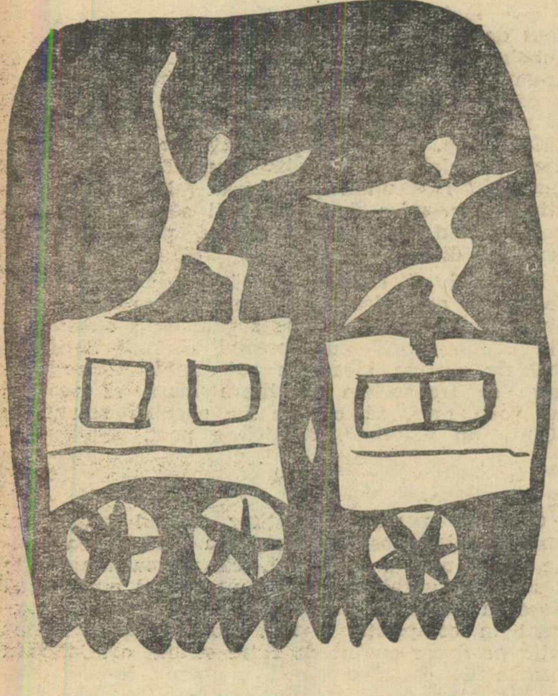
Duminică 14 august juriul a acordat toate cele opt premii ale festivalului, plus încă un premiu și o mențiune. Deși numai șapte sau opt lucrări selecționate puteau intra în discuție pentru distincții, zece compoziții au fost aureolate. Iar aceasta nu e singura surpriză ! Printre premii au apărut și lucrări cărora nimeni nu le acorda nici o șansă ; bineînțeles, în dauna valoroaselor „Te așteaptă un om", scandată de aplauze, „Ploaia și noi", „Glasul tău". În schimb s-au ivit incolora „Culori" (Nicolae Chirculescu — Aurel Storin) — premiul Uniunii Compozitorilor !, „De-ar fi să mă mai nasc o dată" (G. Grigoriu, A. Grigoriu, R. Iorgulescu), „Mamaia au revoir" (N. Demetriad, N. Dumbravă) ș.a. Singurele premii absolut judicioase au fost acordate de către Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă („Prieten drag"), Uniunea Scriitorilor („Cînta un matelot"). Comitetul Central al U.T.C. („Nu te supăra") și Comitetul executiv al Sfatului popular al orașului Constanța („Vîntule"). U.C.F.S.-ul și O.N.T.-ul au poate scuza „N-am avut din ce alege". Deși nu văd obligatorie acordarea unui premiu, dacă tot ce se prezintă nu sparge tiparul platitudinii. După cîte se știe, menirea festivalului este să evidențieze și să stimuleze tot ce a apărut valoros în creația de muzică ușoară românească timp de un an. În cazul acesta ce s-a stimulat ?

★

S-a vorbit despre „pași înainte" față de anii trecuți („atunci nu s-au prea lansat melodii șlagăr"), despre pași înapoi față de ediția nu știu care („nivelul general ar fi fost mai bun"). S-au făcut plasamente pe grafice cu nenumărate coordonate și s-au făcut apoi interpretări convenabile sau mai puțin convenabile. Nu s-a ridicat însă o problemă care se pare a fi extrem de importantă. Și anume : muzica ușoară pe care au prezentat-o compozitorii noștri la Festivalul din 1966 mulțumește publicul românesc al anului 1966 ? Se pare că nu tocmai. Lumea a venit, a ascultat, a comentat sau a deschis și a închis televizorul... Dar la 14 august a afirmat : 8—10 melodii foarte bune, atît. Or, este prea puțin ! Mai ales pentru un festival în care s-au adus *numai lucrări selecționate.*

Cum se spune, ediția 1966 a fost „așa și-așa", iar asta fiindcă au apărut 5—6 șlagăre, iar interpreții au fost la înălțime. Pentru viitor nu rămîne decît alternativa : ori ne prezentăm anual cu melodii care să reprezinte anul, ori ne întrunim numai cînd reușim să le adunăm, fără a mai pierde vremea.

Roxana COSTACHE

„JOCUL DE-A VACANȚA“

Imposibila vacanță

Ce indolență ! Nici marea nu mai e mare, ci doar un acvariu ! Și-a uitat valurile acasă, în oglinzi. Și-a uitat culoarea în antichitate. Nu mai e neagră, e de inimă albastră. Și ce soare ! Ca o criză de neurastenie. Îmi vine să mă întind la umbra mea, dar n-am unde. Aici e toată ziua ora 12 ! Vreau o limonadă, un suc ? Ăsta e ulei de ricin ! Dați-mi aer, vreau, în sfîrșit, să respir ! Mersi. Din ăsta am și la București, îmbuteliat, ca ceața din Londra. Abia am scăpat de examene, de reexaminări, de seminarii, de cursuri și iată-mă din nou la mare ... strîmtoare. Oamenii stau pe plajă ca în tramvaie, unii într-alții, încît nu mai știi unde ești tu, și te poți călca pe picioare. Și ce de negri ! Spuneți-mi, sîntem la Costinești sau pe Coasta de Fildeș ? Și coastele lui Adam stau pe plajă ca o claviatură de pian pe care îți vine să cînți cu toate degetele. Vreau un duș ! Dar parcă mă bate cineva la mașină. Vreau să mă arunc la fund ! Dar mă pescuiește Salvamarul. De unde-or fi știind că mai am o restanță pe cap ? ! Și ce de nisip cheltuit aiurea! Cîte tone de beton și ciment aruncate cu nepăsare în mare... Și noaptea, cînd în sfîrșit poți ieși la plajă în slip și în liniște, ți-ai găsit, calci pe săruturi și pe îmbrățișări ca pe coji de mere... Și undeva pe aproape se află Insula Șerpilor ! Și marea se întinde la picioarele tale ca o pisică cu un ochi de sticlă !

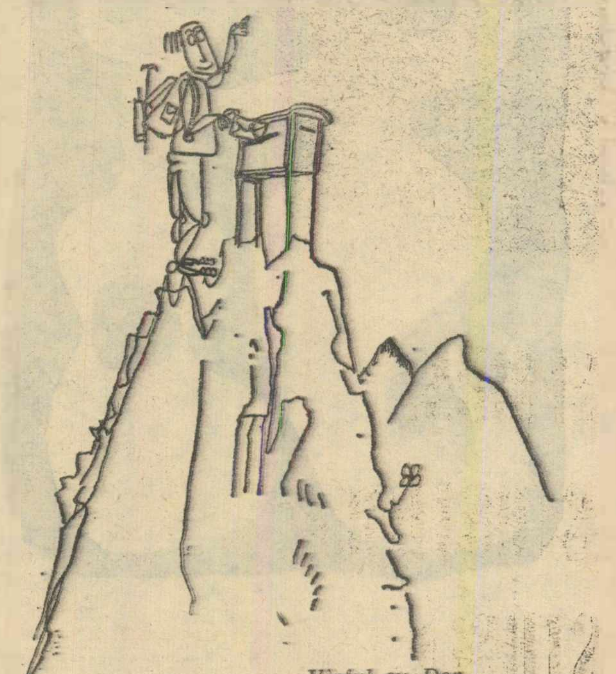
Dar muntele ! Ce nenorocire. E mai greu de trecut decît examenul de Construcții civile ! O, dacă s-ar putea trece și muntele studiind bibliografia, cine ar mai avea restanțe ! Și-apoi excursie îmi trebuie mie pe Vîrful cu Dor ? Să mă întorc bolnav de pneumonie sau de o studentă de la Conservator ? Și ce, asta e piatră, asta e pădure, astea sînt izvoare ? În pauzele de la Televiziune sînt mult mai frumoase. Și unde-i ozonul ? Să-l văd, să-l mănînc. Mi-e o foame de lup! Dar animalele sălbatice ? N-am văzut încă nici una. Mai bine rămîneam la Muzeul „Grigore Antipa“ ! Acolo sînt împănate ! Și florile astea, frumoase de parcă ar fi artificiale... De cîte ori cade o frunză tresar în memoria examenului din toamnă. Și cînd te gîndești ce de repetenţe în pădure toamna ! Seara trebuie să umblăm îmbrăcați în pulovere ca în zale, de frig, și aplecați ca să nu ne lovim cu capul de stele. Și fetele poartă pantaloni Shakespeare ca în Sonete... Și ce foc de tabără ? ! Să am emoții că sîntem pe vremea Inchiziției și-i ardem pe rug pe Giordano Bruno sau pe Galillei... Dar ce nopți de coniac și de jocuri de cărți ! Aveau dreptate „băieții“ : „Și totuși pămîntul se învîrte“. Și fetele astea care își arată verighetele abia în ultima seară...

Mare îmi trebuia mie, munte îmi trebuia mie ; mai bine acasă în București, la umbra blocurilor din Giulești. Mie îmi place mirosul de benzină, îmi plac limuzinele, accidentele, asfaltul topindu-se sub pași ca înghețata pe băț și ștrandul Tei, copacul preferat al lui Eminescu...

Și de ce trebuia mă rog să alegem între munte și mare ? ! Oare nu există vacanță de mijloc ? Eu sînt un student mediocru, îmi plac întinderile orizontale, calme, îmi place șesul și mai ales somnul.

Ah ! Imposibilă vacanță !

Nu mai încep odată, domnule, restanțele ?

Vîrful cu Dor

A. IONESCU

CONCURSUL NOSTRU DE JOCURI DISTRACTIVE

Concursul se adresează tuturor cititorilor noștri, fie sau nu studenți. Participanții vor transmite, o dată cu dezlegările, adresa exactă, profesiunea și vîrsta. Termenul pînă la care se primesc dezlegările este 30 septembrie 1966 (inclusiv). Soluțiile primite la redacție vor fi însoțite de bonul de participare.

Premiile vor fi acordate pe bază de punctaj. În caz că mai mulți concurenți totalizează același număr de puncte, cîștigătorii vor fi desemnați prin tragere la sorți.

Soluțiile primite la redacție fără a fi însoțite de bonul de participare nu se iau în considerație.

Rezultatele concursului vor fi publicate în unul din numerele revistei noastre de la începutul anului universitar.

Se vor acorda următoarele premii :

premiul I : 700 lei
premiul II : 500 lei
premiul III : 300 lei.

10 mențiuni constînd într-un abonament la revista „Viața studențească“ pe timp de 1 an.

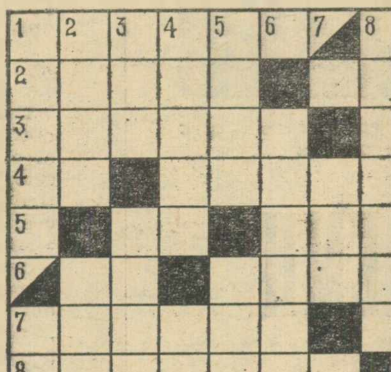
Adresa noastră este : Revista „Viața studențească“ str. Brezoianu nr. 13, et. II București.

BON

DE PARTICIPARE

A ! FOARTE SIMPLU...

(54 puncte)

ORIZONTAL : 1. Bătaie de... mîncare. 2. A iubi soarele ! — Rămîi sănătoasă cucoană ! 3. Dă-l dracului și nu-i pomeni numele ! 4. Toate ceasurile în el și nu poate aduce cît un ceas — Timbru de calitate. 5. Nu, nu așa — Astrolog bătrîn. 6. Petec de pămînt — Hambar pe... apă. 7. De sudură și de atîtea feluri (nu înțeleg de ce-i și de gimnastică). 8. Nu fi politicos și zi-i pe nume nepoliticosului.

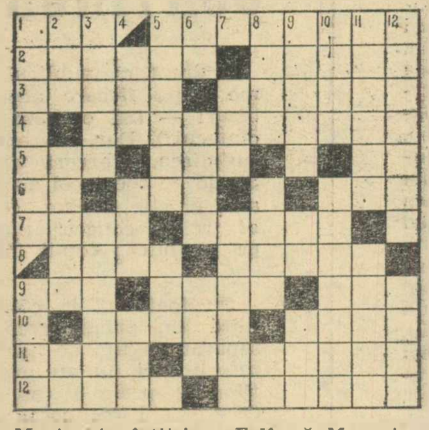
VERTICAL : 1. Servit, la sfîrșit cu unt ! — Începe școala !... 2. Iertare că... a ajuns la strîmtoare. — Oglinda lui Narcis. 3. Mai mută dacă poți ! (dacă nu dormi) — Arbore, nu spun care că mă înțeapă. 4. Cadra sprijinită ! — Zeu în vîrful piramidelor. 5. Te doare — Scîrțiie că-i de lemn, dar scîrțiie și-n lemn. 6. Stagiu. 7. Poeții îi deplîng disparițía și el e în putere ! 8. Acesta e greu, dar cu el se prind nisetri.

AVENTURI DE VACANȚĂ

(122 puncte)

ORIZONTAL : 1. Trecere pe lîngă Poiana narciselor ! — Are casă la munte. 2. Cabană umbrită de aluni — În frunte și pe bocanci. 3. Masiv cu soare și malițios — Cabană, un ținut întreg ! 4. Suiș mai lung. 5. Ochi de munte — Document în piesă — Folos de scurtă durată ! 6. În negură ! — Insulă în marea Mediterană — Fata din cabană ! 7. Floare imaculată — Drum în sus. 8. Pictor român — Cauți liniștea în Făgăraș și dai de zbierete. 9. Acest — Celulă de ciuperci — Automobil. 10. Luminiș cu puțini copaci — Cabană. 11. Nimic mai mult ! — Are o cale și îi șade bine. 12. Piatra... — Urcă sinuos și se termină din ce în ce mai puțin des.

VERTICAL : 1. Mănăstire estivală ! — Pictor român. 2. Acela — Cabană acră ! Pictor de munte. 3. Cabană tare ! — Cetate de trei ori antică ! 4. Se ia la purtare — Moș somnoros — Atmosferă. 5. Masiv de brînză ! — La distanță. 6. Unsprezece ! — La orientali se numește Fatma — Necaz. 7. Oficiu de plimbări — E plin în spate. 8. Se plimbă cu motocicleta — Rea ! — Nota de plecare. 9. Arină — În insulă ! — Tras de jug. 10. Vîrf acoperit cu pînză ! — Cuminte, că stă în loc. 11. În Retezat ! — Naș — Ghiocel. 12. Masiv ciopîrțit ! — E lîngă Mamaia, mititica !

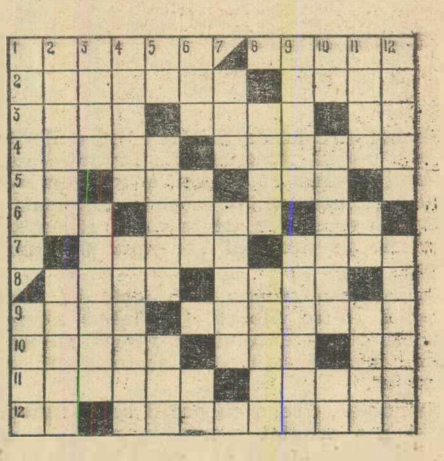

GAUDEAMUS IGITUR

(123 puncte)

ORIZONTAL : 1. Zece fruntași la facultate ! — Primii studenți ! (sing.). 2. Răspuns de nota 5 — Vacanță ! 3. Recoltă studențească — Oraș cu un tei, dar care nu-i al lui — Posed. 4. Șters (fig.) — Ia !... cum sînt studenții ! 5. A vui — Se atinge ! — Ia notițe. 6. Ritual scurt — Joc de... patru — Pan adormit cu capul în nori ! 7. Plimbare scurtă dar repede — Ortac radical. 8. Flori pentru... rațe ! — Student cu talent (pl.). 9. Servite pe zile — Două ore la universitate. 10. Avînt cu proteză — Față bună — Carene. 11. Filologie ! — Neam. 12. Un fel de „Gaudeamus“ — Stagiu pentru a deveni cititor !

VERTICAL : 1. La reuniunea de sîmbătă seară — Acord la o notă de piatră ! 2. Stare de fierbere (fig.) — Mare de piatră. 3. A învăța — Consultate și servite. 4. Numai ochi și urechi — Dînsele. 5. Neon — Grupe — Refren. 6. Rîu în Tassili ! — Stinghie — În restanță ! 7. Literă slavonă — Nu-i nimeni ca el ! 8. Pești din Marea Neagră — Mare, mare. 9. Din familia Mioriței (masc. pl.) — Examen... evitat. 10. Probă în final ! — ...Și probă mare ! — Cute. 11. Program riguros — Nichel — Anin. 12. Casa studenților ! — Oglindă fidelă !

MONOVERB (4—7)

(11 puncte)

SE

CRIPTOGRAFIE (2, 4, 2, 4, 4)

(16 puncte)

SESIUNE ȘTIINȚIFICĂ STUDENȚEASCĂ ÎN UZINĂ

Ca urmare a activității din cercurile științifice, precum și a practicii efectuate la uzinele „23 August", sîmbătă 6 august a.c. a avut loc aici o sesiune de comunicări susținută de studenții practicanți în fața colegilor și a invitaților.

O importanță deosebită pentru practică o au cele două lucrări prezentate de studenții timișoreni. Astfel, la cererea Uzinei din Reșița, studenții **TEODOR IONESCU, NOROCEL CANTOR, MIHAIL GORGONETIU** și **MANFRED HERLESCU** din anul IV al Facultății de mecanică, secția sudură, din Timișoara, sub conducerea asistentului **STELIAN NEGOIȚESCU**, au elaborat un „Studiu privind realizarea unui utilaj de preîncălzire în vederea sudării cu arc a tablelor din oțel", utilaj care este folosit de acum în producție; iar studenții **TRAIAN CONSTANTINESCU** și **RUDOLF IOVANOVICI**, din anul IV al aceleiași facultăți, au realizat sub conducerea profesorului ing. **RADU DUMITRU** tema „Studiu și contribuții la încărcarea prin sudare cu aliaje dure a sculelor și matrițelor", la cererea uzinelor „Electromotor" și „Electrometal" din Timișoara.

DINU COMĂNESCU (anul III T.C.M. București) a realizat lucrarea „Rolul vibrațiilor mecanice asupra caracteristicilor mecanice ale siluminului" — rod al unei munci asiduc de 2 ani și al practicii efectuate în uzină în anii II și III.

De asemenea, în cadrul sesiunii au mai fost prezentate lucrările: „Procedeul de călire a arborilor cotiți pentru motoare prin metoda curenților de înaltă frecvență" de către studenții **IANCU VASILE, CHIS IOSIF** și **CONSTANTIN CRISTORIANU** (anul III al Institutului politehnic Cluj) și „Sudarea la rece a metalelor neferoase" de către **VALENTIN BOGOIU** (anul III Construcții București).

A. ȘTEFANESCU

PRACTICĂ ORI... SIMULACRU?

Am trecut în primele săptămîni ale vacanței prin cîteva centre industriale ale țării, pe urmele studenților aflați în practica de producție. Peste tot am întîlnit entuziasmul lor tineresc, dragostea pentru meseria aleasă, dorința sinceră de a deveni buni specialiști.

La Suceava, oraș cu o industrie tînără dar puternică, au sosit în practică studenți de la institutele politehnice din Brașov și Iași, și de la Institutul de arte plastice din București. Trebuie să arătăm însă că aici atît condițiile de cazare cît și cele ce țin exclusiv de practică erau mult sub nivelul așteptării.

Astfel, Ruț Vasile și Constantin Zaharievici din anul IV al Facultății de industrializarea lemnului din Institutul politehnic Brașov ne-au sesizat că la sosirea studenților administratorii complexului școlar petrol-chimie au scos difuzoarele din toate camerele. Oare studenții practicanți n-au nevoie, după cele 6 ore de activitate în întreprindere, de puțină destindere, de puțină muzică? Totodată sala de tenis a complexului a fost închisă special pentru studenți, iar accesul la televizor le era, de asemenea, strict interzis. Deși sălile cluburilor stăteau nefolosite, elevii fiind în vacanță, studenții n-au putut să organizeze aici reuniuni. Chimiștii au organizat pe furiș o singură seară dansantă, în hol, dansînd după aparatul cu tranzistori potrivit „cît mai încet".

Cum justifică această stare de lucruri administrația complexului școlar petrol-chimie din Suceava? „Studenții nu sînt elevii noștri". La rugămintea studenților de a li se îndeplini doleanțele justificate, s-a mai primit un răspuns: „Tovarăși dragi (!), cine nu vă lasă să mergeți la televizor, să dansați, să faceți o baie caldă? Faceți de toate, dar nu la noi". De unde atîta nepăsare la... primitorii moldoveni?

Am încercat să aducem la cunoștință aceste situații inadmisibile direcțiunii Combinatului de industrializare a lemnului din Suceava, unde făceau practică 44 de studenți din Brașov, dar directorul a refuzat să discute cu noi.

Bucureștenii și brașovenii au fost însoțiți la Suceava de 1—2 cadre didactice, care au dat însă de prea puține ori pe la combinat. Ieșenii nu s-au bucurat nici de acest sprijin, fiind lipsiți de explicațiile absolut necesare în primul și chiar în al doilea an de practică. De ce conducerea Institutului politehnic din Iași nu s-a îngrijit să repartizeze măcar un cadru didactic pentru a-i însoți în practică la Suceava pe studenții Facultății de chimie industrială și pe cei ai Facultății de electronică? Sau, dacă au fost repartizați, de ce nu s-au arătat pe aici asistenții ori șefii de lucrări ieșeni?

Iată de ce considerăm practica efectuată la combinatele de industrializarea lemnului, celuloză și hîrtie, ca și la Intreprinderea regională de electricitate Suceava, necorespunzător organizată. Toți studenții întrebați s-au declarat nesatisfăcuți. Cum pot să justifice forurile responsabile această stare de lucruri?

H. DRAGOMIR

PE URMELE LUI BACHUS

Excursia didactică a anului IV Horticultură de la Institutul agronomic „Ion Ionescu de la Brad"-Iași a constituit întotdeauna un prilej minunat de a cunoaște „pe viu" cele mai însemnate realizări ale hortiviticulturii românești. Anul acesta excursia noastră s-a transformat într-un veritabil maraton al viei și vinului, căci cei cîteva mii de kilometri parcurși timp de 16 zile au cuprins aproape toate perlele podgoriilor noastre.

De la Bicaz la Orșova, de pe Tîrnave pe nisipurile fierbinți ale Olteniei, de la Minis la Murfatlar și de aici pînă la Iași ochii noștri au avut nenumărate clipe de desfătare, inimile noastre au simțit la tot pasul pulsul viu al construcției socialiste. Imaginea viitoarei noastre profesiuni a prins contururi precise, iar visurile făurite de noi pe băncile facultății și-au găsit corespondentul lor real.

De-a lungul excursiei am avut fericita și poate unica ocazie de a degusta într-un timp relativ scurt cele mai renumite vinuri românești, „ambasadori" vestiți ai podgoriilor noastre peste hotare. Este vorba de: Grasa și Tămîioasa românească de la Pietroasele, Traminerul, Muscatul Ottonel, Feteasca regală de la Blaj, Rieslingul și Sauvignonul de la Jidvei. Chardonnayul și Pinotul gris de la Murfatlar. Și așa după cum Gorki spunea (în „Povestirile lui Gorki din Italia"): „Priviți prin paharul vostru, soarele și vinul vă vor povesti lucruri minunate", noi am ascultat glasul vinului și am aflat despre talentul și hărnicia viticultorilor noștri, atribute izvorîte dintr-o ocupație milenară pe aceste meleaguri.

Nicolae BALAȘCUȚA

ACTIVA VACANȚĂ

Un bogat program pentru vacanța de vară și-au fixat studenții anului II al Facultății de matematică din Baia Mare. În cadrul practicii pedagogice, fiecare dintre ei și-a luat cîte o temă de cercetare pedagogico-științifică pe care au început să o pregătească încă în timpul anului. Dar să dăm cuvîntul unora dintre studenți pentru a ne împărtăși din proiectele lor:

GRIGORE NICHITA: — Pregătesc lucrarea „Importanța calculului mintal la elevii claselor I—VIII". În acest sens am luat legătura cu Liceul nr. 1 și Școala generală nr. 3 din Dej (unde îmi petrec vacanța) pentru a-mi pune la dispoziție mai multe caiete ale elevilor. Voi face cunoștință cu ei și voi observa măsura în care problemele și exercițiile rezolvate în cursul acestui an au contribuit la dezvoltarea calculului mintal.

PETRU CRIȘAN: — Mi-am ales tema cu privire la „Dezvoltarea sentimentelor patriotice la elevi prin excursii și vizite". Baza lucrării mele o vor constitui tocmai excursiile și vizitele pe care le voi face cu elevii din comuna Siclău, raionul Criș, în unitățile industriale și agricole, la locuri istorice și muzee.

ROMULUS TULCAN: — În perioada de vară confecționez cu ajutorul elevilor mai multe aparate și material didactic și intuitiv necesar la lecțiile de matematică. Acestea îmi vor folosi atît mie, în întocmirea lucrării „Rolul materialului intuitiv în predarea aritmeticii", cît și școlii.

Lector univ. Bogdan PAULIUC

COLOCVIUL UITAT

Era toată grupa adunată în fața unui birou. Așteptau să li se pună o ștampilă, acum, la terminarea practicii. Am așteptat mai bine de două ore, fapt care ne-a uimit și pe noi: pentru o ștampilă?...

— Dar colocviu de practică ați dat?

Nu s-au grăbit să ne răspundă.

— Toți au dat, numai noi nu, spune într-un tîrziu Radu Coroiu. Noi dăm la toamnă!

— Vă închipuiți ce fel de colocviu o să fie, după două luni de la terminarea practicii, intervine Medi Lupșa. Și îl dăm cu un tovarăș lector de la noi care nici n-a fost să ne viziteze.

Băieții și fetele, studenți în anul II al Facultății de științe economice a Universității „Babeș-Bolyai" din Cluj, vădit contrariați, își prelungesc nedumerirea și „năduful" în zîmbete triste.

Treptat oamenii s-au „încălzit". De la micile lor supărări trec entuziaști să vorbească despre uzină.

— Sînt secții de-a dreptul uluitoare! Totul e automatizat...

— Am urmărit probleme legate de organizarea muncii: procesul tehnologic, fluxul din fiecare secție, de la aprovizionare pînă la produsul finit...

Am părăsit Uzinele de vagoane din Arad împreună. Băieții și fetele se grăbeau: pentru ei această oră însemna prima oră din vacanță, vacanța care întîrziase cu aproape o lună pentru că în meseria lor au nevoie de această „întîrziere". În fața uzinelor este gara...

Dinu TUDOR

AMĂNUNTE?

Raidul nostru a început la uzinele de coloranți „Getica" din București. În practică: studenți de la Iași și București (Facultatea de chimie industrială) și o grupă de la I.S.E. (anii II și IV). Activitatea lor a fost interesantă și variată, cei de la Iași profitînd cel mai mult, deoarece toți cei prezenți aveau proiecte de diplomă la coloranți. Înregistrăm faptul că masa asigurată la cantina Institutului politehnic „Gh. Gheorghiu-Dej" e excelentă, conducerea întreprinderii a asigurat studenților rația de lapte cuvenită celor ce lucrează în mediu toxic.

Tot de la Iași și București am întîlnit studenți în practică la I.M.U. Medgidia. De data aceasta facultățile tutelare erau Mecanica agricolă și Energetica. Cazarea și masa lor nu se ridicau nici pe departe la nivelul celor din București. În schimb aveau marea... la 40 km. Trebuie remarcat că deși fabrica s-a străduit în oarecare măsură să sprijine practica studenților, nu le-au fost asigurate acestora totdeauna mijloacele de protecția muncii și nici preocuparea pentru eficiența și productivitatea activității lor n-a fost totdeauna cea pe care și-ar fi dorit-o viitorii ingineri. Fără un îndrumător de specialitate nu credem că practica studenților de la I.S.E. aici și la „Getica" a avut vreo influență importantă asupra pregătirii lor de specialitate. De la Medgidia drumul spre Borzești trece prin comuna Rușețu. Nu cel asfaltat, ci al nostru. Am găsit la stațiunea zootehnică experimentală o grupă de studenți de la Medicină veterinară. Aici nu ne-a plăcut calitatea mesei. În schimb la Borzești studenții s-au bucurat de condiții excelente, au fost cazați în blocuri noi, dotate cu tot confortul modern, ceea ce a contribuit desigur la sporirea plăcerii cu care au muncit în practică.

În cursul raidului nostru ne-am ocupat în mod special de modul în care sînt asigurate condițiile de cazare și de masă studenților, întrucît ele nu pot fi despărțite de organizarea practicii în ansamblul ei. Era de datoria asociațiilor și a conducerii institutelor să rezolve din timp aceste probleme. Din păcate în unele locuri le-am găsit complet trecute cu vederea de către forurile responsabile.

T. IOANA

sfatul unui profesor

Orice examen aduce cu sine nu numai zilele și nopțile de muncă asiduă, ci și zbuciumul inimii care tremură de emoție. Alături de foaia albă de hîrtie, mîna uneori parcă nu mai e stăpînă pe toc, iar gîndurile fug și nu se pot aduna. Și totuși, cu un efort de voință, tracul poate fi învins. Experiența bacalaureatului, prin care fiecare candidat a trecut, poate fi fructificată. La examenul de admitere în învățămîntul superior însă ponderea lucrărilor scrise este mult mai mare, iar de nota obținută la ele depinde în mare măsură reușita. Iată de ce este necesar ca fiecare candidat să acorde lucrării scrise toată atenția de care este capabil.

Am văzut uneori candidați care îndată ce li s-au comunicat subiectele se avîntă grăbiți să scrie pentru ca după un timp să înceapă să șteargă, să revină printre rînduri cu unele adaosuri, să adauge la sfîrșitul lucrării idei pe care trebuiau să le includă la începutul ei. Examenul acesta e prea important pentru ca probele sale să fie expediate în grabă. Și, să nu uităm, concursul constă în aprecierea valorii lucrărilor și nu în recunoașterea vitezei cu care candidații s-au apucat să scrie sau a ordinii în care au ieșit din sală. De aceea e bine să reflectăm asupra subiectelor, să schițăm un plan de elaborare — mintal sau pe ultima pagină a lucrării. Odată firul logic și ideile principale precizate, se trece la expunerea lor în scris. Atenția trebuie îndreptată acum în egală măsură atît spre conținut cît și spre formă. O lucrare cîștigă în apreciere dacă e redactată într-un stil care face lectura plăcută, punînd încă o dată în evidență calitățile intelectuale ale candidatului.

Iată, lucrarea s-a încheiat, iar candidatul răsuflă ușurat. Unii se grăbesc să se ridice din bancă și depunînd lucrarea să părăsească cu pas apăsat și plin de superioritate sala de examen. De regulă acești tineri grăbiți își amintesc puțin după aceea că le-a scăpat un nume, că au omis o idee sau au făcut o greșeală gramaticală. Candidații înarmați nu numai cu știință, ci și cu înțelepciune, nu se grăbesc să depună lucrarea. O recitesc, revăzîndu-i atît conținutul cît și forma, o corectează și o predau după ce s-au asigurat că nu le-a scăpat nimic. Chiar cu „riscul" de a da printre ultimii lucrarea. În cazul celor care dau probe la matematică, fizică sau chimie e deosebit de necesară continua revenire asupra calculelor, formulelor, pentru a verifica corectitudinea lor. Se impune totodată multă grijă în executarea desenelor.

Dar, iată-ne la oral. Se știe că orice candidat după ce a tras biletul are la dispoziție 15 — 20 de minute pentru a-și pregăti răspunsul. Unii, prea siguri de capacitatea lor de a se descurca, amînă pregătirea expunerii și urmăresc modul în care răspund alți candidați. E o sursă pentru numeroase confuzii, pentru exprimări improvizate, printre care se pot strecura adesea greșeli. Nu e cazul să ne jucăm de-a examenul. E bine să întocmim un plan al expunerii cuprinzînd punctele ei principale, să ne formulăm chiar în gînd frazele de început. Expunerea orală trebuie să fie cît se poate de logică, cu ideile precis formulate, punînd în evidență atît bogăția informației cît și capacitatea de analiză și sinteză. În cazul necesității de a rezolva probleme e bine să se rezolve acestea integral pe ciornă și să se verifice calculele pentru a evita surprizele în fața comisiei.

Dacă vi se pun întrebări ajutătoare sau suplimentare evitați să vă pripiți. Apreciată nu e viteza, ci seriozitatea și temeinicia cunoștințelor. Nu vă sfiiți să reflectați un scurt timp. În general evitați introducerile sau divagațiile menite să etaleze informarea. Mai întîi se vor expune ideile de bază cerute de subiect.

Nu uitați că examinatorii apreciază viteza răspunsului numai în cazul în care ea e conjugată cu concizia, precizia și logica exprimării. Altfel nu are sens și nu poate decît să prejudicieze rezultatele examenului.

lector univ. Ion STANCIU

COMPLETĂRI LA BROȘURA „ADMI

Ministerul Învățămîntului aduce la cunoștința candidaților la concursul de admitere în învățămîntul superior următoarele completări la broșura „Admiterea în învățămîntul superior" ediția 1966 :

1. **Înființări de noi facultăți :**

Facultatea de automatică, la Institutul politehnic „Gh. Gheorghiu-Dej" din București — cursuri de zi.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Matematică (algebră, trigonometrie, calcul diferențial și integral) — scris și oral.

— Fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară și căldură) — scris.

2. **Înființări de noi secții :**

Cursuri de zi :

— **Secția de calculatoare electronice** la Facultatea de electrotehnică de la Institutul politehnic din Timișoara.

Disciplinele de concurs sînt următoarele :

— Matematică (algebră, trigonometrie, calcul diferențial și integral) — scris și oral.

— Fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară și căldură) — scris.

— **Secția de limba și literatura engleză — secundar limba și literatura germană** *) la Facultatea de limbi germanice de la Institutul de limbi și literaturi străine din București și la Facultatea de filologie de la Universitatea „Babeș-Bolyai" Cluj.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba engleză — scris și oral.

— Limba și literatura română — scris.

— **Secția de limba și literatura germană — secundar limba și literatura engleză** **) la Facultatea de limbi germanice de la Institutul de limbi și literaturi străine din București și la Facultatea de filologie de la Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba germană — scris și oral.

— Limba și literatura germană — scris.

Se școlarizează și la secțiile de fizică-chimie la facultățile de chimie de la Universitățile din București și „Babeș-Bolyai" din Cluj.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Chimie anorganică și organică — scris și oral.

— Matematică (algebră și calcul diferențial) — scris.

La secția de artă dramatică din cadrul Facultății de teatru de la Institutul de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale" din București, se școlarizează și la clasa germană.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

Etapa I-a — eliminatorie — probă de aptitudini — oral.

Etapa II-a.

— Literatura română — scris.

— Probă practică de interpretare :

a) Lectură artistică, mișcare și comportare scenică, recitare — oral.

b) Probă de specialitate — oral.

— Limba și literatura germană ***) — scris

Cursuri serale :

— Secția mașini și aparate electrice de la Facultatea de electrotehnică a Universității din Craiova.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Matematică (algebră, trigonometrie, calcul diferențial și integral) — scris și oral.

— Fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară și căldură) — scris.

— **Secția de limba și literatura rusă — secundar limba și literatura română** la Facultatea de limbi slave de la Institutul de limbi și literaturi străine din București și la Facultatea de filologie de la universitățile din Iași și Timișoara.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba rusă — scris și oral.

— Limba și literatura română — scris.

— **Secția de limba și literatura rusă — secundar limba și literatura română sau maghiară** la Facultatea de filologie de la Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj.

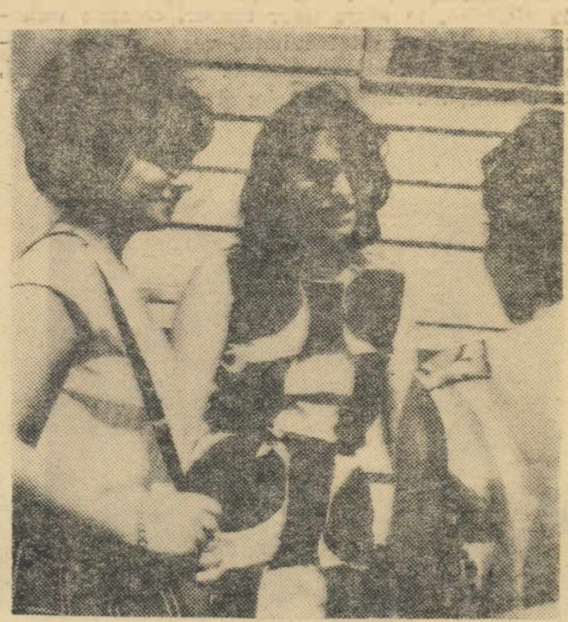
Retrospectivă utilă

Care au fost în anul universitar 1965—1966 preferințele tinerilor absolvenți ai liceelor în alegerea profesiei ? Statistica întocmită pe baza prezentării la examenul de admitere ne prilejuiește constatarea unor tendințe — unele justificate, altele fără o logică — care să permită explicarea lor. De exemplu : majoritatea candidaților la facultățile de chimie industrială sînt de sex feminin. De ce preferă fetele această specialitate ? Cu atît mai mare e mirarea specialiștilor care știu că, de fapt, în producție condițiile de lucru (în fabrici sau în laboratoare) prezintă o serie de dificultăți pentru fete. Dar s-a format un curent... Semnificativ și faptul că la Institutul de petrol, gaze și geologie 3 din facultăți înregistrează un procent de numai circa 12% fete din numărul total al candidaților. La Tehnologia și chimizarea țițeiului și gazului însă din 191 de candidați — 125 de fete. Cele mai puține candidate sînt însă la Mecanică, Mecanica agricolă și Silvicultură. Cele mai multe candidate pe ansamblul învățămîntului superior : la Filologie — 3786 din 4662 în total, iar la Institutul de limbi străine din cei 1170 candidați, numai 162 erau băieți.

Dintre facultățile tehnice cele mai solicitate sînt : Mecanica (în medie au fost aproape 3 pe un loc), Tehnologia construcțiilor de mașini, Construcțiile civile, Tehnologia produselor alimentare și tehnica pescuitului, Hidrotehnica (e adevărat că unele au înregistrat un număr mare de candidați abia în a doua sesiune !).

Extrem de mulți candidați, ca cifră absolută și totodată în raport cu numărul locurilor, la Facultatea de teatru din București : 973 de candidați pe 74 de locuri.

Interesante de asemenea și preferințele candidaților din mediul rural. Cei mai mulți se îndreaptă spre învățămîntul universitar și în special spre institutele pedagogice, facultățile preferate fiind, în ordine : Filologie, Istorie-geografie, Științe naturale. Cel mai mic procent de candidați proveniți din mediul rural în învățămîntul tehnic l-a înregistrat Facultatea de transporturi : 15 din 307. Interesant și faptul că dintre candidații prezentați la Agronomie, ponderea o au în mod firesc cei din mediul rural. În schimb, cel mai mare procent de reușiți la aceste institute îl înregistrează ei. Există și excepții : numai 21 de candidați din această categorie s-au prezentat la I.C.F. (dintr-un total de 640) ; nici unul din ei nu a reușit.

Cum se calculează media de admitere

Potrivit condițiilor de admitere în instituțiile de învățămînt superior, stabilite de Ministerul Învățămîntului, în anul universitar 1966-1967 „calcularea mediei finale a concursului de admitere se face pe baza notelor obținute de candidați la probele de concurs, cu luarea în considerare a rezultatului la examenul de bacalaureat (respectiv a examenului echivalent : maturitate, absolvire etc)."

Pe lîngă această prevedere, la solicitarea noastră Ministerul Învățămîntului a făcut următoarea precizare. Întrucît candidații admiși la examenul de admitere, pe lîngă aptitudinile necesare și pregătirea de specialitate trebuie să aibă un nivel de pregătire generală cultural-științifică corespunzătoare, media finală la examenul de admitere se va calcula astfel : sumei notelor obținute de candidați la toate probele i se adaugă media generală a examenului de bacalaureat, iar rezultatul se împarte la numărul probelor de concurs plus unu (media generală a examenului de bacalaureat).

Această prevedere este valabilă pentru toate instituțiile de învățămînt superior din țară.

De exemplu. La Facultatea de istorie examenul constă din : o probă scrisă și una orală la Istoria României și o probă scrisă la Istoria universală modernă și contemporană.

Deci, în total, trei probe. Suma celor trei note obținute se adună cu media generală de bacalaureat și rezultatul se împarte la patru.

Publicînd precizările de mai sus am răspuns unui impresionant de mare număr de scrisori primite în ultimul timp la redacție, scrisori prin care candidații pun toți aceeași întrebare : Cum se calculează media de admitere ?

SPECIALITATEA DE PETROLIST

După părerea mea, toate specialitățile din învățămîntul nostru superior sînt importante, iar acel ce-și va însuși bine o specialitate își va putea aduce contribuția la rezolvarea marilor probleme pe care le pun industria și economia României socialiste.

Nu mă adresez celor care simt de mult chemarea pentru o anumită specialitate. Sînt însă printre candidații la admitere mulți tineri care pînă acum nu s-au hotărît ferm asupra unei specialități.

Acestora mă adresez și pentru dînșii fac această prezentare a Institutului de petrol, gaze și geologie.

În lumea întreagă se extrage mult petrol, iar rezervele sînt de asemenea mari. Numai în anul 1965 statisticile indică o extracție de aproximativ 1,5 miliarde tone petrol, fără a mai introduce în calcul și enormele cantități de gaz metan.

Cum în balanța energetică mondială și a obținerii materiei prime pentru industria petrochimică rolul petrolului și al gazelor naturale este foarte mare, geologii fac cercetări intense pentru a descoperi noi zăcăminte de petrol, atît în țările producătoare de petrol, cît și în cele în care se presupune existența acestor hidrocarburi. În ultimii ani, după cum este cunoscut, s-au descoperit zăcăminte mari în Algeria, Libia și în Marea Nordului.

Astfel de operații sînt însă costisitoare, reclamă o tehnică și un utilaj modern, specialiști care să cunoască metodele folosite pentru descoperirea zăcămintelor și care să poată executa operațiile de extragere și în final de prelucrare a petrolului.

Majoritatea țărilor din lume au un învățămînt superior în care tinerii se pregătesc într-un număr de specialități, uneori foarte redus încă, după posibilitățile și tradiția universitară a țării respective. Foarte puține țări au însă un învățămînt superior pentru pregătirea specialiștilor petroliști. Printre aceste țări este și România, țară cu o veche industrie de petrol, în care spe-

(Continuare în pag. XX)

TEREA ÎN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR"

— Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba rusă — scris și oral.

— Limba și literatura română (sau maghiară) — scris.

— Secția de limba și literatura franceză — secundar limba și literatura română la Facultatea de limbi romanice și clasice de la Institutul de limbi și literaturi străine din București și la Facultatea de filologie de la Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba franceză — scris și oral.

— Limba și literatura română — scris.

— Secția de limba și literatura franceză — secundar limba și literatura română sau maghiară la Facultatea de filologie de la Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba franceză — scris și oral.

— Limba și literatura română (sau maghiară) — scris.

— Secția limba și literatura germană — secundar limba și literatura română la Facultatea de limbi germanice de la Institutul de limbi și literaturi străine din București și la facultățile de filologie de la Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași și Universitatea din Timișoara.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba germană — scris și oral.

— Limba și literatura română — scris.

— Secția de limba și literatura germană — secundar limba și literatura română sau maghiară, la Facultatea de filologie de la Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba germană — scris și oral.

— Limba și literatura română (sau maghiară) — scris.

— Secția de limba și literatura engleză — secundar limba și literatura română sau maghiară la Facultatea de filologie de la Universitatea „Babeș-Bolyai" din Cluj.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba engleză — scris și oral.

— Limba și literatura română (sau maghiară) — scris.

— Secția de limba și literatura engleză — secundar limba și literatura română la Facultatea de limbi germanice de la Institutul de limbi și literaturi străine din București și la Facultățile de filologie de la universitățile din Iași și Timișoara.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Limba engleză — scris și oral.

— Limba și literatura română — scris.

— Secția de electronică industrială la Facultatea de electronică și telecomunicații de la Institutul politehnic „Gheorghe-Gheorghiu-Dej" din București.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Matematică (algebră, trigonometrie, calcul diferențial și integral) — scris și oral.

— Fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară și căldură) — scris.

— Secția de electromecanică la Facultatea de electromecanică de la Institutul politehnic din Cluj.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Matematică (algebră, trigonometrie, calcul diferențial și integral) — scris și oral.

— Fizică (mecanică, electricitate, fizică moleculară și căldură) — scris.

Cursuri fără frecvență

— Secția de matematică la facultățile de matematică de la institutele pedagogice de 3 ani din Constanța, Oradea și Suceava.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Matematică (aritmetică, algebră și trigonometrie) — scris și oral.

— Geometrie (plană și în spațiu) — scris.

— Secția de limba și literatura română la Facultatea de filologie de la Institutul pedagogic de 3 ani din Suceava.

Disciplinele pentru concursul de admitere sînt următoarele :

— Literatura română — scris și oral.

— Limba română — scris.

Secția de istorie-geografie la Facultatea de filologie de la Institutul pedagogic de 3 ani din Suceava. Disciplinele pentru concursul de admitere : Istoria României (scris și oral). Geografia fizică și economică a României (scris).

*,**) Organizează și cursuri serale.

***) După programa publicată în broșura „Admiterea în învățămîntul superior — ediția 1966", pag. 170—171.

POŞTA ADMITERII

Apropiatul eveniment universitar al admiterii a prilejuit o adevărată „ploaie" de scrisori la redacţie. În limitele spaţiului rezervat, ne vom strădui să răspundem unora dintre ele.

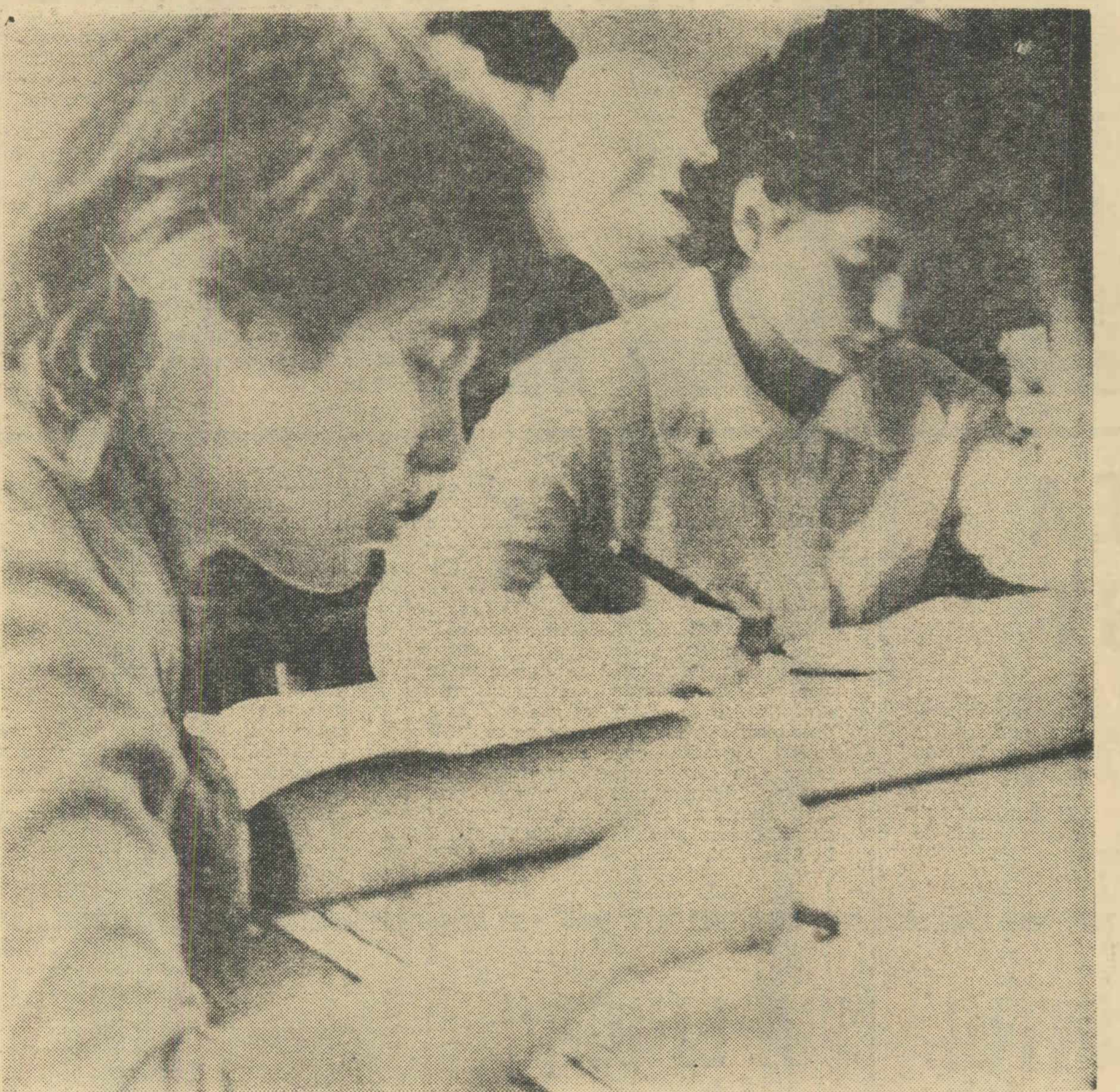
Dragomir Gh., Bălceşti-Olteţu. La Facultatea de energetică a Institutului politehnic din Bucureşti, cursuri de zi, există secţiile de Electroenergetică, Termoenergetică, Hidroenergetică. Secţia de Automatică a devenit facultate.

Cît priveşte modul de calculare a mediei finale la examenul de admitere, răspunsul îl poţi afla în numărul de faţă al revistei noastre.

Niculescu Gh., Bucureşti. Apreciem intenţia ta de a te înscrie la secţia de Biofizică din cadrul Facultăţii de fizică din Bucureşti. După succesul la examen poate ne vei scrie ce te-a atras spre această specialitate. Deocamdată însă iată, pe scurt, cîteva date privitoare la această secţie. Este relativ de curînd înfiinţată. Prima promoţie va absolvi anul viitor. Prin profilul ei este menită să promoveze specialişti în biofizică, care se ocupă cu cercetările fundamentale şi aplicate privind lămurirea proceselor biofizice din marea majoritate a fenomenelor naturii. În laboratoarele existente în ţara noastră şi în clinicile medicale, biofizicienii pot studia pe cale fizică diferite procese de microbiologie, biofizică moleculară ş.a.

Biofizicienii specialişti în astrobiologie sau astrobotanică vor avea un mare rol în cercetarea fenomenelor şi a diferitelor forme de viaţă existente pe alte planete.

Se înţelege că în anii studenţiei, cei înscrişi la biofizică, în afara unor cursuri comune urmate de toţi studenţii facultăţii, vor studia discipline specifice acestui domeniu: biofizică generală, biochimie, fiziologia plantelor şi animalelor etc.

D. Mihai, absolventă a unui liceu din Ploieşti, doreşte să urmeze secţia de Biofizică. Corespondenta noastră mărturiseşte că s-a hotărît greu deoarece în liceu i-au plăcut în mod egal toate materiile. Faptul nu e lipsit de importanţă pentru un viitor biofizician. Studiul unei ştiinţe cu asemenea perspectivă în viitor presupune o temeinică cultură generală.

Din scrisoarea ta reiese că în liceu ai fost o elevă bună, de aceea nu sînt de înţeles temerile tale în legătură cu examenul de admitere. Îţi urăm, încrezători în tine, mult succes!

Nicolae Marin, Rm. Sărat. Nu te poţi înscrie în acelaşi timp la cursurile de zi ale unei facultăţi şi la cele fără frecvenţă ale unei a doua facultăţi. Noi îţi dorim succes la una dintre ele.

Florina Vlad, Buzău. Anul trecut s-a constatat că nivelul de cunoştinţe al unor candidaţi la I.S.E. era acela al învăţămîntului mediu de cultură generală umanistic, cu excepţia secţiilor de Statistică, Merceologie, Mecanizarea şi automatizarea calculului economic, unde pregătirea majorităţii candidaţilor a fost corespunzătoare secţiei reale din învăţămîntul mediu. La secţiile citate, în genere se prezintă candidaţi bine pregătiţi, dintre acei care de la început au optat pentru aceste specialităţi. Dar ca şi la celelalte facultăţi ale acestui institut, anul acesta, mai mult ca oricînd, ei trebuie să posede un bagaj bogat de cunoştinţe matematice, fapt care va uşura studiul diferitelor ramuri ale matematicii ca şi al altor discipline în cursul facultăţii.

Eugenia M., Bucureşti. La Facultatea de matematică, cursuri de zi, fiinţează următoarele secţii: Analiză matematică, Geometrie, Algebră, Mecanica fluidelor, Elasticitate, Calculul probabilităţilor, Maşini de calcul, Astronomie, Ecuaţii funcţionale. Pentru a cunoaşte exact profilul fiecăreia dintre secţii, ca şi orice alte detalii privind admiterea, te sfătuim să te adresezi comisiei de îndrumare a candidaţilor de la Universitate, unde vei putea discuta pe-ndelete cu un cadru didactic al Facultăţii de matematică.

Un grup de candidaţi la Facultatea de farmacie din Cluj îşi exprimă nelămuririle în legătură cu proba scrisă de chimie. În legătură cu exigenţele examenului de chimie la facultăţile cu profil medical, citiţi numărul din 23 iulie a.c. al revistei noastre. Dacă nelămuririle persistă, considerăm mai potrivit să cereţi părerea fie a comisiei de îndrumare, fie a decanatului facultăţii, care poate organiza consultaţii la solicitarea candidaţilor.

Ghizelca Sergiu, Deva. Este salutară hotărîrea ta de a candida la I.P.G.G., secţia Chimizarea ţiţeiului. Am adus la cunoştinţa conducerii institutului sesizarea ta. Sîntem convinşi că subiectele de examen vor fi formulate absolut clar.

Zaharia Elena, Bucureşti. Potrivit reţelei stabilite de Ministerul Învăţămîntului, Facultatea de chimie a Universităţii din Bucureşti are următoarele secţii: Chimie anorganică, Chimie organică, Chimie fizică, Fizică-chimie, Chimia fizică a macromoleculelor şi polimerilor, Biochimie. Ca studiu, diferenţierea netă apare după anul al II-lea, urmînd ca în ultimii ani de facultate să existe o programă distinctă la fiecare din cele şase secţii.

Sîrbulescu Emil, elev în clasa a XI-a, Craiova. Apreciem în mod deosebit preocuparea ta pentru pregătirea examenului de admitere la care vei candida anul viitor. Pentru ca interesul tău faţă de profilul Facultăţii de limbi şi literaturi orientale să fie cît mai pe deplin satisfăcut îţi cerem o scurtă păsuire. Începînd din această toamnă revista noastră va publica periodic pagini destinate elevilor din ultimul an.

Rachian Adrian, Bucureşti. Vezi numărul de faţă al revistei.

Croitoru Vasile, Adjud. Vom reveni în numărul viitor.

SPECIALITATEA DE PETROLIST

(Urmare din pag. XIX)

cialiştii din acest domeniu se pregătesc într-un institut care, deşi relativ tînăr, şi-a creat o bună tradiţie în acest sens.

La Institutul de petrol, gaze şi geologie din Bucureşti pregătirea specialiştilor se face în patru facultăţi:

— Geologie tehnică
— Exploatarea zăcămintelor de ţiţei şi gaze
— Tehnologia şi chimizarea ţiţeiului şi gazelor
— Maşini şi utilaj petrolier

— Facultatea de geologie tehnică pregăteşte ingineri geologi şi geofizicieni, specializaţi în descoperirea şi valorificarea bogăţiilor subsolului.

Ţinînd seama de varietatea metodelor şi mijloacelor de investigaţie şi de lucru folosite pe teren şi în laborator, pregătirea acestor specialişti se face în două secţii distincte: secţia de geologie tehnică şi secţia de prospecţiuni geofizice. Această a doua secţie are un conţinut fizic şi matematic pronunţat, legat de predarea metodelor moderne (gravimetrice, magnetice, electrometrice, seismice şi radiometrice) folosite astăzi în prospectarea subsolului.

— Facultatea de exploatarea zăcămintelor de ţiţei şi gaze pregăteşte ingineri specializaţi în forajul sondelor şi în extracţia ţiţeiului şi gazelor.

Problemele noi pe care le ridică forajul de mare adîncime (peste 6 000 m), exploatarea raţională a zăcămintelor de hidrocarburi etc. deschid un larg cîmp de activitate teoretică şi practică acestor specialişti.

Inginerii de foraj sînt solicitaţi însă şi în alt domeniu, cum sînt prospectarea şi explorarea zăcămintelor de minereuri, lucrări geotehnice de cercetare a subsolului în vederea executării unor construcţii, ca baraje, fundaţii etc.

— Facultatea de tehnologia şi chimizarea ţiţeiului şi gazelor pregăteşte ingineri pentru sectoarele de prelucrare a ţiţeiului şi pentru industria petrochimică. Aici se studiază metodele moderne de prelucrare a ţiţeiului (distilarea, cracarea termică şi catalitică, reformarea catalitică etc.) în vederea fabricării combustibililor de motoare şi a obţinerii principalelor materii prime necesare industriei petrochimice.

— Facultatea de maşini şi utilaj petrolier pregăteşte ingineri pentru proiectarea, construcţia şi întreţinerea maşinilor şi instalaţiilor folosite în forajul sondelor şi prelucrarea produselor petroliere.

★

Ţările cu resurse petroliere, dar care nu dispun de specialişti proprii trimit în străinătate un număr de tineri care să se specializeze în probleme de petrol. Ca urmare a prestigiului de care se bucură învăţămîntul nostru superior, în Institutul de petrol, gaze şi geologie studiază tineri din aproape 30 de ţări, din toate regiunile globului.

Frecvent ţara noastră este solicitată să acorde ajutor tehnic în acest domeniu; echipe de geologi şi geofizicieni, de specialişti în săparea sondelor şi prelucrarea ţiţeiului lucrează în multe ţări din străinătate, iar utilajul nostru petrolier este tot mai căutat pe piaţa mondială.

★

Specialitatea de petrolist nu este uşoară; ea reclamă o serioasă pregătire, muncă intensă şi răspundere. Dar această specialitate este frumoasă şi aduce satisfacţii care te fac de multe ori să uiţi greutăţile pe care a trebuit să le învingi, de exemplu, la săpa[rea] unei sonde care depăşeşte adîncimea de 6 000 de metri.

Conf. univ. Gh. BĂNĂŢEANU
prorector al Institutului de petrol, gaze şi geologie
Bucureşti

THALIA IN STRAIE STUDENŢEŞTI

r. p. polonă

teatrele de avangardă

Printr-o împrejurare fericită, anul acesta, de la 17 la 23 mai, am participat la cel de al VII-lea Festival al dramaturgiei contemporane poloneze care s-a desfăşurat la Wroclaw. La această competiţie teatrală şi-au dat concursul cele mai reprezentative colective teatrale din Polonia, care în stagiunea 1965/1966 au jucat pe scenele lor piesele cele mai bune ale autorilor contemporani polonezi. Alături de cele şase teatre care s-au prezentat din oraşele Gdansk, Koszalin, Varşovia, Kalisz, Wroclaw şi Cracovia, au fost invitate pentru a da spectacole şi două teatre studenţeşti : Teatrul Satiric Studenţesc (STS) din Varşovia, cu spectacolul „Nebunie amoroasă“, şi Teatrul „Kalambur“ din Wroclaw. Aceasta, aşa cum mărturisea la o Conferinţă de presă directorul Teatrelor din Ministerul Culturii şi Artei al R. P. Polone, Z. Bieniewski, pentru că fără participarea teatrelor studenţeşti festivalul n-ar fi reprezentat propriu-zis o oglindire fidelă a mişcării teatrale poloneze.

Într-o cronică din ziarul „Trybuna Ludu“ criticul Roman Szydlowski remarca faptul că unul din cele mai interesante spectacole prezentate în cadrul festivalului a fost cel prezentat de Teatrul studenţesc „Kalambur“ din Wroclaw, cu piesa „Cizmarii“ de Witkacy.

Primele teatre studenţeşti au apărut prin 1954/1955 (Varşovia şi Cracovia) dînd un puternic impuls mişcării teatrale care pînă astăzi se dezvoltă într-un ritm susţinut. Criticul teatral Andrzej Wladislaw Kral, spunea că teatrul studenţesc a fost primul care s-a ridicat împotriva a tot ceea ce era vechi şi inert în viaţa teatrală din acea perioadă, experimentînd pe cît posibil printr-o formulă nouă, aducînd în orice caz un suflu proaspăt în mişcarea teatrului polonez.

Treptat teatrul studenţesc a devenit o mişcare de masă. Anul trecut, la cel de al III-lea Festival cultural studenţesc, care s-a desfăşurat la Varşovia, m-am convins că particularitatea cea mai remarcabilă a teatrului studenţesc polonez este spiritul înnoitor.

Studenţii din Cracovia („Teatrul 38“) au citit parcă cu alţi ochi textul scriitoarei clasice poloneze Gabriela Zapolska : „Moralitatea doamnei Dulska“, montînd un spectacol plin de neprevăzut, mai ales pentru cei care cunoşteau bine textul. Fără îndoială ei au folosit tot arsenalul cu care în general operează teatrul absurdului. Un alt exemplu. Scriitorul modernist polonez dintre cele două războaie mondiale, Ignacy Witkacy, puţin jucat pe scenele poloneze — şi-n timpul vieţii şi după moarte — a fost „descoperit“ de către studenţi : acum piesele lui se joacă pe numeroase scene din întreaga ţară.

Teatrul Naţional a montat piesa „Puica apelor“ iar în ultimul timp Teatrul „Polonez“ piesa „Ei“.

De remarcat un lucru : teatrul studenţesc de bună calitate merge pe o linie paralelă cu teatrul profesionist fără să-l concureze ; îl complementează, fără să-l copieze ; îl inspiră chiar căutînd o formulă aparte de montare sau joc.

Studenţii polonezi se joacă de-a teatrul. În mod serios însă !

Nicolae Dumitru MAREŞ

s. u. a.

improvizaţie şi sensibilitate

În două rînduri oaspeţi ai ţării noastre — prima oară în 1964, cu prilejul sesiunii I.T.I. şi, a doua oară, acum cîteva luni, cu ocazia unei călătorii în Europa — cîţiva studenţi ai Universităţii din Kansas ne-au făcut cunoscute nemijlocit interesante date despre şcoala americană de teatru, despre arta spectacolului american în general.

Aspectul cel mai inedit îl comportă sistemul pedagogic de formare a tinerilor actori. Nu se poate vorbi de o şcoală specială de teatru. Toţi studenţii Universităţii urmează, primii doi ani, cursurile generale de ştiinţe umanistice, dedicînd specializării în cadrul facultăţii alese ultimii trei ani de studii. Artele se înscriu în şirul materiilor umanistice indispensabile pentru primii doi ani şi practicarea uneia dintre ele este obligatorie pentru fiecare student. În perioada specializării profesionale, în funcţie de aptitudinile dovedite, viitorul absolvent al facultăţii de litere, drept sau filozofie, se pregăteşte la fel de intens să fie şi un bun muzician, pictor sau actor. Şi cum în America angajarea într-un corp artistic profesionist de multe ori depinde de noroc, artiştii absolvenţi îşi pot practica cealaltă profesiune, de bază, cu succes. Căci acest sistem de învăţămînt preconizează în egală măsură atît formarea unor cadre artistice, cît şi pregătirea multilaterală a specialiştilor în ştiinţe umanistice. Teatrul este din acest punct de vedere o „şcoală“ dintre cele mai complexe.

În programul de studii al Universităţii din Kansas, teatrului îi sînt rezervate cu predilecţie orele de seară. Atunci au loc cursurile de vorbire şi mişcare scenică, repetiţiile, spectacolele în frumoasa sală-studio de cca 1 000 de locuri. Sarcina, oarecum adiacentă, a teatrului în cadrul programului de studii, nu presupune însă cîtuşi de puţin superficialitate în munca de pregătire. Ba, dimpotrivă. Grupul care ne-a vizitat acum doi ani, condus de prof. dr. J. W. Brooking, ne-a demonstrat — căci aceasta era tema sesiunii internaţionale — cîtă importanţă are improvizaţia în formarea tînărului actor.

Complexe, solicitînd intens prezenţa de spirit şi maleabilitatea expresiei corporale, exerciţiile studenţilor americani au făcut din studiul caracterelor, pornind de la imitarea aproape naturalistă a animalelor, din gradarea dramatismului, folosind în scene întregi, ca expresie verbală, doar rostirea... alfabetului într-o infinitate de tonuri şi nuanţe, adevărate demonstraţii de virtuozitate. La acestea adăugîndu-se fără excepţie şi autentice calităţi de dansatori şi cîntăreţi, eram cu atît mai miraţi cînd aflam că unul vrea de fapt să devină doctor în filozofie, o fată — scriitoare şi să se dedice teatrului pentru copii, un altul să-şi dea aspirantura în ştiinţe sociale...

Al doilea grup din Kansas, condus de Mr. William Kuhlke, directorul Teatrului Experimental al Universităţii, a completat substanţial şi consecvent imaginea noastră despre şcoala americană de teatru. Un spectacol alcătuit din cîntece şi fragmente de piese fixînd principalele momente din istoria teatrului american — de la spectacolele de menestreli, la drama lui O'Neill sau la comediile muzicale de vogă universală — a prilejuit noi demonstraţii de sensibilitate şi aprofundare a expresiei scenice.

Nicoleta TOIA

franţa

teatrul viitorului

Sînt de acum trei ani de cînd urmăresc cu fervoare Festivalul mondial al teatrului universitar de la Nancy. Sînt 4 ani de cînd această pasionantă competiţie internaţională a actorilor-studenţi reţine atenţia opiniei publice. Şi mai mult decît oricînd, la această ultimă întîlnire, 22 de formaţii teatrale studenţeşti din Japonia şi Brazilia, din Statele Unite şi Polonia şi-au confruntat căutările. Şi tocmai acesta este esenţialul. Deşi se pot vedea spectacole de clasă, nu acesta este atributul cel mai important al festivalului. Mai presus de orice se remarcă spiritul inovator, experimentul în sensul cel mai bun al cuvîntului.

Am văzut două spectacole care, după mine, se pot înscrie printre cele mai de seamă realizări ale anului teatral mondial intrînd în competiţie cu formaţiile profesioniste. „Moartea şi viaţa lui Severin“ interpretată de echipa Universităţii din Sao Paolo — calvarul unui ţăran brazilian în această ţară în care copiii mor în aceeaşi cadenţă în care ei se nasc, o liturghie a mizeriei cu o impresionantă arhitectură a cuvintelor cîntate şi vorbite în acompaniament de chitare, o simfonie de gesturi şi de plîngeri ale unor masive coruri care, asemeni celor din tragedia greacă, însoţesc şi punctează dramatic întreaga desfăşurare a spectacolului. Succesul interpretării a promovat formaţia în săptămînile următoare festivalului pe scena Teatrului Naţiunilor.

Şi un alt spectacol, acela al „Teatrului experimental din Ankara“, mai puţin impunător în montare, dar tot atît de frumos prin atribute de severitate şi discreţie. Este istoria dramatică a decăderii unui sat izolat de lume şi care, cu tragica frumuseţe a gesturilor cotidiene, atrage în vîltoarea disperării pe mai toţi locuitorii săi. Ambele spectacole şi-au împărţit marele premiu.

Dar, repet, esenţialul nu stă în prezenţa în cadrul festivalului a unor atari spectacole, mai ales că la Nancy preocuparea nu este de a tria spectacole cu succes de public. Cel mai important este că în cadrul festivalului ţări şi continente se confruntă, îşi îmbogăţesc experienţele şi reunesc un public viu, tînăr şi activ în jurul unei competiţii care permite teatrului viitorului să-şi experimenteze limbajul. Important este că echipe din Tunis, Elveţia, Bulgaria sau Egipt, în al căror limbaj teatral predomină elementele folclorice, se întîlnesc cu experienţa modernistă a unor trupe ca aceea a Şcolii Normale Superioare din Paris, de exemplu, sau cu încercările de reconsiderare contemporană a tradiţiilor mărturisite în activitatea echipei italiene Ca Foscari sau a belgienilor din Liège. Important este de asemenea că într-un atare festival studenţii Madridului sau Lisabonei s-au putut exprima în deplină libertate, strigînd lumii protestul care le e interzis în Spania şi Portugalia.

Dar spectacolele n-au fost totul în acest festival. Alăturaţi-le colocviile, întîlnirile, expoziţiile, proiecţiile de filme şi nopţile care continuau zilele în cîntec, dans şi dragoste, într-un univers în care se întîlneau în haine civile cei care în aceeaşi zi îmbrăcaseră costumele lui Don Juan sau Hamlet.

Gilles SANDIER
(din revista „Arts“)

MIRACOLUL ROMÂNESC

Imaginea alăturată, surprinsă de fotoreporter la cursurile și colocviile de vară organizate la Sinaia de Universitatea din București, este una din o mie altele posibile spre a ilustra audiența și recunoașterea internațională tot mai largă a culturii românești. Este o seară Coșbuc. Împlinirea a 100 de ani de la nașterea poetului prilejuiește un cuvînt introductiv rostit de directorul cursurilor, prof. B. CAZACU, o expunere a criticului și istoricului literar I. D. BĂLAN, precum și numeroase recitări din opera lui Coșbuc. În sală: 150 de profesori și studenți din Franța și Cehoslovacia, din Ecuador și Finlanda, din U.R.S.S. și S.U.A., din Italia și China. Pentru fiecare, Coșbuc se înscrie alături de marele poet — poporul român, alături de atîtea alte figuri ale artei românești clasice și contemporane pe firmamentul contribuției românești la tezaurul culturii universale. Am adresat, așadar, cîtorva dintre participanții la cursuri întrebarea: **„Cum apreciați locul și rolul României în circuitul mondial al valorilor spirituale ?"**

IZVOARE STRĂVECHI

„Admir înainte de orice în cultura d-voastră vigoarea filonului folcloric — ne-a declarat, între altele, ALBERTO CIRESE, șeful catedrei de istoria tradițiilor populare de la Universitatea Cagliari-Italia. Încă de cînd am colaborat cu dl. Mihai Pop la alcătuirea atlasului etnografic european m-au izbit unele coincidențe între folclorul românesc și cel al Sardiniei. Desenele unor covoare, cioplitul lemnului, inflexiuni ale cîntecului popular denotă prin asemănarea lor îndepărtate origini comune. Vizita în România mi-a prilejuit însă un contact atît de viu și impunător cu cultura originală și bogată a țării dv. încît cu greu îmi pot selecta impresiile. Totuși, profund caracteristică pentru specificitatea aportului românesc la cultura mondială mi se pare valorificarea substanțială a unor uriașe bogății de folclor și a unor îndelungate tradiții. „Miorița" este o capodoperă de valoare universală, iar un popor care a creat și a păstrat o asemenea epopee lirică populară este desigur deținătorul unor capacități creatoare imense".

Venit dintr-o altă extremitate a continentului, din Nord, prof. L. FLYDAL, de la Universitatea din Oslo, consemna în aceeași ordine de idei un alt aspect: „Cel care străbate în zi de duminică satele românești capătă imaginea de neuitat a coloritului atît de bogat al costumelor populare. Arhitectura și îmbrăcămintea populară, țesăturile și obiectele de artizanat, dar mai ales cîntecul și poezia populară — pe care le-am urmărit și în spectacolele prezentate la Sinaia — m-au încîntat. Nu numai prin înaltele lor atribute artistice și de autenticitate, ci și prin caracterul lor dinamic. Să mă explic: în România se observă azi pretutindeni pătrunderea civilizației industriale. La orașe și sate noul pătrunde și-și pune amprenta inclusiv asupra creației populare; am observat aceasta atît în construcții cît și în port, în dans ca și în cîntec. Vă puteți așadar mîndri cu un folclor care înglobează — alături de bogățiile străvechi — valorile epocii moderne într-o artă de mare varietate și putere de a emoționa".

Prezența artei populare cu trăsături specifice, cu îndepărtate tradiții și o adevărată renaștere contemporană a fost de altfel un laitmotiv al discuțiilor cu aproape toți interlocutorii noștri. După care, fiecare s-a referit la

LUCEFERII CULTURII ROMÂNEȘTI

„Cunoștința mai îndelungată cu România — ne-a spus profesorul JEAN THIBAUDET, de la Universitatea Lyon — mi-a permis să mă apropii de marea dv. literatură clasică. Am încercat și eu traduceri din „Dumbrava minunată" a lui Sadoveanu și din „Răscoala" lui Rebreanu, am jucat în piese de-ale lui Caragiale și Negruzzi. Pot spune astfel în cunoștință de cauză că aveți o literatură de valoare europeană certă. Nu-l mai amintesc pe Eminescu care, indiscutabil, este unul din cei mai mari poeți ai lumii, din păcate încă prea puțin tradus. Mă refer însă la romanul românesc, care reprezintă un capitol aparte în cultura clasică și modernă a continentului nostru. De la epopeea istorică a acestor pămînturi scrisă în limba cuceritoare a lui Sadoveanu și pînă la analiza socială și psihologică din operele lui Rebreanu — scrierile prozatorilor români aduc lumii mărturia unui popor care a păstrat mult din virtuțile strămoșilor săi, cu un puternic simț al datoriei, o puternică iubire de pămînt și dreptate, o minunată curățenie sufletească și o mare inimă, plină de poezie. Dacă ar trebui să mă refer doar la un aspect particular al acestor scrieri aș spune că aceasta este o proză lirică, cu un stil imagistic, cu o atmosferă adesea de legendă, plină de farmec și forță de impresionare, fără a fi mai puțin realistă și autentică".

„Muzicalitatea, nu doar într-un sens îngust, ci ca o expresie a unei puternice sensibilități, a unei minunate armonii, mi se pare o trăsătură atît a limbii cît și a culturii românești — a adăugat R. POTAPOVA de la Institutul de limbi străine din Moscova. Există în poezia și în cîntecul românesc un amestec de temperament, de vivacitate și energie cu o anume nostalgie, cu acel «dor» atît de specific. Cît privește limba română, trebuie să te apropii de ea nu doar cu instrumentele reci ale omului de știință, ci și cu afectivitatea artistului: o poezie recitată în românește pare un cîntec. Admir mult și romanul istoric românesc, fără cunoașterea căruia este mult văduvit orice studiu în materie. Sadoveanu se înscrie printre marii creatori ai genului, alături de un Balzac, Dickens, Tolstoi".

Razele luceferilor culturii românești au străbătut întinderile. Ne-au vorbit despre luminile lor și prof. JUSTINO CORNEJO din Ecuador și ALMO SAKARI, profesor din Finlanda și HELMUDT LUTHKE din Freiburg (R.F.G) și STANISLAV MAKOWSKI din Varșovia. Iată cîteva spicuiri din cele relatate de ARTHUR SIRIANNI, profesor la Michigan State University (S.U.A.):

„Aș defini nota caracteristică a culturii românești prin aparent paradoxala modernitate a vechilor ei tradiții. Da, aveți o cultură extrem de originală și de mare valoare, pentru că ea e în același timp veche și nouă. Iată-l pe Brâncuși, cu opere atît de bogat reprezentate în cele mai mari muzee americane. Acest pionier unanim recunoscut al sculpturii moderne este totuși atît de legat de tradițiile populare, de straturile cele mai vechi ale culturii românești! L-am ascultat pe Dinu Lipatti la Paris, în sala Pleyel. Cum se împleteau în muzica sa sensibilitatea și modernitatea! A fost cel mai mare interpret al lui Chopin. Păstrez un vechi disc interpretat de Darclée, l-am văzut dirijînd pe Ionel Perlea, l-am ascultat pe Enescu. Sensibilitate, dinamism, elevație artistică și autenticitate, continuarea mereu în formele cele mai noi a marilor tradiții — iată prin ce anume cultura românească s-a integrat într-un mod autonom, bine definit, în cultura mondială. Și trebuie să spun că acesta este un proces în plină desfășurare. Prin Elena Cernei sau Nicolae Herlea, România a dat operei contemporane doi dintre cei mai străluciți exponenți. Cît privește răsunetul formațiilor artistice folclorice în S.U.A., el e prea bine cunoscut pentru a mai trebui să insist".

VALORI CONTEMPORANE

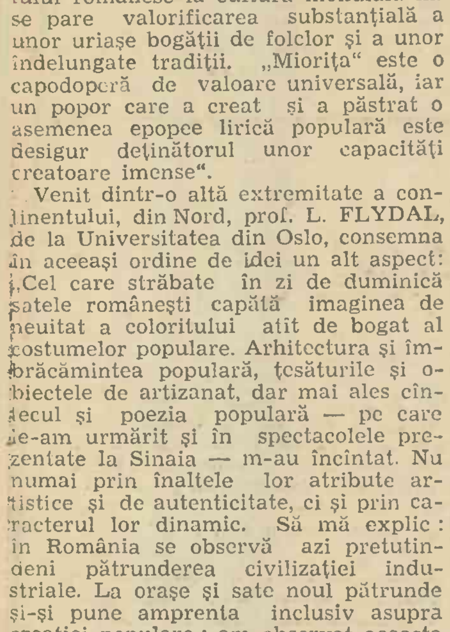
Cuvintele profesorului nord-american au făcut astfel trecerea spre capitolul „azi" al convorbirii noastre. Toți interlocutorii au subliniat — și nu doar o singură dată — admirația cu care urmăresc realizările culturii României socialiste, care continuă să încununeze bogatele tradiții folclorice și culte.

Prof. V. SKALICKA de la Universitatea din Praga menționa aportul științei românești actuale în opera de promovare a cunoașterii pe plan internațional: „Școala românească de lingvistică reprezentată de Iorgu Iordan, Al. Rosetti și atîția alții se bucură de un binemeritat prestigiu în întreaga lume". Profesorul francez **GUY BURGUIN** sau profesoara belgiană **ELSA GALLE DEHENNIN** relatau despre cunoașterea tot mai largă în țările lor a operei poetice a lui Arghezi, precum și a tot mai mulți scriitori români de azi. Profesorul italian **DE FELICE**, de la Universitatea din Genova, amintea creațiile pictorilor români, prezenți în numeroase expoziții italiene și bucurîndu-se de un larg răsunet.

Scurtul colocviu organizat „în afara programului" la această adevărată universitate a culturii românești avea astfel să aducă o mărturie în plus despre recunoașterea tot mai largă a valorilor originale și de un nivel științific și artistic prestigios pe care cultura românească le adaugă culturii mondiale.

Ansamblul folcloric studențesc în R. F. G.

„Succesul a fost copleșitor"

„Timp de zece minute spectatorii au aplaudat grupul de dansatori români. Succesul a fost copleșitor" — scria după spectacolul Ansamblului folcloric studențesc din România ziarul „Abendecho". La invitația V.D.S., răspunzînd turneului făcut în țara noastră de „Collegium mussicum", ansamblul alcătuit din 46 de studenți, în special din București și Cluj, a întreprins un turneu la care au asistat peste 4 000 de spectatori din R.F.G. Ei au fost primiți totodată de rectorul din Bonn, de primarul orașului Alsfeld. Citatul cu care a început articolul se referă la spectacolul prezentat de ei la Hamburg. Un amănunt: atît din cauza sosirii la o oră tîrzie, cît și a programării, el s-a desfășurat după ora 1 noaptea. Cu toate acestea 1 700 de spectatori au asistat pînă la sfîrșit, aplaudînd și ovaționînd în numeroase rînduri. La Bonn, ansamblul s-a prezentat pe scena celei mai mari săli, „Beethoven Hall", înregistrînd, de asemenea, peste 10 minute de aplauze la sfîrșit.

„Bochumer Zeitung" scria după spectacolul prezentat în Bochum: „Cei 46 de membri ai grupului, viitori medici, ingineri, profesori i-au entuziasmat pe colegii lor germani. Dansurile de ansamblu, jocurile muntenești caracterizate printr-o rapidă și neașteptată succesiune a figurilor, o suită de jocuri moldovenești, „Călușarii", jocurile oltenești caracterizate prin vioiciunea și agilitatea mișcărilor, precum și o suită de dansuri din Transilvania au provocat aplauzele furtunoase ale spectatorilor.". Iar „Bochumer Anzeiger" scrie: „Nu găsim că ar fi deloc nepotrivit dacă am vorbi aici de o înaltă artă".

De o deosebită apreciere s-au bucurat soliștii. „Senzația serii a fost neîntrecutul Dumitru Fărcașu; de mai multe ori el a trebuit să repete la cererea publicului pasaje din bucățile sale — „Doina" și „Joc din Țara Oașului" — pe care le-a interpretat cu măiestrie la taragot" („Bochumer Zeitung"). „La o adevărată furtună de entuziasm au ajuns spectatorii cînd au ascultat intrepretarea plină de virtuozitate a lui Gheorghe Zamfir, la nai..." („Rundschau am Rhein").

În această vacanță alte două formații studențești vor întreprinde turnee în străinătate: corul „Madrigal" al Conservatorului „Ciprian Porumbescu" din București se va deplasa la Varșovia, apoi la Paris în luna septembrie, pentru a participa la Festivalul U.N.E.F. Tot în aceași lună echipa studențească de teatru, laureată a Festivalului de anul trecut de la Zagreb, se va prezenta din nou pe scena festivalului ce se desfășoară în acest oraș iugoslav.

SPORT

„MEDICINA CLUJ" A PROMOVAT IN „C"

După un drum dramatic, după 6 întîlniri de baraj, mediciniștii clujeni, antrenați de tînărul asistent Gheorghe Neta, au promovat în categoria „C".

★

Ce n-ar fi dat colegul meu Valer să fi fost atunci la Oradea! Nu „scăpase", în '66, nici un meci al mediciniștilor!

Așadar, n-a fost în duminica aceea la Oradea, dar a stat ca pe ghimpi. Medicina trebuia „să urce" cea de a 3-a treaptă — și ultima în acest an: să intre în categoria C.

Primul „hop" fusese trecut pe la sfîrșitul lui mai, cu brio: locul I în seria „Mureș" a campionatului regiunii Cluj, 7 puncte avans în fața celei de a 2-a clasate (C.F.R.-ul) neînvinsă, și numai 3 goluri primite într-un întreg retur!

A „sărit" și de barajul pentru titlul de campioană a regiunii. Un meci... ce mai meci! Sau, mai bine zis, ce șir de meciuri!

Stadionul era arhiplin. Toată lumea venise cu lozinci, cu trompete, cu tălăngi. Studenții, puțini, stăteau retrași, iar galeria lor se contopea cu „refrenul metalurgist", dînd parcă un amplificat „Haide 16"... (partida — se disputa între mediciniști și cîștigătoarea celeilalte serii, „echipa 16 Februarie"). Și totuși băieții noștri erau în atac... Sufocaseră portarul. În minutul 15 s-a produs însă catastrofa; a avut loc acea întorsătură bruscă a situației pe care cronicarii sportivi o numesc de obicei dramatică: Damian a înscris la capătul unei curse extrem de spectaculoase, nestînjenit fiindcă fundașii mediciniști, ca de altminteri întreaga echipă, se aflau în partea de teren a metalurgiștilor. Trei mii de oameni au sărit electrizați, pur și simplu uluiți de gol. Noi am încremenit. Cu șase minute înainte de sfîrșitul meciului scorul ne era tot defavorabil. Iar egalarea, pe care o așteptam cu sufletul la gură, nu venea! A venit în schimb un moment pe care nici unul dintre cei prezenți în tribună nu-l vor uita: în loc de egalare, după o fază similară, scorul s-a majorat. Așa s-a și terminat prima întîlnire. Pierdusem pe teren propriu! Peste cinci zile urma revanșa; mediciniștii aveau să joace în deplasare, pe terenul metalurgiștilor... Valer era cu statistica la zi: nici o echipă studențească nu reușise să devină campioană regională. Politehnica Brașov pierduse cu 0—1 atît la Brașov, cît și la Sibiu, întîlnirile de baraj cu A.S.A., „Științele" din Petroșani și Tg. Mureș ocupaseră locul III; se părea că și Medicina... În ziua revanșei pe stadion au venit cam 4 000 de studenți-susținători. După alt meci spectaculos, portarul Stănescu a fost învins. Medicina n-a plecat din careul advers pînă ce n-a înscris golul care-i deschidea drumul spre categoria C. Dar Stănescu n-a fost făcut k.o. La egalitate de puncte cu campioana seriei Someș, campioana Mureșului avea să revină pentru a treia oară pe gazon, în confruntarea decisivă. După o săptămînă, concludentul scor 3—0 a pus-o în posesia titlului de campioană regională.

Iată-i acum pe proaspeții campioni ai Clujului în fața ultimului „atac" — partida cu „Topitorul" Baia Mare, campioana Maramureșului. Și din nou a fost nevoie de al treilea joc!!! Ce n-ar fi dat Valer să poată merge atunci la Oradea, orașul devenit gazda celui de-al treilea joc — decisiv pentru stabilirea echipei ce va activa în „C". Dar examenele... A așteptat în Cluj cu sufletul la gură toate buletinele de știri, a dat telefoane peste telefoane și la miezul nopții ne-am trezit cu el prin cameră: „Gata, am intrat. Sculați-vă! Fac cinste..."

C. MUSTAȚĂ

În ajun de sărbătoare

Competiție de mare succes la „Tei"

Între 1 și 20 august, Complexul studențesc de cultură și sport de la „Lacul Tei" a găzduit o interesantă competiție de tenis de masă, înot, sărituri artistice de la trambulină, șah, baschet, volei și fotbal. La această antrenantă întrecere, dotată cu „Cupa 23 August" — au luat parte sute de studenți din București, Brașov, Petroșani și Cluj, precum și numeroși tineri muncitori, invitați de la cîteva întreprinderi ale Capitalei: Autobuzul, Uzina Mecanică, Uzina de pompe, I.M.T.

Finala cea mai palpitantă va fi, desigur, cea de fotbal — programată pentru astăzi, 20 august. Protagoniste vor fi: echipa combinată a studenților constructori și politehnicieni din București, împreună cu formația viitorilor ingineri mineri din Petroșani.

Întrecerile sportive de la „Lacul Tei" s-au bucurat de un frumos succes printre miile de studenți care vin zilnic aci pentru a se recrea.

Succes!

Așadar, mîine — start într-un nou campionat republican de fotbal. După o vacanță scurtă (cine a avut parte de ea, căci unii fotbaliști au fost angrenați în alte treburi — mai ales studenții), 14 echipe dintre cele care au activat și sezonul trecut în „A", împreună cu cele două noi promovate — Progresul și Jiul — reiau pasionanta și dramatica luptă pentru cucerirea titlului, pentru un loc mai bun, sau pur și simplu pentru evitarea retrogradării — fiecare după posibilități și după curaj.

Echipele studențești sînt prezente „in corpore" la acest start. Timișorenii au reușit să scape și ei de retrogradare — ca prin urechile acului, dar au scăpat — așa că sînt tot atîtea ca și în ediția anterioară: 4 (Universitatea Cluj, C.S.M.S., Știința Craiova, Politehnica Timișoara). E drept, noi am fi dorit — și drept ar fi fost — să fie 5, dar Politehnica București a fost oprită pe drum de arbitri. Poate anul acesta va prinde aceeași formă și va avea parte de mai multă obiectivitate.

Formațiilor universitare, ca și tuturor celorlalte 12 competitoare ale lor, revista noastră le urează „Drum bun" și mult succes în practicarea unui joc curat și eficace, tehnic și în viteză, caracterizat de toate elementele fotbalului modern. Deci, SUCCES FOTBALULUI!

CRONICA MICROBISTULUI

ÎN CIȘMIGIU, LA CAREU

Există oare bucureștean care să nu fi trecut măcar o dată prin cochetul nostru Cișmigiu? Și, dacă a trecut, se poate să nu-i fi atras atenția ceata gălăgioasă de oameni care aglomerează vestitul Careu de dimineața și pînă tîrziu, spre miezul nopții? Nu credem. Pentru că priveliștea e deja familiară: pe un spațiu de 350—400 metri pătrați, 70—80 de bărbați (în orele „de vîrf" 100-150) stau în jurul unor piese de șah, la un remi, la o tablă, ori pur și simplu stau de vorbă. Se înțelege că aceștia din urmă, gălăgioși și microbiști cum sînt, ne-au cucerit pe deplin simpatia.

Pe microbiștii de la Careu — ei își spun pronosportiști, de pe vremea cînd se întîlneau în Sărindar, în Aristide Briand sau la Agenția de pe Victoriei 9, așteptînd duminica seara rezultatele etapei — i-am cunoscut în treacăt cu cîțiva ani în urmă. Mărturisesc însă că prima mea impresie nu le-a fost prea favorabilă. Ocupat cu treburile studenției și apoi cu ale uceniciei gazetărești n-aveam timp să stărui împreună cu ei în găsirea unui răspuns la întrebarea „Cine e mai mare: Ozon sau Petchowschi?". Nu de mult însă tatăl meu — pe care pasiunile „progresiste" îl mînă des pe la Careu — mi-a vorbit în cuvinte frumoase despre acești oameni.

Mi-am făcut drum mai des pe la ei, i-am cunoscut îndeaproape și, iată, cei mai mulți m-au entuziasmat. Pasiunea și dăruirea lor pentru cauza fotbalului atinge, fără nici o exagerare, limitele maxime. Sînt oameni care — după ce opt ore au lucrat într-o uzină ori într-un birou, au predat la o catedră sau au audiat un curs într-un amfiteatru — vin aci în orele de răgaz și odihnă pentru a afla ce se mai întîmplă cu echipa preferată și cu adversarii mai de temut, pentru a comenta meciul de ieri și pe cel de duminica viitoare, ori numai pentru a se întîlni cu prietenii pe care deja și i-au făcut aci. Nu-i vorbă, găsești la Careu și cîțiva pierde-vară, dar aceștia nu intră în discuția noastră. Eroii acestor rînduri — cei mai mulți dintre microbiștii din Cișmigiu — ard de pasiune, trăiesc insomnii și vise frumoase, au lunea dureri de cap și sînt uneori de un subiectivism exagerat — dar toți sînt echilibrați și așezați, sînt oameni cu prestanță și la locul lor.

Decani de vîrstă la Careu sînt pensionarii Duca și Racoveanu, cu care deschidem galeria de miniaturi portretistice nu numai pentru că simpatizează cu Științele, dar și fiindcă sînt favoriții tinerilor. Prin competență și, întotdeauna, prin obiectivitate, prin povestirile pline de farmec de pe vremea cînd jucau fotbal — acum 30—40 de ani — strîng întotdeauna în jurul lor zeci de băieți care sînt numai ochi și urechi.

Fiecare din divizionarele noastre de fotbal își are cîte un „avocat" de vază aici, la „baroul" din Cișmigiu: Rapid și Politehnica București pe studentul Bebe Manta și pe fratele său — asistent la Agronomie; Progresul pe taciturnul Nicula și pe... tatăl meu; Universitatea Cluj pe doctorul Mînzatu, Dinamo pe Emil Malec și pe studentul baschetbalist Nicolae Moraru; studenții timișoreni pe solistul Dușan Bugarin de la Operetă, iar colegii lor bucureșteni pe inginerul feroviar Bebe Georgescu. Pasiunea pentru o echipă sau alta are izvoare adînci, care uneori se pierd în timp. Cei mai mulți simpatizează cu o formație sau alta în funcție de locul de muncă, de cartierul în care locuiesc sau de influența rudelor. Se mai întîmplă însă și așa... Cineva (un personaj foarte cunoscut la Careu) „suferă" cumplit pentru Petrolul. Dar iată că echipa preferată își mută sediul la Ploiești. Credinciosul ei suporter se suie în fiecare duminică în trenul de Ploiești și merge să-și vadă „regii". Dar, o dată, cînd Petrolul juca acasă cu Rapid, un grup de ploieșteni îi fac în gară clipe grele, bănuindu-l că venise să-i susțină pe bucureșteni. De atunci, omul nostru e... rapidist convins.

Microbiștii de la Careu se cunosc între ei și se respectă între ei, sînt prieteni și își dau de fiecare dată mîna cînd se întîlnesc, chiar dacă ultima dată se certaseră puțin pentru că „științistul" l-a acuzat pe arbitrul Nițescu de rea intenție, iar „progresistul" luase, evident, apărarea celui care le-a netezit fotbaliștilor din Dr. Staicovici drumul spre „A". Fac și pariuri: un petrolist, pierzînd, și-a ras mustața după victoria rapidiștilor asupra campionilor în sferturile de finală ale cupei. Uneori se mai și ironizează. Circula, de exemplu, cu o lună în urmă, următoarea anecdotă: cică un ziarist a adresat jucătorilor Badea și Dridea aceeași întrebare: cine e cel mai bun atacant de la noi din țară? Dridea ar fi răspuns: Badea, iar Badea ar fi zis: Dridea. Atunci reporterul, hîtru, le-a mai pus o întrebare suplimentară: cine e golgeter? Răspuns: Ionescu !!!

În general însă glumele nu au răutate în ele, sînt amicale, fiindcă oamenii sînt amici. Ceea ce-i unește este faptul că iubesc cu aceeași ardoare fotbalul, că doresc deopotrivă ca echipele noastre să joace tot mai bine și să se afirme în lume. Asemenea suflete, care se luminează la succese și se înnegresc la înfrîngeri, merită cu adevărat admirația noastră și... a jucătorilor. Deci, cînd v-ajunge oboseala sau cînd vă plictisiți de fotbal, cînd jucați în dorul lelii sau cînd, de la un metru, trageți peste bară — gîndiți-vă, dragii noștri Pîrcălab, Mițaru, Dan, Voinea, Cuperman sau Adam că în tribună cineva suferă cumplit din pricina voastră. Stimați-l pe microbist, prestînd un fotbal de clasă. Și voi puteți, și el merită!

G. M.

În seara aceea de vineri (5 august), cînd ne-am urcat la Praga într-un avion TAROM care avea să ne poarte peste ultima mie de kilometri ce ne mai despărțea de casă — toți cei 22 de membri ai delegației ne-am repezit la un ziar românesc, uitat de cineva într-un fotoliu (o, de cînd nu mai văzusem un ziar românesc !). „Scrie și despre noi“, spune la un moment dat doctorul Florian, dar cînd începe să citească rămînem înmărmuriți. „România liberă“ ne anunța că la

Campionatele europene studențești de fotbal reprezentativa noastră fusese învinsă de R.F.G. în jocul pentru locurile 3—4 (?!). Băieții își pipăie buzunarele în care țin medaliile de bronz, iar Constantinescu caută imediat în sacoșă și scoate frumoasa cupă primită cu două zile în urmă pentru locul al treilea. Nu-i nimic, ne zicem după ce ne mai liniștim puțin, pe aeroport la Băneasa vom apare cu cupa în mînă și tovarășii care ne așteaptă vor înțelege imediat eroarea.

La București însă nu i-a așteptat pe jucătorii noștri nimeni. Păcat ! Ca martor ocular al partidelor susținute de ei la europenele universitare pot spune că meritau mai multă atenție.

Pentru că : locul I nu-l puteau cuceri în nici un caz (a devenit obișnuință ca gazdele să cîștige competițiile ce le organizează și fac totul pentru aceasta), de locul al II-lea au fost frustrați, iar locul al III-lea, pe care l-au ocupat, este — după părerea mea — onorabil. Ceea ce își propune să demonstreze și cronica din pagina de față.

DRUMUL

...A fost de-a dreptul extenuant. Am părăsit Bucureștiul miercuri dimineața și am sosit la Pontevedra vineri noaptea spre sîmbătă, la ora 3 — cu numai 16 ore înainte de primul meci. Foarte obositori au fost mai ales ultimii 650 kilometri de serpentine, urcușuri și pante vertiginoase printre munți — pe care autobuzul ce ne luase din Madrid i-a parcurs în... 22 de ore, din pricina unui accident și a unor exasperante pene de motor. Adăugați la această oboseală a drumului faptul că reprezentanții noștri au plecat în Spania direct din examene și după terminarea campionatului național, care îi storsese de puteri — și veți înțelege de ce echipa a jucat în general lent, fără vlagă, și fără poftă prea mare de fotbal.

Țara lui Gento a organizat întrecerile fotbaliștilor studenți în nord-vestul Peninsulei Iberice, într-una din puținele sale provincii fertile — Galicia. Este o regiune muntoasă, dar cu multe podișuri, ai cărei țărani ne-au amintit de oșenii noștri, cu care se aseamănă mult și la port și la obiceiuri. Trei dintre localitățile înșirate de-a lungul răcoroasei și ploioasei coaste a Atlanticului au fost desemnate ca gazde : Santiago de Compostella, Pontevedra și Vigo.

Formația română a evoluat pe „Estadium Pasaron“ din Pontevedra, în fața unui public foarte exigent. Este un public pe care echipa orașului — ce activează cu succes în prima ligă a campionatului spaniol — l-a obișnuit cu un fotbal de calitate. Interesant este că, în campionatul din acest an, gazdele noastre au trăit o tragedie similară cu a rapidiștilor bucureșteni : formația „Pontevedra“ a condus în clasament timp de 10 etape, la cîte 5—6 puncte diferență, pentru ca în final să se claseze a... 5-a.

MECIURILE DIN GRUPĂ

...S-au încheiat cu rezultatele știute : 2—0 cu Franța, 5—2 cu Olanda și 0—2 cu Spania.

Adversarii au avut, oricît ar părea de ciudat, o bună valoare fotbalistică. Mai toți au jucat la nivelul echipelor noastre de „A“, iar Spania, Iugoslavia și R.F.G. au depășit uneori acest nivel. Jucătorii, e adevărat, au fost selecționați și de la echipe de liga a II-a (mulți însă din liga I), dar au arătat că știu fotbal și au luptat cu toată dăruirea în fiecare meci. Spania, de exemplu, a beneficiat de aportul cîtorva rezerve ale marilor echipe din Madrid, Bilbao și alte orașe : portarul Mendieta și atacantul Quino (rezerve la Real), De Diegó, Anton. Iugoslavia a venit și ea în Spania cu o redutabilă reprezentativă „B“, care a cuprins 10 internaționali (la juniori, tineret, „B“ sau chiar „A“), printre care s-au numărat : Stojanovici, Samardzici, Markovici.

Echipa noastră a avut în general următoarea alcătuire : Constantinescu-Surdan, Mincă, Anca (Răcelescu), Cîmpeanu — Strîmbeanu, Ștefănescu — Lucescu, Marcu, Libardi. Ciornoavă (Szabo). Au mai jucat Papuc, Neșu, Bretan.

Întîlnirea cu Franța a evidențiat pe Lucescu (devenit după acest meci favoritul presei și al publicului — ceea ce, drepți să fim, i-a cam dăunat apoi talentatei noastre extreme), pe Ștefănescu (realmente cel mai bun om de pe teren în acest joc), Marcu (bun coordonator și temut șuter) și pe Strîmbeanu (pentru finețea execuțiilor sale).

Meciul al doilea, cu Olanda, a fost meciul lui Ciornoavă. Adversarii, pentru că îl văzuseră deja pe Lucescu evoluînd, și-au concentrat atenția pe partea acestuia, dar piticul de pe stînga — care, absent în primul joc, îl înlocuise acum pe Szabo (prea obosit și cu o gleznă umflată) — a făcut tot ce-a vrut, cu toate că fundașul său era cel mai bun om al olandezilor, și a înscris 3 goluri !

In fața spaniolilor, reprezentanții noștri au jucat una dintre cele două reprize foarte slabe „realizate“ la europenele universitare. Poate și pentru că — după cele două victorii realizate anterior — aveau asigurată calificarea în semifinale, au început meciul lent, neconvingător, spre deosebire de gazde care au „prins“ în prima repriză cu noi cea mai bună comportare a lor și au beneficiat de un arbitraj (Dagostini — Italia) revoltător de părtinitor : ne-a privat pe noi de două penaltiuri evidente și solicitate chiar de spectatori, acordînd în schimb primul gol la un fault asupra lui Constantinescu (căruia i s-a tras cu bocancul peste mîini pînă a scăpat mingea). Un alt arbitru (Garcia — Portugalia), spectator la meci, ne-a declarat seara că golul a fost în mod vizibil nevalabil.

SEMIFINALA

...Am jucat-o la 35 kilometri de orașul nostru, în Vigo. La această partidă, toată delegația a trăit o adevărată dramă. În plină dominare a noastră — vai, ce optimistă pentru noi și sufocantă pentru adversar era acea dominare ! — la un contraatac al iugoslavilor, Cîmpeanu (care în general a jucat foarte bine) a făcut poate singura — dar capitala — lui greșeală din toate jocurile : în loc să respingă o minge spre lateral, o trimite la semiînălțime în centru, pe linia de 16 m., de unde Stojanovici o preia năprasnic, dintr-o bucată, în păianjen. Era minutul 37 și pînă la sfîrșit s-a tras — dar zadarnic — la o singură poartă, a iugoslavilor. Aceștia au jucat nemaivăzut de dur, accidentîndu-ne trei oameni — ceea ce le-a atras eliminarea a doi jucători. (De altfel, ei aveau să joace la fel de dur și în finală, cînd de asemenea alți doi jucători aveau să fie eliminați). Este adevărat, și fotbaliștii noștri au greșit : în loc să se calmeze, s-au năpustit cu toții spre poarta adversă, fiecare dorind să dea el golul. Firesc era să încerce prin combinații și o circulație largă a balonului să-i scoată din careu pe cei 8 jucători de cîmp iugoslavi, care nu treceau de linia de 16 m să-i pici cu ceară. Dar tot atît de adevărat este că și arbitrul (Iglesias — Spania) n-a vrut pur și simplu să cîștigăm noi.

LOCUL III

...L-au cucerit băieții noștri prin cel mai frumos joc al lor. Echipa R.F.G. — solidă, cu o apărare supranumerică (patru fundași și un „il libero“), dar și cu contraatacuri pe cît de rapide pe atît de periculoase—le-a pus serioase probleme. Ploaia — care n-a încetat o clipă — a solicitat și ea eforturi în plus. După o repriză albă, piticul Ciornoavă deschide scorul în prima acțiune de după pauză ; sîntem egalați la o bîlbîială de apărare, dar Libardi, Răcelescu și Grizea — cei mai buni în această întîlnire — luptă ca niște „toreadori“ și primul ne aduce victoria : 2—1 și locul III care, în condițiile arătate, este, cum spuneam, onorabil.

CUVÎNTUL PRESEI

Nu exagerez cu nimic dacă spun că jucătorii români s-au bucurat, dintre toți participanții, de cea mai bună presă. Jocul lor tehnic, curat combinativ a constituit o surpriză pentru cronicarii locali, ca și pentru cei din Madrid, care n-au fost de loc zgîrciți cu elogiile.

Cîteva erori ale ziarelor din Pontevedra și Vigo ne-au impresionat însă neplăcut. În graba mare, confrații spanioli au publicat, de exemplu, fotografia echipei noastre însoțită de explicația cuvenită reprezentativei Franței și viceversa. Iar cronica meciului Spania—Olanda au ilustrat-o cu 3 fotografii... din întîlnirea România—Franța (!!!).

CE TREBUIE SĂ REȚINEM NOI

În primul rînd, că o reprezentativă studențească nu se alcătuiește în pripă, cu numai o săptămînă-două înainte de data desfășurării competiției. Echipa noastră a avut jucători de la șase echipe : Universitatea Cluj (6), Știința Craiova (3), Politehnica Timișoara (3), C.S.M.S. Iași (2), Politehnica București (2), Jiul Petroșani (1). În pregătirile fugitive pentru Spania ei au jucat pentru prima dată împreună și dacă ne gîndim că meciurile de verificare au opus selecționabililor echipe mediocre aflate în vacanță (Flacăra Moreni, Dinamo Victoria, Metalurgistul) — avem explicațiile lipsei de omogenitate care s-a făcut serios simțită la europene. Adversarii noștri s-au prevalat de o pregătire mai îndelungată. Spania, de pildă, și-a alcătuit lotul încă din luna aprilie și a susținut întîlniri din timp cu adversari de valoare, care i-au pus probleme (reprezentativele studențești din Franța și R.F.G. etc.). Se pare însă că la noi competiția a fost privită cu ușurință ; în lipsa unor informații precise (de ce nu s-o fi străduit nimeni să le obțină ?), s-a considerat că nivelul va fi foarte scăzut, unii tehnicieni dîndu-ne la plecare recomandarea — însoțită de zîmbete — de a ne opri „pe la 10 goluri“. Se înțelege că în viitor selecționata studențească trebuie alcătuită și pregătită din timp. Prilejul întreruperilor de campionat pentru meciurile echipei naționale a țării trebuie folosit și pentru ca „probabilii“ reprezentanți la universitare să susțină jocuri de omogenizare (în țară ca și peste hotare).

Trebuie apoi să reținem că e necesar să facem toate eforturile pentru a alinia într-adevăr cea mai bună formație posibilă. Din atacul echipei care ne-a reprezentat în Spania, firesc ar fi fost să nu lipsească valori ca Matei și Cuperman, Ivansuc sau Neagu — atacanți „de gol“ — care ne-au fost atît de necesari în meciul cu Iugoslavia, de exemplu. E drept că în unele din cele 4 cazuri de mai sus vinovați pentru neselecționare sînt înșiși jucătorii (au fost indisciplinați ori nu se găseau în formă) dar tocmai acest lucru vrem să-l subliniem : că trebuie să luăm din timp toate măsurile pentru a putea alinia într-adevăr pe cei mai buni fotbaliști studenți — și nu să deplasăm pe alții care, ieșiți din formă (așa cum a fost Neșu), devin în acest caz... turiști.

Evident, toate aceste observații le facem în dorința sinceră ca, peste doi ani, la viitoarea ediție să putem evolua în condiții și mai bune. Locul al III-lea e un SUCCES, dar peste doi ani (în Olanda sau Iugoslavia, depinde cum va hotărî adunarea generală a Federației Internaționale a Sportului Universitar) avem posibilitatea să înregistrăm un MARE SUCCES.

G. MITROI

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii“, București Redacția : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.